JACKIE REEMICK

Bărbatul misterios

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU.

ALCRIS

Prolog

Două femei mergeau alături, cufundate într-o discuţie însufleţită…

— Vreun admirator sau vreun psihopat? Cine poate şti? În orice caz, bărbatul acesta mă urmăreşte de câteva zile şi asta nu-mi place deloc, declară Anthea Lindstrom.

Liz, vecina şi prietena ei, o urmă afară din magazin, cu un sac plin de provizii în braţe.

— Cum arată? întrebă ea curioasă.

— Înalt, brunet…

— Şi seducător?

— Nu l-am văzut niciodată atât de aproape ca să-mi pot da seama.

În jurul lor zburau câţiva fulgi de nea. Liz repetă, visătoare:

— Înalt, brunet, seducător…

— Te rog, revino cu picioarele pe pământ! În clipa asta nu eşti într-o stare normală, dar ăsta nu este un motiv ca să…

— Atenţie! Dacă rosteşti cumva numele lui Harry, las să-mi cadă sacul din braţe. Şi ştii bine că ouăle sunt în el!

În faţa unei asemenea ameninţări, Anthea se gândi că este de preferat să nu vorbească despre soţul prietenei sale şi se întoarse la primul lor subiect de discuţie.

— Pune-te în locul meu, Liz! Ţie ţi-ar plăcea să te urmărească tot timpul un necunoscut?

— Depinde. Nimic nu dovedeşte că el ar avea intenţii necurate. Greşeşti dacă eşti atât de bănuitoare. În viaţa unei femei nu răsare în fiecare zi un bărbat frumos şi misterios!

— După părerea ta, eu ar trebui să fiu în culmea bucuriei?

— Bineînţeles. Imaginează-ţi că ai trezit într-un fel interesul vreunui James Bond!

— Sau al vreunui Jack Spintecătorul! îi replică Anthea cu un aer sumbru.

Urcară împreună treptele alunecoase din cauza poleiului, care duceau spre un vestibul strâmt. Anthea începu să scotocească prin poşetă în căutarea cheii.

— Nu mai scotoci, zise Liz. Eu o las pe a mea întotdeauna în cutia de scrisori.

— Nu este prudent.

Liz ridică din umeri.

— Ţi-am mai spus: tu eşti prea bănuitoare! În loc să-mi ţii o predică, povesteşte-mi mai degrabă despre acest James Bond al tău. Aşadar, este înalt? Cam cât măsoară?

— Cel puţin un metru nouăzeci.

— Oho! Şi e frumos?

— De unde să ştiu, dacă rămâne mereu la distanţă? În plus, face în aşa fel ca să-şi ascundă chipul sub cozorocul unei caschete de marinar.

— O să anunţi poliţia?

— Şi ce să reclam?

— Că eşti urmărită.

— Ascultă, Liz, nici măcar tu nu-mi iei în serios povestea! Crezi că poliţiştii mă vor asculta mai mult?

— Nu, recunoscu tânăra femeie după un moment de gândire.

— Vezi!

— Mai am de rezolvat nişte probleme. Vii cu mine, Anthea?

— Nu, trebuie să urc, aştept vizita unui anume domn Huntsbacker, tatăl unui elev.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

Liz îi făcu prietenei sale un semn ameninţător cu

degetul.

— Şi încetează să-ţi mai faci griji din cauza admiratorului tău timid!

*

* * *

Placa de alamă prinsă pe uşă indica „Fleming Ingestigation”. Înainte să intre în birou, Brian Fleming îşi scoase cascheta marinărească din doc albastru.

— Ah! Iată-te în sfârşit! exclamă sora lui, Sabrina. Cât mai rămâi aici?

— Plec imediat. A venit momentul să am o întrevedere cu Anthea Lindstrom.

Capitolul 1

Liz ajunse acasă exact în momentul în care Brian Fleming studia lista locatarilor imobilului.

— Căutaţi pe cineva? întrebă tânăra femeie.

— Da. Pe Anthea Lindstrom.

— Ah! Sunteţi domnul Huntsbacker?

Brian se feri s-o contrazică.

— Nu-i văd numele trecut aici, zise el arătând lista de deasupra interfonului.

— A căzut eticheta. Aşteptaţi să-mi scot cheile, am să vă deschid eu…

— N-ar trebui să vă lăsaţi cheile în cutia de scrisori, nu este prudent.

Liz se mulţumi să ridice din umeri şi, în urma ei, Brian urcă cele trei etaje.

— Uşa din capătul culoarului, zise Liz. Cea întredeschisă.

— Nici acest lucru nu este prudent.

— Pff! făcu Liz ridicând din nou din umeri.

În apartamentul indicat, cineva cânta finalul unui concert de pian.

Rahmaninov…

Brian bătu uşor în uşă înainte s-o împingă, şi imediat

Anthea încetă să mai cânte.

— Bună seara!

Zâmbetul îi formă gropiţe în obraji. Era încântătoare cu năsucul ei cârn, cu pometii înalţi, cu ochii atât de albaştri. Fără a mai lua în seamă părul auriu şi picioarele lungi! Ce plăcere pentru un detectiv particular să urmărească o astfel de femeie!

Ochiului exersat al lui Brian nu-i scăpa nimic.

„Ia te uită! Bascheţi roz cu şireturi verzi! Ce profesor de pian ciudat!”, gândi el amuzat.

— Vă aşteptam, îi zise Anthea.

Îşi ascundea cu greu surprinderea. Bărbatul acesta cu părul negru şi ochi întunecaţi nu corespundea deloc cu imaginea mai spălăcită pe care şi-o făcuse despre domnul Huntsbacker. Ce înfăţişare, câtă vitalitate!

— Mă bucur că v-aţi hotărât în sfârşit să veniţi să vorbim despre fiul dumneavoastră, domnule Huntsbacker.

— Despre fiul meu?

— Tommy are unele disponibilităţi, dar nu trebuie să ne facem iluzii. Sunt mulţi chemaţi şi puţini aleşi. Printre nenumăraţii copii pianişti, sunt puţini cei care vor deveni solişti internaţionali.

— Credeţi că am venit să discutăm despre viitorul lui Tommy? întrebă Brian pe un ton ironic.

Anthea avusese de multe ori ocazia să se întâlnească cu părinţi indiferenţi dar era pentru prima oară când tatăl unuia dintre elevii ei afişa un asemenea cinism.

— Dacă n-aţi venit pentru Tommy, de ce mi-aţi solicitat această întrevedere? întrebă ea pe un ton glacial.

Brian nu-i răspunse. Examina cu atenţie o litografie de Andrew Wyeth.

— Îmi plac mult lucrările acestui pictor, declară el în sfârşit.

— Domnule Huntsbacker?

Brian consideră că gluma durase destul.

— Nu mă numesc Huntsmucker.

— Huntsbacker.

— E acelaşi lucru.

Când vizitatorul ei îşi strecură mâna în buzunar, prin ochii Antheei trecu o licărire de spaimă. Dându-şi seama cât de ameninţător putea să pară gestul său, Brian se grăbi s-o liniştească.

— Nu vă fie teamă, domnişoară Lindstrom. Nu mă recunoaşteţi?

Anthea devenise foarte palidă.

— Dumneata… Se întâmplă uneori să porţi o caschetă marinărească? întrebă ea, bâlbâindu-se.

— Exact!

Anthea se repezi la telefon şi ridică receptorul.

— Am să anunţ poliţia!

— Nu este cazul.

El îi întinse insigna.

— Brian Fleming. Sunt detectiv particular şi unul dintre clienţii mei m-a însărcinat să…

Soneria unui termostat îl întrerupse.

— Oh! Trebuie să-mi scot prăjiturile din cuptor! exclamă tânăra femeie.

Brian intră în urma ei în bucătărie, o încăpere mică vopsită în albastru şi decorată, ca şi livingul, cu obiecte vechi.

— Este drăguţ aici la dumneata.

Anthea deschise cuptorul şi puse la răcit pe un platou nişte fursecuri rumenite şi aromate.

— Un detectiv particular! exclamă ea. Dar eu n-am nimic să-mi reproşez!

— Nimic?

— Nu, în afară poate de o contravenţie pentru staţionare într-un loc interzis… Dar a trecut mult timp de atunci. Şi mi-am plătit amenda!

— Domnişoară Lindstrom…

— Te rog, nu-mi spune astfel!

Brian o privi surprins.

— Este totuşi numele dumitale.

— „Domnişoară Lindstrom”… Îmi dă senzaţia că parcă aş avea cel puţin o sută de ani!

— Atunci, Anthea?

— Anthea, bineînţeles. Dar acum să vorbim serios. Cine ţi-a cerut să mă urmăreşti?

— N-am voie să-ţi dezvălui.

— Ca să vezi!

Dintr-odată pe Anthea o cuprinse furia.

— Aşadar sunt supravegheată, şi nici măcar nu pot să ştiu pentru ce?

— Doar pentru informaţii.

— De ce?

— În urma unei scrisori pe care clientul meu a primit-o în legătură cu dumneata.

Anthea încerca să înţeleagă.

— Clientul dumitale… Este cumva vreun elev nemulţumit de lecţiile mele?

— Scrisoarea era semnată de o anume Dorothy Arneson.

— Doamna Arneson! exclamă tânăra.

— O cunoşti?

— Da, bineînţeles.

— A fost directoarea unui orfelinat situat la nord de Denver, se numea Piedmont.

— De ce spui „a fost”?

— Pentru că Dorothy Arneson, grav bolnavă, a trebuit să abandoneze direcţiunea orfelinatului pe care l-a fondat. Nu ştiai?

— N-am rămas în relaţie cu ea.

— Dar dumneata ai crescut la Piedmont, nu-i aşa?

— Da, am fost trimisă acolo după moartea mamei mele. Iar pe doamna Arneson, cred că sunt cel puţin zece

ani de când n-am mai văzut-o!

— I-a scris recent clientului meu pentru a-i aduce la cunoştinţă existenţa dumitale. După spusele lui Dorothy Arneson, dumneata ai fi rudă cu această persoană şi…

— Imposibil! îl întrerupse Anthea. Eu am făcut deja cercetări. Nu mai există niciun Lindstrom care să fie rudă cu mine.

— Lindstrom… După cele câteva indicii pe care le-am cules, acesta era numele de fată al mamei dumitale?

— Da. Sunt născută din tată necunoscut.

— Clientul meu nu se numeşte Lindstrom.

Anthea avu dintr-odată impresia că n-o mai ţin picioarele. Se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi trecu mâna peste fruntea umedă.

— Nu… nu înţeleg, murmură ea.

— Până acum, nici eu n-am înţeles. Orfelinatul Piedmont este o instituţie privată foarte costisitoare. De ce te-au dus acolo şi nu într-un orfelinat obişnuit?

— Mama a lăsat bani pentru asta.

— Câţi ani aveai când a murit ea?

— Eram doar un bebeluş şi n-am păstrat nicio amintire despre ea.

— Şi într-o bună zi, Dorothy Arneson ţi-a spus că a fost pusă la dispoziţia dumitale o anumită sumă?

— Da. Aveam şapte ani şi plăcerea mea cea mai mare era să cânt la pian. Doamna Arneson a înţeles că-mi plăcea muzica şi m-a întrebat dacă voiam să iau lecţii. „Este foarte scump dar tu poţi să-ţi permiţi”, mi-a zis ea. Mai târziu, tot datorită acestei moşteniri, am putut să merg la universitate şi…

Anthea se întrerupse brusc.

— Mă întreb de ce îţi povestesc dumitale toate astea! reluă ea după un moment de tăcere. Cu atât mai mult cu cât se pare că nici nu mă crezi!

Fără să-i răspundă, Brian privi în jurul lui prin mica

bucătărie luminoasă. Concluzionă că Anthea adora margaretele: vedeai peste tot margarete! Decorau pereţii, perdelele, farfuriile şi chiar şervetele de bucătărie.

— Nu mă crezi, aşa este? insistă ea.

— Deocamdată, eu sunt cel care pune întrebările. Dai lecţii de pian aici?

— Da.

— Vecinii nu se plâng?

— Am vecini înţelegători. Le place muzica…

O sonerie îndepărtată o întrerupse.

— Ah! Iată că vine şi domnul Huntsmucker, zise Brian.

— Huntsbacker!

În timp ce Anthea se duse să răspundă, Brian se întoarse încet în living. Înainte s-o întâlnească pe tânăra femeie, convingerea lui fusese fermă: avea de-a face cu o intrigantă. Acum, nu mai ştia ce să creadă…

„Şi dacă este nevinovată? Dacă nu are nimic de-a face cu această maşinaţie?”

Deodată, ochii îi căzură pe un ziar lăsat pe măsuţă. Un ziar vechi de două săptămâni… De ce îl păstrase Anthea? Unul din titlurile scrise cu litere groase îi atrase atenţia.

— Oh! Nu! zise el ca pentru sine.

Articolul cu pricina se referea la familia clientului său. Să fie o simplă coincidenţă? Greu de crezut…

Tocmai atunci se întoarse şi Anthea.

— Este chiar domnul Huntsbacker, de această dată.

— În cazul acesta, eu plec.

După o clipă de ezitare, Brian adăugă:

— Ştiu că asta nu mă priveşte, dar greşeşti lăsând deschisă uşa apartamentului.

— Soneria de la interfon nu funcţionează. Dacă închid uşa, nu mai aud nimic.

— Cheamă pe cineva s-o repare!

— O să mă gândesc... într-una din zilele acestea. Spune-mi, acum ce urmează să faci?

— Să-mi continuu ancheta.

— Ai de gând să-mi verifici afirmaţiile?

— Acesta este procedeul clasic.

— Aş prefera să-ţi opreşti cercetările.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să aflu...

— Dar de ce?

— Aşadar, după atâţia ani de tăcere, familia mea are de gând să se manifeste?

Tânăra femeie adăugă în şoaptă, cu amărăciune:

— Unde erau oamenii aceştia la moartea mamei mele, când aş fi avut într-adevăr nevoie de ei?

*

* * *

— Te aştept de câteva ore! exclamă sora lui Brian. Unde ai dispărut?

— Tocmai am avut o discuţie cu Anthea Lindstrom, răspunse Brian aşezându-se la biroul său.

— Nu pari prea mulţumit, remarcă Sabrina. Ancheta nu decurge cum ai vrea tu?

— Mai mult sau mai puţin... Dar nu ştiu care sunt motivaţiile exacte ale clientului nostru... Asta mă preocupă şi...

— Fă-ţi treaba fără să-ţi mai pui întrebări, altfel o să ai necazuri. Gertrude Stranton este o persoană importantă. Dacă o să fie mulţumită de ancheta ta, să vezi ce publicitate o să avem!

— De ce nu s-a adresat unei agenţii mai importante?

— Pentru că noi suntem cei mai buni! proclamă Sabrina.

— Tu spui asta, răspunse Brian râzând. Dar trebuie să recunoaştem cu obiectivitate că mica noastră agenţie nu prea poate intra în competiţie cu marile firme prezente pe

piaţă de ani buni.

— Ce impresie ţi-a făcut Anthea Lindstrom?

— Nu ştiu ce să cred.

— Crezi că ar fi în stare să pună la cale toată această manevră?

— Posibil.

— Singură?

— Sau cu complicitatea lui Dorothy Arneson.

Din prima clipă, Brian fusese atras de Anthea. Ar fi vrut să creadă în nevinovăţia ei! Dar cum să nu aibă nicio bănuială?

„De ce, de ce o fi păstrat ziarul acela vechi?”, se întrebă el încă o dată.

— Ce vrea Dorothy Arneson în schimbul informaţiei ei? întrebă Sabrina.

— Nimic.

Tânăra păru neîncrezătoare.

— Şi crezi că doar din bunătate i-a scris Gertrudei Stranton ca să-i aducă la cunoştinţă existenţa Antheei?

— Aşa s-ar părea. Problema este că nimeni nu cunoaşte identitatea tatălui Antheei. Pornind din acest punct, apar două ipoteze. Sau Anthea Lindstrom şi doamna Arneson au născocit toată această poveste sperând să tragă vreun profit, sau familia Stranton a ascuns existenţa unui copil nelegitim…

— Totul este posibil!

— Ah! Banii! exclamă Brian cu cinism. Cei care îi au pot să-şi permită să se joace cu viaţa şi sentimentele altora. Iar cei care nu-i au sunt gata de orice pentru a face rost de ei.

— Brian, eşti lipsit de obiectivitate.

— Nicidecum.

— Îi judeci pe bogaţi după propria ta experienţă şi asta este o greşeală. Uit-o pe Diane!

— Am făcut-o de mult.

Brian se întoarse. Nu, nu la Diane se gândea în această clipă, ci la Anthea Lindstrom. Frumoasă, simplă, surâzătoare, vulnerabilă şi dulce… atât de dulce.

Capitolul 2

— Doamnă Stranton, acceptaţi să jucaţi cinstit? întrebă Brian. Soarele pe cale de a apune îl orbea. Ţinând telefonul între bărbie şi umăr, se întinse şi trase de cordonul jaluzelelor.

— Încearcă să înţelegi, domnule Fleming! îi răspunse Gertrude Stranton pe un ton sec. Cum aş fi putut să ştiu că nu este vorba de o înşelăciune pusă la cale de această tânără pentru a-mi stoarce bani?

— I-am verificat povestea. Este într-adevăr născută din tată necunoscut şi a fost crescută la Piedmont.

— Cum este?

— Deocamdată, e cam dezorientată. Ca şi mine, de altfel! Brian care nu reuşise încă să coboare storul, trase mai tare.

Atât de tare încât acesta se desprinse şi-i căzu pe picioare.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă? strigă doamna Stranton.

— Nimic. Am răsturnat ceva.

— Cum te gândeşti să-ţi continui ancheta?

— Dacă doriţi să merg mai departe, trebuie să-mi daţi voie să-i dezvălui numele dumneavoastră Antheei Lindstrom.

— De ce?

— Vreau să-i văd reacţia.

— Dacă îi dezvălui că este poate rudă cu noi, s-ar putea să vină să ne deranjeze.

— Nu cred. Perspectiva de a-şi descoperi acum o familie pare s-o sperie.

— Adevărat?

— Am zis că „pare” s-o sperie. S-ar putea însă să

joace teatru.

— Înţeleg. Eşti de acord cu reticenţele mele, nu-i aşa? Scrisoarea de la Dorothea Arneson m-a tulburat. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre această Madeline Lindstrom, mama Antheei. Şi tot nu ştim dacă aceasta din urmă minte sau nu!

— Aşadar, doriţi să merg mai departe cu ancheta?

— Da, continuă. Dacă această domnişoară este o Stranton, vreau să aflu.

*

* * *

A doua zi, abia se iveau zorile când Brian opri maşina în faţa imobilului Antheei. Fără să piardă din ochi ferestrele tinerei, ridică telefonul din maşină şi formă un număr.

I se răspunse imediat şi, de la celălalt capăt al firului, se auzi:

— Tom Malone, brigada de moravuri.

— Tom, poţi să-mi faci un serviciu?

— Să nu te gândeşti să-ţi dezvălui secretele F.B.I-ului!

Brian izbucni în râs.

— Aş vrea doar să verifici cazierul judiciar a doua persoane.

— Numele?

— Anthea Lindstrom şi Dorothea Arneson.

— Poţi să silabiseşti?

Exact în clipa aceea, Anthea ieşi din casă şi se urcă la volanul maşinii sale. În timp ce-i dădea prietenului său indicaţiile cerute, Brian porni motorul şi o urmări îndeaproape, încât să fie văzut.

După douăzeci de minute, tânăra trase lângă bordură şi, cu un mers nervos, se îndreptă spre maşina lui Brian.

„Bună treabă”, îşi zise acesta dând din cap cu mulţumire.

— De ce mă urmăreşti? strigă Anthea, exasperată.

— Nu-mi fac decât meseria.

— Nu şi astăzi, te rog!

Spunând acestea, ea îi întoarse spatele şi se îndreptă către un mic teatru. Ezitarea lui Brian fu de scurtă durată. Abia dispăru tânăra înăuntru, că el porni în urmărirea ei.

O găsi în holul pustiu al teatrului.

— Anthea…

— Dă-mi pace astăzi, te rog! îl imploră ea.

— De ce?

— Am o audiţie. Şi aşa sunt deja foarte nervoasă! Dacă mă faci să-mi pierd concentrarea, am să ratez totul cu Boris.

— Cine este Boris? Un iubit? Un prieten? Un…

— Nu te priveşte. De altfel, nu te priveşte nimic din ceea ce fac!

O cuprindea enervarea.

— Ascultă, dacă nu pleci, eu… eu chem poliţia!

Un bărbat se apropia de ei. Nu prea tânăr, destul de corpolent, cu bărbie dublă, nu avea nimic dintr-un seducător.

— Şi acum, dacă mă întreabă cine eşti, ce-i răspund? murmură Anthea, speriată.

— Dar el cine este?

— Boris Breşkov. A înfiinţat o academie de muzică foarte renumită şi…

— Ştiu.

Cu câţiva ani în urmă, ziarele şi posturile de televiziune nu mai conteneau să vorbească despre celebrul pianist rus care alesese libertatea.

— Aş vrea să mă primească să fiu profesor la academia lui. M-a chemat astăzi să dau o probă şi a trebuit să apari dumneata şi să mă urmăreşti. Din cauza asta, eu, eu…

Brian strânse mâna îngheţată a tinerei femei.

— Totul va fi bine. Nu-ţi fie teamă!

— Domnişoara Lindstrom? zise Boris Breşkov care tocmai ajunsese lângă ei. Ce bucată aţi ales să interpretaţi astăzi?

— Opus 24 de Chopin, maestre.

— Foarte bine, foarte bine.

Muzicianul se întoarse apoi, întrebător, spre Brian. Detectivul se înclină în timp ce se prezenta:

— Brian Fleming, maestre.

Cu un gest rapid, Brian apucă cheile maşinii Antheei.

— Eşti drăguţă că-mi împrumuţi maşina. Mulţumesc! Mă întorc peste trei sferturi de oră.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată şi-l privi îndepărtându-se. Ochii ei aruncau fulgere, totuşi nu îndrăzni să protesteze.

Dar în loc să părăsească sala, Brian rămase în spatele uşii şi o ascultă pe Anthea cântând. Închise ochii şi se lăsă purtat de muzică. Când ultimul crescendo anunţă finalul, consideră că este mai bine să aştepte afară.

Anthea apăru şi ea după vreo cinci minute.

— Dă-mi cheile! îi ceru ea întinzând palma deschisă.

— Cum a decurs audiţia?

— Nu prea rău. Dar ce mai vrei de la mine? Mai ai să-mi pui şi alte întrebări?

— Oarecum.

— Te rog să fii mai precis! exclamă ea, agasată.

— Vrei să afli numele clientului meu?

— Ia te uită! Iarăşi… Credeam că nu ai dreptul să mi-l dezvălui.

— I-am cerut voie. Clientul meu – de fapt clienta, în cazul de faţă…

— Clienta! Este vorba deci despre o femeie?

Dezamăgirea o copleşi pe Anthea. De la vizita lui Brian încoace, visase atât de mult… Se întrebase dacă nu cumva persoana care o căuta era tatăl ei…

— Aşadar, cine este?

— Gertrude Stranton.

Anthea părea nedumerită.

— Gertrude Stranton? repetă ea. N-am auzit niciodată numele acesta.

Privirea lui Brian deveni neîncrezătoare în timp ce insistă:

— Stranton? Numele acesta nu-ţi spune nimic?

— Mi se pare foarte vag cunoscut.

— Dacă ai citi ziarele…

— Sunt la curent cu actualitatea, imaginează-ţi!

— În cazul acesta, trebuie să fi citit articolele referitoare la familia Stranton.

— Presupun că sunt nişte oameni foarte bogaţi.

— De ce spui asta?

— Pentru că trebuie să ai bani ca să poţi să-ţi oferi serviciile unui detectiv particular.

— Bravo, ai spirit deductiv.

— Da, şi eu aş putea fi un detectiv bun!

— Acum vreo două săptămâni, Edward Stranton, cumnatul Gertrudei Stranton, a murit de un infarct. Vestea a fost publicată în toată presa.

— Oh! Senatorul Stranton?

— Exact.

Tânăra dădu din cap.

— Iată de ce îmi era cunoscut acest nume! Dar…

Deodată, se crispă.

— Îţi… îţi baţi joc de mine?

— Nicidecum. După spusele lui Dorothy Arneson, dumneata ai fi rudă cu familia Stranton.

— Ridicol! Eu, o Stranton? Să fim serioşi, este imposibil! După ce prima clipă de uimire trecu, Anthea întrebă aproape cu timiditate:

— Şi… ce vrea să ştie despre mine Gertrude Stranton?

— Să afle adevărul. Şi să se asigure astfel că n-are de-a face cu o intrigantă.

— Eu? O intrigantă?

— Scrisoarea lui Dorothy Arneson a sosit la câteva zile după moartea senatorului. Oricine ar fi în locul Gertrudei Stranton, şi-ar pune nişte întrebări.

— Dacă insinuezi că eu…

— Nu insinuez absolut nimic! Clienta mea…

— Află că eu n-am auzit niciodată despre clienta dumitale! mai mult chiar, n-am niciun chef s-o cunosc! Oh! De ce o fi scornit doamna Arneson o asemenea poveste?

— Da, de ce oare?

Anthea îşi astupă urechile cu palmele.

— M-am săturat! Ajunge! Dă-mi cheile, lasă-mă să plec, şi nu te mai întoarce să mă deranjezi cu poveştile dumitale de adormit copiii.

Indignarea ei părea sinceră. Brian ar fi dorit atât de mult să creadă în nevinovăţia ei… Totuşi, era greu de crezut!

„De ce a păstrat acel ziar vechi?” se întrebă el din nou.

— Gertrude Stranton ar fi trebuit să arunce acea scrisoare la coş! reluă Anthea, furioasă. Totul este ridicol. Parcă ar fi un film prost!

— Viaţa nu are nimic de-a face cu filmul. În viaţă, eroii mor uneori. Şi poveştile de dragoste nu se termină întotdeauna bine.

Ce amare păreau vorbele lui dintr-odată!

— Aşadar, clienta dumitale mă acuză că eu aş fi pus la cale toată această poveste? îl întrebă tânăra femeie.

În loc să-i răspundă, Brian îi luă mâinile. Pielea ei era fină ca mătasea… Rezistă cu greu unei dorinţe imperioase, aceea de a o săruta şi de a abandona ancheta.

— Şi pentru dumneata, nu sunt decât o intrigantă, continuă Anthea. Fără ca măcar să mă cunoşti, m-ai şi

judecat! Şi condamnat!

— Ţi-am acordat prezumţia de nevinovăţie până în momentul în care am văzut ziarul acela vechi în apartamentul dumitale.

— Un ziar vechi? repetă Anthea.

În ochii ei, Brian nu citi decât perplexitate. Era oare sinceră? Sau se afla în faţa unei actriţe extraordinare?

Tânăra scutură din cap şi şuviţele mătăsoase îi atinseră faţa. Ce n-ar fi dat Brian în această clipă să-i poată mângâia părul... Ce naiba i se întâmpla? I se încredinţase o anchetă şi un bun detectiv nu se lăsa pradă simţurilor.

— Un articol de pe prima pagină a acestui ziar relata moartea senatorului Stranton, zise el.

— Şi pornind de aici, dumneata ai fost convins de vinovăţia mea?

— De ce ţi s-a părut util să păstrezi acel ziar?

— Iată cum se trag concluziile! exclamă Anthea pe un ton ironic.

— Cum poţi să explici prezenţa acelui…

— Foarte uşor, domnule detectiv! Dacă ai fi aprofundat cercetările în privinţa mea, ai fi aflat că eu sunt foarte mândră de elevii mei. Una dintre eleve, Tricia Farnello, a participat recent la un concurs de pian şi a luat premiul întâi. Asta scria în ziar…

— Când? Acum două săptămâni?

— Exact.

Brian înjură printre dinţi, în timp ce Anthea jubila.

— Vezi, domnule detectiv, ce greşeală să tragi concluzii prea pripite la cel mai mic indiciu!

— Nu mi se întâmplă prea des.

„Nici să-mi pierd capul din cauza unui zâmbet, a unei gropiţe în obraz sau a unui parfum, nu mi se întâmplă prea des”, gândi el, supărat pe sine.

— Poftim cheile, făcu el pe un ton morocănos.

Anthea izbucni în râs.

— Nu-ţi place să pierzi?

Fără voia lui, Brian începu să zâmbească.

— Felicitări pentru succesul Triciei Farnello.

— Mulţumesc.

Anthea se aşezase deja la volan. Un zâmbet făcu să-i apară gropiţele din obraji şi, fermecat, Brian se întrebă ce gust aveau oare buzele ei…

*

* * *

Ajunsă acasă, Anthea începu să facă puţină gospodărie. Tocmai ştergea praful de pe clapele pianului când apăru Liz în uşa întredeschisă.

— Bună! L-am văzut ieri pe domnul Huntsbacker al tău. Tânăra femeie ridică privirea spre cer cu un aer extaziat şi continuă:

— Ar trebui să-şi încerce norocul la Hollywood.

— Ca măturător poate.

— Dar tu eşti complet oarbă!

— Domnul Huntsbacker este mic, chel şi cu burtă.

— Îţi baţi joc de mine? Doar eu i-am deschis uşa să intre. Este înalt, suplu, brunet, cu înfăţişare sportivă, este cel mai frumos bărbat pe care…

— Nu era vorba despre domnul Huntsbacker, îi tăie vorba Anthea.

De data asta, Liz nu mai înţelegea nimic.

— Atunci, cine era?

— Bărbatul care mă urmăreşte de mai multe zile.

— Oh!

Anthea arătă spre cutia de carton roz pe care prietena ei o ţinea în mână.

— Ce ai acolo?

— Îngheţată. Pentru noi!

— La ora unsprezece dimineaţa?

— De ce nu? O să meargă foarte bine cu fursecurile

tale. Sper că au mai rămas?

— Vrei să mănânci îngheţată cu fursecuri la ora unsprezece dimineaţa, Liz?

— Simt nevoia.

— Harry a venit?

Liz dădu din cap şi oftă.

— Da, zise ea în sfârşit. Dar să nu mai vorbim despre el, te rog. Mai degrabă povesteşte-mi ce dorea admiratorul tău.

— Este un detectiv particular.

— De data asta, Harry merge prea departe! exclamă Liz furioasă. Unde vrea să ajungă?

— Detectivul *meu* particular nu are nimic de-a face cu Harry *al tău*!

— Păi, atunci…

— Face o anchetă despre mine. Nu despre tine. Intră, o să-ţi povestesc.

În timp ce tăia îngheţata, Anthea îşi puse în temă prietena cu tot ceea ce i se întâmpla.

— Şi îşi imaginează cu toţii că eu mă folosesc de acest mijloc ca să pun mâna pe averea familiei Stranton, încheie ea. Iată unde suntem!

— Dar dacă ai putea fi cu adevărat o Stranton?

— M-ar mira. Vrei şi cafea?

— Bună idee.

În timp ce prietena ei dădea drumul cafetierei, Liz declară cu un aer sumbru:

— Toată lumea are necazurile ei…

— Te-ai văzut cu Harry?

— Da, aseară. Dacă aş fi avut destul curaj, l-aş fi dat pe uşă afară. Dar ce vrei, şapte ani de căsnicie nu se uită în cinci minute. Ei! Asta este criza vârstei mijlocii…

— Harry nu are decât treizeci şi şase de ani, remarcă Anthea.

— N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată. Îi urăsc pe

toţi bărbaţii!

— Mincinoaso!

Liz îşi lăsă capul în jos. Ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi.

— Nu mai ştiu cum stau, Anthea! Când eu şi cu Harry ne-am despărţit, de o veşnicie…

— N-a trecut nicio lună!

— O lună, o veşnicie, este cam acelaşi lucru. Ştii de ce a plecat? A zis că vrea să se „regăsească”!

— Ce ţi-o fi spus ieri de te-a tulburat atât?

— Mi-a spus că mă iubeşte.

— În cazul acesta, care-i problema? N-ai decât să…

— Să-i cad iar în braţe?

Cu un râs amar, Liz adăugă:

— Chiar mă crezi idioată? Ştiu că există o altă femeie. Altfel el n-ar fi plecat niciodată. Iar eu refuz să-mi împart soţul cu alta…

— Nimic nu-ţi dovedeşte că te înşală. Unii bărbaţi au nevoie să fie singuri o vreme.

— Ca să reflecteze şi să se „regăsească”? La şaisprezece ani, poţi vorbi despre aşa ceva. La treizeci şi şase, devine ridicol!

— Mai devreme sau mai târziu, se va întoarce la tine, zise Anthea. Mai ai puţină răbdare!

— Dar îmi doresc oare să se întoarcă?

Anthea rămase tăcută pentru că această discuţie nu ducea nicăieri. Asta n-o împiedica însă să-şi înţeleagă prea bine prietena. Ca şi ea, Liz era mult prea mândră ca să accepte să facă compromisuri.

Se auzi soneria telefonului.

— Pun pariu că este elevul pe care-l aştepţi la oră! O să-ţi spună: „Domnişoară, n-am să pot veni pentru că sunt răcit”.

Anthea izbucni în râs.

— Următorul meu elev are şaptezeci de ani. N-o să-l

împiedice o răceală să iasă din casă! Vrea cu orice preţ să înveţe să cânte „Baladă pentru Adeline” cu ocazia aniversării a cincizeci de ani de căsătorie.

— Presupun că soţia lui se numeşte Adeline?

Dar Anthea nu-i răspunse, se duse să ridice receptorul.

— Alo?

— Anthea? Anthea Lindstrom? se auzi o voce masculină pe care tânăra n-o recunoscu imediat.

— Da, eu sunt.

— Brian Fleming la telefon. Aş vrea să te văd diseară. Dacă eşti liberă, am putea să cinăm amândoi şi…

— Să cinăm? repetă Anthea pe un ton ezitant.

Liz făcu ochii mari.

— O invitaţie la cină? şopti ea. Acceptă! Oricine ar fi, spune da!

Agasată, Anthea îi întoarse spatele.

— Astă-seară am o lecţie.

— Atunci, după lecţie? Este un mic restaurant italienesc la doi paşi de dumneata. Ce zici?

— Nu, nu pot.

— Mâine seară?

— Nici atunci.

Brian nu dezarmă.

— Poimâine?

— Nici diseară, nici mâine, nici poimâine, nici în altă zi, declară Anthea pe un ton categoric.

Şi închise telefonul.

— Unii oameni sunt într-adevăr încăpăţânaţi.

— Cine era? întrebă Liz.

— Detectivul.

— Şi i-ai refuzat invitaţia? Eşti nebună! Nu trebuie să descurajezi niciodată un bărbat tânăr, seducător, simpatic, cu o meserie bună… şi cu simţul umorului! Cel puţin asta am dedus din această conversaţie.

— El, simţul umorului?

— Fără să mai pun la socoteală farmec cu carul!

— Da, cât un… buldozer.

— Anthea, exagerezi! Nu-ţi place de detectivul ăsta frumos? De ce?

— Pentru că s-ar putea să-mi întoarcă pe dos viaţa mea liniştită.

— Imaginează-ţi numai ce ar însemna să-ţi găsească familia!

— Eu nu i-am cerut nimic.

Liz îşi privi prietena cu curiozitate.

— Eşti ciudată în dimineaţa asta… Recunoaşte că a reuşit să te tulbure!

— Nicidecum! Hai, termină-ţi cafeaua, Liz, dacă nu vrei să se răcească.

Capitolul 3

Brian nu reuşea să se concentreze ca să joace bowling. Totuşi, de obicei era destul de îndemânatic la acest joc. De data asta însă, rata aproape toate loviturile.

„Dacă aş înţelege măcar ce simt faţă de Anthea!” îşi zise el. „Să fie o simplă atracţie fizică? Sau… mai mult?”

Cât priveşte ancheta pe care o făcea, aceasta nu părea să progreseze.

„Îmi mai rămâne s-o interoghez pe Dorothy Arneson, fosta directoare de la Piedmont. Poate că astfel voi obţine noi elemente…”

Tom Malone, partenerul său de bowling, îl privi surprins.

— Hei, nu prea eşti în formă astăzi!

— Ne oprim? Să zicem că tu ai câştigat şi dă-mi voie să-ţi ofer o bere.

— Ce te preocupă? întrebă Tom în timp ce se îndreptau spre bar.

— Oh! O anchetă cam incomodă…

— Este vorba cumva despre persoanele cărora mi-ai

cerut să le verific cazierul judiciar?

— Exact.

— Anthea Lindstrom, douăzeci şi opt de ani, necăsătorită, profesoară de pian… Nimic de semnalat!

— Tocmai asta este! Poate că are legături de rudenie cu familia Stranton.

— Cu *adevăraţii* Stranton? repetă Tom Malone făcând ochii mari.

— Mai cunoşti şi alţii?

— Dar credeam că o suspectezi că a pus la cale o mică escrocherie!

— La vremea aceea, încă nu ştiam dacă avea sau nu un cazier judiciar încărcat.

— Nu are nici cea mai mică greşeală la activ! Pe unde eşti cu cercetările?

— Bat pasul pe loc. Totul este bizar… De exemplu, de ce a făcut apel Gertrude Stranton la mine fără să-şi informeze soţul?

— Asta este şi impresia mea, murmură Brian.

— Ai avut vreodată ocazia să te întâlneşti cu familia Stranton când erai însurat cu Diane?

— Da, o dată.

— Aşadar, Gertrude Stranton te cunoştea! Iată de ce a ales agenţia ta!

Brian nu-i răspunse. Îşi amintea foarte bine de faimoasa seară când cunoscuse familia Stranton. Înainte să se ducă la acea recepţie, el şi Diane se certaseră mai violent ca de obicei. Şi a doua zi, soţia lui îşi luase zborul spre insulele Bermude, pe cheltuiala tatălui ei, fireşte.

— Nu eşti prea vorbăreţ! exclamă Tom. În afară de numele principalelor personaje, eu tot nu ştiu mare lucru despre ancheta ta!

— Nu sunt noutăţi importante deocamdată. Dar fie că descopăr sau nu cheia misterului, mă tem că o voi face pe Anthea să sufere, redeschizând răni vechi prost cicatrizate.

— Ce ţi se întâmplă, Brian? Ai uitat oare regula de aur a detectivilor? Să nu amesteci niciodată viaţa profesională cu viaţa particulară. Clienta ta…

— Clienta mea? Este doamna Stranton, nu domnişoara Lindstrom.

*

* * *

Trecuse de ora zece seara când Anthea ieşi de la cursul său de aerobic. În loc să meargă acasă, se îndreptă spre un supermarket care era deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

„Mă întreb de ce oare mă încăpăţânez să urmez aceste cursuri săptămânale!” îşi zise ea plimbându-se printre rafturi. „La urma urmei, de fiecare dată mă dor muşchii…”

— Îţi cam pierzi timpul prin magazine!

Anthea nu avu nevoie să se întoarcă pentru ca să afle cine o interpela astfel. Vocea groasă, un pic răguşită şi în acelaşi timp catifelată a lui Brian Fleming era uşor de recunoscut.

Tânăra femeie, deja în defensivă, se crispă.

— Ce mai doreşti de la mine?

— De ce îţi faci atât de târziu cumpărăturile?

— Ca să evit aglomeraţia.

— Mai ai fursecuri de casă?

— Nu, răspunse Anthea ridicând din umeri.

— Şi pentru cine faci fursecurile acelea? Doar pentru dumneata?

— Întrebări! Mereu întrebări!

— Aşadar, fursecurile…

— Nu, nu le mănânc eu pe toate! exclamă ea, agasată. Sunt şi pentru elevii mei cei mai tineri. La sfârşitul lecţiilor, mai stăm un pic de vorbă.

— În jurul unei farfurii cu fursecuri?

— Exact! exclamă ea iarăşi, iritată.

„Este ridicol, dar în faţa lui mă pierd cu firea!”

Bărbatul acesta avea darul s-o tulbure şi s-o stânjenească în acelaşi timp.

— Dumneata ce cauţi aici? întrebă ea. Continui să mă urmăreşti?

— Şi dacă ar fi vorba doar de o întâlnire întâmplătoare?

— M-ar mira! Lasă-mă aşadar în pace, domnule Fleming. Îmi place să fiu singură.

— Îţi place singurătatea?

— Este dreptul meu. Şi este chiar un lux pentru cineva care a fost crescut împreună cu alţi cincizeci şi şapte de copii! Asta nu înseamnă însă că trăiesc ca un pustnic.

— Meseria dumitale te obligă să rămâi izolată…

— Nicidecum! îl întrerupse ea. Am elevi toată ziua. Şi mai află că am şi prieteni.

Spunând acestea, Anthea îşi puse în coş un ciorchine mare de strugure. Brian îi mai întinse unul.

— Acesta pare mai copt.

— Eşti cumva obişnuit să faci cumpărături? Dumneata?! exclamă Anthea, surprinsă.

— Sunt chiar obligat.

— Nu eşti căsătorit?

— Sunt divorţat.

— De multă vreme?

— Da.

De data asta, Anthea era cea care punea întrebările.

— Şi… simţi amărăciunea singurătăţii?

Brian izbucni în râs.

— Ai de gând cumva să-mi ceri mâna?

În loc de răspuns, tânăra femeie se mulţumi să-i arunce o privire ucigaşă.

— Este plăcut să fii căsătorit, declară Brian cu o oarecare nostalgie.

— În cazul acesta, de ce ai divorţat?

— Pentru că nu-mi plăcea s-o am de soţie pe *ea*.

— *Ea*! I-ai uitat deja numele?

— Nicidecum! Cu atât mai mult cu cât nu era vorba de un nume oarecare. Se numea Diane Famson Van Hammon. Îţi spune ceva? Tatăl ei are câteva societăţi de electronică. Îi reprezintă perfect pe noii îmbogăţiţi…

— Ah?

— Aceştia simt nevoia să-şi etaleze averea, de teamă că altfel oamenii nu i-ar remarca.

Anthea dădu din cap precum că înţelege.

— Am avut dreptate: resimţi o oarecare amărăciune.

— Puţin, poate, recunoscu Brian.

Cu un zâmbet dezamăgit pe buze, părea că-şi râde de el însuşi.

— Ştii să găteşti? îl întrebă Anthea.

— Eu?

Brian îşi scoase pieptul înainte cu fală.

— Sunt un adevărat maestru!

— Şi modest, pe deasupra! Ce-ţi reuşeşte cel mai bine?

— Spaghetele. Dar dumitale?

— Eu gătesc destul de puţin.

Brian examină conţinutul coşului.

— Ceea ce cumpără oamenii este în general foarte revelator.

— Ascultaţi-l pe detectiv cum îşi face micile lui deducţii! Asta-i deformaţie profesională.

— Recunosc. Priveşte-l pe bărbatul acela, acolo… Pun pariu că trăieşte singur.

— De ce?

— O să vezi în coşul lui un kilogram de cafea şi biscuiţi pentru un mic dejun solitar…

— Asta nu înseamnă nimic!

— Doar un celibatar cumpără batiste de hârtie într-o

cutie ecosez tipic masculină. Dacă ar fi fost căsătorit, cutia ar fi fost înflorată.

— Nu sunt deloc convinsă. Dar ia să vedem ce deduci din cumpărăturile mele.

— Nimic mai uşor! Găsim aici o salată, castraveţi, ţelină, struguri... Totuşi, nu pari să fii o fanatică a alimentelor naturale.

— Ce te face să spui asta?

— Împătimiţii dietelor n-ar cumpăra sirop de fructe, nici bomboane – şi cu atât mai puţin sos caramel!

— Este adevărat!

— În plus, remarc o dominantă de verde.

Anthea nu se putu abţine să râdă.

— Îmi plac legumele şi fructele cu această culoare. Spanacul, brocoli, merele verzi etc. Asta mă face să mă gândesc la primăvară. Dar greşeşti căutând motivaţie la orice!

— O fac totuşi logic.

— Apropo de logică, ce discuţie aiurea! exclamă tânăra femeie împingându-şi căruciorul spre casă.

Brian o urmă.

— Am să te ajut să-ţi urci cumpărăturile în apartament.

Preţ de o clipă, Anthea fu gata să protesteze. Renunţă însă repede. La ce bun?

„Îl cunosc de acum destul de bine încât să ştiu că nu se poate discuta cu el”.

Îi făcea oare plăcere s-o însoţească sau nu? Îngrijorată de ceea ce ar fi putut descoperi, Anthea preferă să nu aprofundeze acest subiect.

*

* * *

De data aceasta, Brian examină în voie bucătăria. Remarcase deja margaretele, dar nu şi garnitura de ceainice aliniate pe o etajeră.

— S-ar zice că-ţi place mult ceaiul.

— Nu-i adevărat! îl detest.

— Atunci de ce atâtea ceainice?

— Colecţionez. Toată lumea colecţionează câte ceva. Dumneata nu?

— Nu.

— Ciudat…

Brian se opri în faţa ferestrei pe pervazul căreia se afla un şir de ghivece cu flori dar şi plante aromatice.

— Cimbrişor, pătrunjel, tarhon…

— Este mica mea grădină. Dumneata ai o grădină?

— Da. Locuiesc într-o casă aflată în mijlocul unei grădini lăsate mai mult sau mai puţin în paragină. Nu prea mă pricep la grădinărit.

— Dacă eu aş avea o grădină, cum m-aş ocupa de ea!

Brian se simţi dintr-odată ciudat de emoţionat.

„Îi place aşadar natura, primăvara, margaretele, ceainicele şi Rahmaninov…”

— Dacă nu prea găteşti, de ce mai cultivi plante aromatice? o întrebă el.

— Ca să visez… Ştiai că în antichitate li se atribuiau puteri magice?

După ce aranjă cumpărăturile, Anthea se întoarse în camera de zi. Brian se opri în faţa uşii dormitorului, pe care ea o lăsase întredeschisă.

Încăperea aceasta reprezenta şi ea personalitatea cu multiple faţete a Antheei. Într-o oglindă veche se reflecta un palmier şi deasupra patului acoperit cu o cuvertură de dantelă se putea vedea un poster reprezentând un clovn.

— Acesta datează de pe vremea când visam să devin trapezistă şi să plec în lume cu un circ, spuse Anthea.

— Şi?

— Şi am constatat că, la înălţime, mă apucă ameţeala.

Râzând cu poftă, Brian o urmă în camera de zi

mobilată într-un amestec de stiluri în care domina totuşi epoca victoriană. Se opri în faţa unui vas mare de sticlă pus pe o măsuţă.

— Câte comori! Găseşti de toate în vasul acesta! Bile de sticlă, pietricele, un păianjen de cauciuc, o ascuţitoare, un inel împodobit cu un craniu din bronz…

— Sunt cadouri de la micii mei elevi, îi explică ea.

— Trebuie să te iubească foarte mult.

— Sper, răspunse Anthea.

Un zâmbet făcu să-i apară gropiţe în obraji şi, fără să-şi dea seama, Brian se auzi întrebând-o:

— Vrei să cinezi cu mine mâine seară?

— Ca să-mi mai pui şi alte întrebări?

— Când un detectiv invită o femeie frumoasă la cină, n-o face ca s-o interogheze.

— Atunci de ce vrei să cinăm împreună?

— Ah! Dacă aş şti! zise Brian cu un oftat.

Când o cuprinse de talie, tulburată în mod absolut inexplicabil, Anthea îşi ţinu respiraţia.

— Aşadar, ne-am înţeles pentru mâine seară, Anthea? Tânăra femeie se desprinse, stânjenită.

— Eşti… eşti pe cale să-mi tulburi existenţa atât de liniştită până acum.

După o clipă de tăcere, adăugă:

— Şi asta nu-mi place deloc.

— Nici mie.

Brian vru s-o cuprindă din nou în braţe, dar ea se retrase.

— Lasă-mă! reuşi ea să articuleze cu o voce răguşită. Privirile li se întâlniră. Anthea îşi împreună mâinile într-un gest implorator. Cât de vulnerabilă părea, dintr-odată…

— Te rog, abandonează această anchetă.

— Crezi că am de ales? îi răspunse el pe un ton dezamăgit. Câteva clipe mai târziu, uşa se închise în urma lui fără niciun zgomot.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Anthea primi un coş cu kiwi. Nicio carte de vizită nu însoţea livrarea, dar tinerei nu-i fu greu să ghicească cine-i trimisese acest cadou!

Toată ziua, când se surprindea gândindu-se la Brian şi la acest cadou deosebit, Anthea zâmbea fără voia ei… Niciodată până acum cineva nu ocupase atâta loc în gândurile ei.

„Este oare bine sau nu?” se întreba ea cu îndoială.

Pe la ora opt şi jumătate, după plecarea ultimului său elev, îşi puse mantoul şi coborî.

„Breskov tot nu mi-a dat vreun semn de viaţă…” se gândi ea coborând scările. „Dar nimic nu este pierdut!”

Fără falsă modestie, Anthea putea să se considere mulţumită de acea audiţie. Puţin mai nervoasă la început, ulterior, de îndată ce degetele ei atinseseră clapele, îşi regăsise stăpânirea de sine. Celebrul pianist nu făcuse niciun comentariu asupra interpretării piesei de Chopin pe care o alesese Anthea.

— Aş dori să te mai aud o dată cântând, se mărginise el să zică.

Era un semn bun, pentru că Breşkov nu angaja niciodată un profesor fără să-l fi ascultat de două ori.

„Şi când am ieşit din teatru, Brian mă aştepta!”

Brian… Ajunsă la baza scării, Anthea îl zări exact după uşa de sticlă, cu degetul pus pe unul din butoanele interfonului.

— Ia te uită! zise ea cam neprietenos. Sherlock Holmes în persoană. Ce cauţi aici?

— Am venit să te iau. Astă-seară cinăm împreună, ai uitat?

— Dar eu am refuzat!

Când el o luă de braţ, Anthea avu impresia că este străbătută de un curent electric.

— Poţi să alegi, declară Brian. Sau cinezi cu mine,

sau cinezi singură. Ce hotărăşti?

— Dacă aleg cea de a doua soluţie?

El îi lăsă imediat braţul.

— În acest caz, eu traversez strada şi mă duc pe partea cealaltă până la restaurantul italienesc; acolo vom cina amândoi, dar la mese separate.

Anthea nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Cam ridicol, nu crezi? zise ea.

— Atunci, să stăm la aceeaşi masă, conchise Brian prinzându-i din nou braţul.

Tânăra femeie se simţea din ce în ce mai mult atrasă de acest bărbat.

„Şi totuşi, abia dacă îl cunosc! Probabil că n-avem nimic în comun. De exemplu, sunt sigură că el habar n-are de muzică”.

Foarte hotărâtă să se lămurească în această privinţă, îl întrebă:

— Îţi place Beethoven?

— Îl ador.

„Oh! Ipocritul! Ca să-l iau în seamă, ar spune orice. N-o să scape totuşi aşa de uşor!”

— Şi care lucrări ale lui Beethoven îţi plac mai mult? mai întrebă ea.

— „Sonata lunii”, de exemplu.

Antheei îi fu greu să-şi ascundă surprinderea.

— Este una din partiturile mele preferate, recunoscu şi ea. Eu…

O rafală rece de vânt o întrerupse. Brian o strânse mai tare de braţ şi o conduse spre restaurant.

— Este din ce în ce mai frig. Vino repede! N-aş vrea să faci vreo pneumonie.

Grija lui o impresionă pe Anthea care nu era obişnuită să se ocupe cineva de ea astfel. Învăţase doar foarte devreme să nu conteze pe nimeni…

Ajunsă la adăpostul restaurantului, ea spuse pe un

ton convins:

— Aveai dreptate într-o privinţă.

— Care?

— Ar fi trebuit să-mi ţin uşa închisă. Nu se ştie niciodată cine îţi poate intra în casă…

Şi, după o clipă de tăcere, adăugă:

— …şi în viaţă.

Dar nu spuse: „În suflet”.

Chelneriţa tocmai pusese nota de plată pe masă. Văzându-l pe Brian că-şi scoate portofelul, Anthea protestă:

— Ah, nu! Împărţim plata!

— Nici gând; a fost invitaţia mea. Când o să mă inviţi tu, o să te las să plăteşti.

— Pentru asta va trebui să te invit… Şi nu sunt sigură că am s-o fac.

— Vom vedea, zise el cu o voce blândă dar plină de subînţelesuri.

Anthea avu impresia că aude răsunând un clopoţel de alarmă.

— Brian Fleming, când ţi se spune o dată „nu”, de ce mai insişti?

— Pentru că sunt încăpăţânat. Alaltăieri mi-ai refuzat invitaţia sub pretext că ai o lecţie la o oră târzie. Te rog să-mi răspunzi cu sinceritate la întrebare: chiar aveai programat un elev în seara aceea?

— Da. Un domn foarte cumsecade.

— Ah! Şi te-a invitat la cină?

Anthea îşi stăpâni un hohot de râs.

— Nu este chiar genul de bărbat pe care-l prefer.

— Dă-mi voie să mi-l imaginez… Îmbrăcat în costum şic, bronzat artificial?

— Nu prea îl văd preocupat de asemenea fantezii. Este mai în vârstă ca mine.

— Dar câţi ani ai, de fapt? Douăzeci şi şapte?

— Douăzeci şi opt. Data naşterii mele nu figurează în dosarele tale? Ai face bine să ţi le aduci la zi.

Tot vorbind, ieşiseră din restaurant şi urcau acum strada în sens invers.

— Eu am treizeci şi trei de ani, declară Brian. Cinci ani diferenţă… Exact cât trebuie.

— Elevul meu are şaptezeci.

— Poftim?

— Săptămâna viitoare îşi sărbătoreşte nunta de aur. Cincizeci de ani de căsnicie… Şi cum soţia lui se numeşte Adeline, vrea neapărat să-i cânte cu această ocazie „Balada pentru Adeline”.

— Iată un bătrân domn foarte sentimental. Ca şi tine, de altfel…

— Eu, sentimentală? Nicidecum!

— Ba da. O femeie trebuie să fie sentimentală ca să-şi aleagă un parfum exotic, să poarte bascheţi roz cu şireturi verzi şi să mănânce de preferinţă fructe verzi…

— Oh! Am uitat să-ţi mulţumesc pentru kiwi.

— Ţi-a plăcut culoarea lor?

Anthea pufni în râs.

— Absolut, da. Ce conversaţie caraghioasă!

— Păcat că s-a făcut atât de frig, remarcă Brian grăbind pasul. Altfel am fi putut să ne plimbăm kilometri întregi…

— Mie îmi place să mă plimb în orice anotimp. Dar prefer toamna. Atunci când vântul împrăştie frunzele moarte…

Brian zâmbi.

— Ştiu! Copil fiind, eu adunam frunzele grămadă, şi ştii ce făcea sora mea? Sărea în mijlocul lor şi împrăştia totul! Nu-mi rămânea decât s-o iau de la capăt în loc să mă duc şi eu să joc fotbal ca toţi băieţii. Eram de-a dreptul furios.

— Câţi ani are sora ta?

— Este cu patru ani mai mică decât mine. Lucrăm împreună la agenţie.

— Şi ea este detectiv?

— Da, şi încă ce detectiv bun! zise Brian cu mândrie.

Ajunseră în faţa imobilului în care locuia Anthea. Brian împinse uşa de la intrare şi se dădu la o parte ca s-o lase pe ea să treacă. Anthea scotocea prin poşetă în căutarea cheilor ca să deschidă cea de a doua uşă.

— Dacă nu-ţi găseşti cheile, poţi să le împrumuţi pe cele ale vecinei tale, zise Brian. Ea le lasă în cutia de scrisori.

— Ştiu. Cred că întregul Denver este la curent cu asta!

— Ea mi-a deschis în ziua aceea. A crezut că sunt domnul Huntsmucker.

— Huntsbacker. Şi ai avut tupeul s-o laşi să creadă că aşa este…

— Uite că nu m-am gândit.

Pe un ton acuzator, Anthea lansă:

— Nu este frumos să profiţi de oameni.

— Nu fac întotdeauna aşa, replică el dintr-odată serios.

Uimită, Anthea ridică ochii spre el. Chipul lui Brian rămase grav în timp ce spuse:

— Am încercat să dau de Dorothy Arneson la telefon. N-au vrut să mi-o dea. După spusele infirmierei care mi-a răspuns, nu se simte deloc bine. Am de gând să mă duc la spital s-o văd şi aş vrea să vii şi tu cu mine.

Anthea se înfioră. Toată viaţa îşi pusese întrebări în legătură cu familia ei. Poate că vălul care acoperea acest mister era pe cale să se sfâşie şi, la acest gând, o cuprindea o teamă cumplită. Ce va descoperi oare?

— Ai să vii? întrebă Brian.

— Da, voi veni.

— Am să trec să te iau mâine dimineaţă.

— Bine.

Tânăra femeie reîncepu să-şi caute cheile. Brian o privea în tăcere şi deodată ea îşi simţi inima neliniştindu-se.

— Rahmaninov şi fursecuri aurii, murmură el. Ce asociere stranie!

Anthea tresări.

— Rahmaninov! repetă ea uimită.

— Credeai că nu mă pricep deloc la muzică?

— Păi… da. Ai recunoscut aşadar piesa…

— Concertul în si bemol minor de Rahmaninov…

Privirile li se întâlniră… şi Anthea presimţi că o va săruta.

„Dar nu sunt pregătită pentru asta. Nu, nu atât de repede!”

Îşi puse palma pe pieptul lui Brian, ca pentru a-l respinge.

Rezistenţa ei nu dură însă decât câteva clipe. Ca şi cum i-ar fi simţit abandonul, Brian se aplecă şi-i atinse buzele cu un sărut nespus de uşor.

Anthea se străduia să-şi păstreze stăpânirea de sine.

„Nu-i decât un sărut, îşi zise ea. Un mic sărut fără importanţă”.

Dar niciodată nu mai fusese sărutată cu atâta tandreţe… şi pricepere. Când Brian o înlănţui cu braţele, uită de tot ce exista în jurul lor.

În sfârşit, el îşi ridică uşor capul, continuând s-o ţină strâns în braţe. În privirea lui, ca şi în cea a Antheei, strălucea flacăra dorinţei. Cu vârful degetului, el urmări conturul buzelor ei.

— Pe mâine, murmură el.

„Spune-i că te-ai răzgândit, spune-i că nu vrei să mergi s-o vezi pe doamna Arneson! Spune-i că nu vrei să afli. Spune-i că…”

În loc de toate astea, Anthea se auzi răspunzându-i ca

un ecou:

— Pe mâine.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, aşa cum se înţeleseseră, Brian trecu s-o ia pe Anthea. Ieşiră din Denver, şi acum maşina rula înspre Gunnison printr-un peisaj înzăpezit.

Spre marea uşurare a tinerei femei, Brian se comportase firesc. Parcă nici nu se sărutaseră vreodată…

— Avem noroc, remarcă Anthea. Drumurile sunt curăţate.

— Din fericire! Dacă vrei să asculţi muzică, găseşti casete sub scaunul tău.

Anthea scoase câteva casete. Găsi Beethoven şi Brubeck, Springsteen şi Schubert… Jazz şi muzică clasică. Destul de surprinsă, ea trebui să admită că Brian Fleming se dovedea foarte eclectic în gusturile sale.

— Cânţi cumva şi la vreun instrument? întrebă ea.

— Cum ai ghicit?

— Ca să alegi o asemenea muzică, trebuie să ai nişte înclinaţii. La ce instrument cânţi?

— La saxofon. Când crezi că am putea interpreta amândoi un duo?

— Un duo? repetă Anthea, nehotărâtă. Dar nu ştiu să existe piese pentru saxofon şi pian!

— Eşti în stare să citeşti o partitură, nu? Ăsta este principalul. Ce ai zice de „Blue Moon”?

— Oh! Este una din piesele mele preferate.

Anthea introduse o casetă în aparat, şi vocea lui Neil Diamond răsună caldă.

— Saxofonul… De ce ai ales acest instrument?

— Pentru că tata mi-a făcut cadou unul.

După o pauză, continuă:

— Era poliţist. După moartea mamei, când s-a trezit singur cu doi copii pe cap, şi-a dat demisia ca să aibă mai mult timp pentru noi. Aşa că şi-a deschis o agenţie de

detectivi, cea pe care astăzi o deţin eu. Crede-mă, la început a fost foarte greu! Când a venit primul Crăciun, tata şi-a dat seama că nu avea destui bani ca să ne cumpere cadouri. Şi atunci…

Brian zâmbi şi Anthea avu impresia că acest zâmbet îi venea drept din inimă.

— …atunci mi-a dăruit saxofonul.

— Asta îţi doreai?

— Nu, eu visam la un echipament complet de baseball. Aveam nouă ani pe vremea aceea…

Glasul i se înduioşă.

— Tata era un om aspru căruia nu-i plăcea să-şi etaleze sentimentele. În ziua aceea, totuşi, am văzut lacrimi în ochii lui… Şi saxofonul acela mi s-a părut a fi cel mai frumos cadou din lume.

Cuprinsă şi ea de emoţie, Anthea întoarse capul şi se prefăcu că priveşte peisajul.

— De ce te-ai făcut profesoară de pian? o întrebă Brian. Nu ţi-ar fi plăcut să fii concertistă?

— Ţin prea mult la libertatea mea pentru asta. Când cânţi într-o orchestră, nu poţi niciodată să-ţi alegi tu piesele pe care ai vrea să le interpretezi.

— Eşti foarte independentă.

— Nu-i de mirare după ce am trăit într-un orfelinat unde totul era programat după sunetul clopoţelului de dimineaţa de la ora şase, până seara la ora nouă. Când eram copil mi-am zis că, atunci când voi fi mare, voi trăi după cum vreau eu, fără reguli sau obligaţii. Şi mai ales fără uniformă! Nu pot să suport fustele bleumarin şi bluzele albe!

— Persoanele care se ocupau de voi erau severe?

— Nu, n-aş spune asta, mai degrabă erau blânde. Cu toate astea, disciplina era apăsătoare.

La o oră după ce plecaseră din Denver, ajunseră la spitalul din Gunnison unde cerură s-o vadă pe doamna

Arneson. Infirmiera de la recepţie se arătă însă de neclintit:

— Pentru vizite, nu înainte de ora două după-amiază.

— Bine, zise Anthea, un pic dezamăgită. Ne vom întoarce mai târziu.

Spre marea ei surprindere, Brian dispăruse. Îl zări la capătul culoarului, aproape de uşă. Anthea îl ajunse din urmă alergând.

— De ce nu m-ai aşteptat?

— Era atât de cald acolo…

— Cald? repetă Anthea, surprinsă. Nu mi s-a părut. Dar tu…

Brian îşi trecu o mână peste frunte. Deodată, păru gata să leşine şi tânăra femeie se nelinişti.

— Brian, ce ai?

— Oh! Nu-i nimic! E-n regulă. Hai să bem o cafea înainte să pornim spre Whispering Pines.

— Whispering Pines?

— Mama ta nu era originară din acest sat?

— După actul meu de naştere, da.

— Dacă avem noroc, poate aflăm câte ceva acolo.

— M-ar mira! Eu n-am descoperit nimic când m-am dus.

— Când ai fost?

— La puţin timp după ce am plecat de la Piedmont. M-am informat: la Whispering Pines nu există niciun Lindstrom şi nimeni nu-şi aminteşte de mama mea.

— Poate că n-ai întrebat pe cine trebuie.

— Ba da! exclamă tânăra femeie, iritată.

— Pun pariu că vom găsi un indiciu oarecare! Şi dacă am să pierd pariul, am să-ţi ofer… spune-mi, ce ţi-ar face plăcere?

— O îngheţată.

— Poftim?

— O îngheţată, da, ai auzit bine.

Brian o privi neîncrezător.

— Este un frig teribil, sunt sigur că va începe să ningă, tu pari înfrigurată… şi totuşi preferi o îngheţată?

— Da. Dar dacă prin absurd câştigi tu acest pariu stupid, ce ai dori?

Brian nu-i răspunse, dar privirea lui era elocventă…

„Iarăşi o să mă sărute”, îşi zise Anthea.

Deja chipul lui Brian era foarte aproape de ea. Preţ de o clipă, buzele li se atinseră. Apoi Brian se retrase.

— Iată ce doresc, declară el pe un ton neutru.

*

* * *

Îşi începură investigaţiile la poşta din sat.

— Lindstrom? făcu funcţionara. Nu, nu avem niciun Lindstrom la Whispering Pines.

Anthea îi adresă o privire triumfătoare lui Brian. Dar acesta n-o luă în seamă.

— Madeline Lindstrom! zise Brian. Nu vă amintiţi de ea? Într-un sătuc ca acesta, totuşi, toată lumea se cunoaşte.

— Dar eu nu sunt din Whispering Pines. Lucrez aici abia de vreo trei ani.

Brian nu se recunoscu însă învins dintr-atât.

— Există pe aici vreun medic?

— Bineînţeles. Doctorul Weatherby.

— Lucrează de mult în zona asta?

— Oh, da! De cel puţin cinci ani.

— Vezi! exclamă Anthea. Eu am încercat deja, ţi-am mai spus! Fără niciun rezultat.

Brian se adresă din nou funcţionarei.

— Aţi putea să ne indicaţi o persoană care locuieşte în Whispering Pines de cel puţin treizeci de ani?

— Poate familia Praddle… Ferma lor se află la ieşirea din sat, la prima răscruce. N-aveţi cum să n-o găsiţi!

*

*[1]

— Intraţi! zise doamna Praddle în timp ce-şi ştergea mâinile de şorţ.

Îi invită pe musafiri să ia loc la masa din bucătărie.

— Bineînţeles că am cunoscut-o pe Madeline!

Privirea ei se aţinti spre Anthea.

— Dumneata îi semeni, zise ea fără să pară prea mirată. Cât de frumoasă era Madeline! Era fină, delicată… Nici n-ai fi bănuit că este fată de fermier.

— Unde locuia? întrebă Brian.

— Dincolo de Whispering Pines. Dar pământul de acolo nu este bun de nimic şi tatăl ei avea mari greutăţi să le asigure subzistenţa. De îndată ce Madeline a ajuns la vârsta la care putea să-şi câştige pâinea, a plecat la Denver unde a devenit dactilografă. În acelaşi timp, făcea şi cursuri serale pentru că voia să devină secretară. Avea multă ambiţie, micuţa Madeline! Visa să reuşească în viaţă şi doamna Lindstrom ne povestea cu multă mândrie că fiica ei îşi croieşte drum în viaţă la Denver. De aceea, toată lumea a fost surprinsă când ea s-a întors în sat.

Brian îi aruncă o privire Antheei. Cât de tristă şi încordată părea…

„Şi cu cât voi înainta cu această anchetă, cu atât ea va suferi mai mult, îşi zise el, consternat. Din păcate, e prea târziu ca să mai dau înapoi”.

Oftă uşor înainte să întrebe:

— De ce s-a întors Madeline la Whispering Pines?

— Pentru că aştepta un copil şi nu era măritată. Biata de ea, unde s-ar fi putut duce să se refugieze dacă nu lângă părinţii ei? Din păcate, după naştere, totul a mers din ce în ce mai rău.

Anthea se întoarse, cu pumnii strânşi.

— Copilul s-a îmbolnăvit, continuă femeia. Era o

1

fetiţă la fel de fragilă ca mama ei. A răcit şi a trebuit dusă la spital.

Cu un gest protector, Brian o prinse pe Anthea de umeri.

— Şi după aceea?

— În anul acela, iarna a fost aspră. Era un polei nemaivăzut până atunci! A doua zi, destinul a vrut ca doamna Lindstrom să piardă controlul volanului la ieşirea din sat. Maşina s-a zdrobit de un copac şi întreaga familie a pierit în accident: domnul Lindstrom, soţia sa şi Madeline. Doar copilaşul a scăpat, pentru că era în spital. Cum nu mai era nimeni care să se ocupe de el, a fost plasat la o casă de copii a Asistenţei Publice.

— La Asistenţa Publică? repetă Brian.

— Păi, da! Nu exista altă soluţie.

Maşina mergea acum pe o şosea mărginită de copaci ale căror ramuri erau acoperite de un strat gros de zăpadă.

De când plecaseră de la ferma familiei Praddle, Brian şi Anthea nu schimbaseră o vorbă.

— Mama ta, chiar dacă ar fi avut o situaţie bunicică, n-ar fi putut să lase atâţia bani pentru ca să fii crescută într-o instituţie cum este Piedmont, zise în sfârşit Brian.

— În cazul acesta, cine a plătit?

— Asta rămâne să descoperim noi.

Îşi puse mâna peste cea a fetei.

— Anthea, eu…

— Oh! Nu-ţi face griji pentru mine! Sunt în stare să ascult adevărul. Fie, am fost tulburată auzind-o pe doamna Praddle vorbind despre mama pe care n-am cunoscut-o niciodată, dar acest moment de slăbiciune a trecut.

— Nu te superi să afli secretul naşterii tale?

— Nu. Vreau să-l ştiu.

Capitolul 6

Anthea cuprinse în palmele sale mâinile îngheţate ale

doamnei Arneson.

— Sunt… sunt fericită că ai venit până aici, zise aceasta cu greutate. Ai să mă ierţi vreodată?

— Ssst! Nu spuneţi asta, vă rog.

Brian, care rămăsese în prag, se sprijini de tocul uşii. Avea impresia că se sufocă în această încăpere mică şi albă care mirosea a eter şi dezinfectant.

— Ţi s-a ascuns adevărul asupra originii tale, Anthea, declară Dorothy Arneson. Cu complicitatea mea…

— Cine m-a adus la Piedmont? întrebă Anthea.

— Eu. Mi s-a spus să mă duc să te iau de la Asistenţa Publică. Dar n-am crezut niciodată povestea care mi-a fost relatată atunci.

— Ce poveste? întrebă tânăra femeie cu o voce abia auzită.

— Se spunea că mama ta ţi-ar fi lăsat o moştenire importantă. Era imposibil! După câteva verificări, am descoperit într-adevăr că Madeline Lindstrom era fiica unor fermieri săraci şi avea o slujbă de secretară la Denver. Cum ar fi putut ea să adune atâţia bani pentru a-ţi lăsa ceva moştenire?

— Cine a luat legătura cu dumneavoastră?

— Un bărbat care, în schimbul tăcerii mele, a donat o importantă sumă de bani instituţiei pe care o fondasem.

Doamna Arneson îşi plecă privirea.

— Am acceptat, pentru că aveam nevoie de bani dacă voiam ca la Piedmont să continue să fie primiţi copii…

Bolnava fu zguduită de un suspin.

— Oh! Copila mea, dacă ai şti cât de mult regret acum! Dar vreau să-mi repar greşeala. N-aş putea muri liniştită cu o asemenea povară pe conştiinţă.

— Cine era în spatele acestei poveşti? întrebă Anthea.

— Un bărbat… Douglas Stranton.

*

*[2]

Abia după ce ieşiră din spital Anthea remarcă faptul că Brian era foarte stânjenit. Era palid ca o coală de hârtie şi părea să se sufoce.

— Te simţi rău, Brian?

— Nu…

— Din cauza spitalului eşti în halul ăsta?

— Nu-mi mai pune întrebări, îi replică el pe un ton sec. O să-mi revin în câteva clipe.

Era pentru prima oară când el manifesta o oarecare iritare. Anthea îi aruncă o privire surprinsă, dar nu făcu niciun comentariu.

— Scuză-mă, reluă el după ce respiră un pic de aer proaspăt. Tu tocmai ai trecut prin nişte momente delicate… iar eu mă comport ca o brută.

— Oh! Nu-ţi face griji pentru mine.

Anthea reuşi să pară liniştită.

— Este ciudat, continuă ea, dar nu sunt absolut deloc tulburată, când de fapt credeam că…

Fără să-şi încheie fraza, tânăra femeie ridică din umeri.

— Ştii, reluă ea după o scurtă pauză, am impresia că toate astea privesc pe altcineva. Nu mă simt deloc implicată.

— Nu eşti nici măcar furioasă?

Anthea râse amar.

— Mai degrabă rănită. De ce… De ce tatăl meu…

Se întrerupse într-un hohot de plâns şi-şi întoarse capul pentru ca Brian să nu-i vadă faţa descompusă.

— Anthea, murmură el înainte de a o cuprinde în braţe.

Tânăra femeie plângea în hohote şi se ruşina de lacrimile ei. Niciodată nu mai suferise în halul ăsta, tocmai

---

2

ea care ar fi vrut atât de mult să se convingă că toată povestea asta o lăsa indiferentă!

— De ce… de ce nu m-a vrut?

Fără să-i răspundă, Brian o strânse mai tare în braţe. Prin acest simplu gest voia s-o facă să înţeleagă că nu trecea singură prin această încercare.

Atunci, lacrimile Antheei se revărsară fără nicio reţinere.

În maşina care îi ducea spre Denver, Anthea încetase să mai plângă. Dar ochii o dureau şi păreau imenşi pe chipul ei palid.

— De îndată ce ne întoarcem, voi avea de făcut câteva verificări, zise Brian.

— Ce fel de verificări?

— Deocamdată, nu avem decât mărturia lui Dorothy Arneson. Asta nu este o dovadă!

— Ce dovadă mai doreşti să obţii? Aceea că mama îl cunoştea pe Douglas Stranton?

— Da.

Preţ de o clipă, privirile li se întâlniră. Anthea reuşi să zâmbească şi în ochii ei, Brian citi încredere.

„În orice împrejurări, ea este în stare să dea dovadă de energie”, gândi el, admirativ.

— De unde o să începi cercetările? îl întrebă Anthea.

— Am să mă duc mai întâi la Asigurările Sociale ca să aflu unde lucra mama ta înainte să se întoarcă la Whispering Pines.

— Îi vei comunica aceste informaţii lui Gertrude Stranton?

— Bineînţeles; ea m-a însărcinat cu această anchetă.

Anthea îşi strânse pumnii.

— Nu vreau nimic de la ea. Nimic!

Rostind răspicat fiecare silabă, adăugă:

— Eu mă numesc Anthea Lindstrom şi viaţa pe care o duc îmi convine perfect. Poţi să-i spui asta!

— Nu vorbi aiurea. Gândeşte-te puţin… Dacă, în loc să fii Anthea Lindstrom, ai fi Anthea Stranton?

Tânăra nu-i răspunse şi-şi privi ceasul.

— Am o lecţie la ora şase, nu pot să întârzii!

La drept vorbind, Anthea nu era deloc îngrijorată în această privinţă. Dacă menţionase lecţia, o făcuse cu un singur scop, acela de a pune capăt acestei discuţii penibile. Iar pentru asta, orice alt subiect i se părea bun.

— De ce te-ai făcut detectiv, Brian? Ca să urmezi exemplul tatălui tău?

— Mai ales de asta. Dar înainte să mă lansez în această meserie, am urmat la universitate un curs de criminologie.

— Şi ai început să lucrezi cu tatăl tău?

Chipul lui Brian se întunecă.

— Încă nu-mi terminasem studiile când el a murit. O moarte stupidă!

Glasul îi tremura de furie şi Anthea bănui că el încă mai suferea.

— Ironia sorţii! zise el cu amărăciune. El care nu risca niciodată inutil, a fost ucis de un drogat care îi ţinea ostatici pe clienţii unui magazin, sub ameninţarea armei. Tata a vrut să protejeze o femeie însărcinată şi el a fost cel atins de gloanţe.

— Dumnezeule! Ce grozăvie!

— De atunci, în fiecare an are loc o ceremonie în ziua comemorării morţii sale şi se oferă o medalie cu numele lui unui detectiv care a înfăptuit o acţiune eroică.

Cu un gest impulsiv, Anthea îşi puse mâna pe braţul lui Brian.

— Trebuie să fii mândru de tatăl tău.

— Într-adevăr.

„Înţelege ce simt, gândi Brian cu emoţie. N-am mai întâlnit niciodată o femeie ca ea. Mi-aş dori s-o pot proteja, s-o feresc de orice grijă, de cea mai mică suferinţă…”

Cu Anthea Lindstrom totul era posibil, iar viitorul era imprevizibil. Dar cu Anthea Stranton?

*

* * *

— Este o vreme ideală pentru pinguini, remarcă Brian când reîncepu să ningă. Oh! Era să uit să opresc!

Spunând acestea, frână în faţa unei patiserii.

— Cu ce aromă, Anthea?

— Ce vrei să spui?

— Voiai o îngheţată, nu?

— Dar am pierdut pariul!

Brian izbucni în râs.

— Eu sunt generos atunci când câştig!

— Zi mai degrabă că eşti sadic! exclamă ea tremurând. Este un frig de îngheaţă pietrele!

— Aşadar, cu ce aromă?

— Dacă ţii neapărat, fie, cu fistic. Şi una dublă!

*

* * *

— Îţi mulţumesc că m-ai adus la timp acasă, zise Anthea. N-aş fi vrut să întârzii la lecţie. Mama Lisei Mannington ţine la punctualitate.

— Ştiu!

— O cunoşti pe Estelle Mannington? întrebă Anthea, surprinsă. Ai lucrat cumva şi pentru ea?

— Nu. Dar am avut ghinionul să ajung cu întârziere la un dineu al familiei Mannington. Ce dramă! Am crezut că majordomul mă va da afară.

— Te-a lăsat totuşi să intri?

— Pentru că m-am umilit! I-am prezentat Estellei cele mai protocolare scuze…

— …şi ea le-a acceptat?

— Cu destulă plăcere. Dar îmi amintesc că fostul meu socru a fost mai puţin indulgent.

Brian ieşi din maşină ca s-o conducă pe tânăra femeie

până la uşă. Vântul continua să bată în rafale ce împrăştiau zăpada.

— Pot să te întreb ceva? zise Anthea.

— Eu ţi-am pus destule întrebări, răspunse Brian zâmbind. Acum este rândul tău.

— De ce au spitalele acest efect asupra ta?

— Unele persoane suferă de ameţeli, altele sunt terorizate de păianjeni sau de şerpi. Eu am fobia spitalelor.

— Nu pari totuşi un bărbat care se lasă uşor impresionat.

— Dar am avut parte de nişte experienţe penibile. Nu aveam nici zece ani când mama s-a îmbolnăvit şi a trebuit să fie internată în spital. Mergeam s-o vedem în fiecare zi, ca să constatăm că era cu fiecare zi mai rău. Şi asta, până la sfârşitul inevitabil…

— Oh! Brian! reuşi doar să spună Anthea.

— Apoi, când tata a încasat acel glonţ care nu-i era destinat

— Ştii deja povestea – am ajuns la spital ca să-l văd murind.

— Dacă te tulbură atât de mult ambianţa unui spital, n-ar fi trebuit să te duci s-o vezi pe doamna Arneson!

— Trebuia.

— Şi eu aveam nevoie de tine, murmură Anthea. Îţi mulţumesc.

— Pentru îngheţată?

Anthea scutură din cap zâmbind.

— Nu. Pentru că m-ai condus.

Deodată, Brian se încordă. Ciuli urechea şi părea o fiară gata să sară la atac…

— Nu te mişca! îi ordonă el.

— Dar…

— Fă cum îţi spun.

Stupefiată, Anthea îl văzu repezindu-se în holul imobilului în care locuia ea. Un bărbat tocmai luase cheile

lui Liz, lăsate în cutia de scrisori… Urmă o scurtă altercaţie şi, atrasă de zgomot, Liz coborî în fugă.

— Ce se întâmplă?

Brian îl ţinea captiv pe cel pe care-l prinsese în flagrant delict. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu început de chelie, care se zbătea în braţele lui.

— Dă-mi drumul! striga el. Ticălosule…

Văzând-o pe Liz care, cu ochii măriţi, contempla scena fără să ştie dacă ar fi trebuit să râdă sau să plângă, pretinsul hoţ lansă:

— Cine este bărbatul ăsta? înlocuitorul meu?

Anthea consideră că venise momentul să intervină.

— Dă-i drumul, Brian. Este Harry, soţul lui Liz.

Imediat, Brian Fleming îşi abandonă victima.

— Scuză-mă. Te-am văzut luând cheile şi mi-am imaginat

Înnebunit de furie, Harry îi făcu semn cu degetul lui Brian.

— Aşadar, cine-i ăsta, Liz? Îmi spui odată?

— Nu te priveşte, îi replică tânăra femeie exasperată. Ai uitat cumva că nu mai locuieşti aici? Voiai chipurile să te „regăseşti”, voiai să fii liber… Ei bine, acum profită de libertatea ta!

Furia lui Harry nu se potolea.

— Fie! Am avut nevoie de puţină pauză. Este acesta un motiv ca tu să te comporţi ca ultima târfă? Poftim, găsesc un bărbat la tine şi tu…

— De când ai plecat, sunt şi eu liberă să-mi trăiesc viaţa după bunul plac! îi tăie vorba Liz.

Spunând acestea, plecă trântind violent uşa.

— Scuză-mă, repetă Brian. Îmi pare într-adevăr rău pentru încurcătura asta.

În loc de răspuns, Harry se mulţumi să ridice din umeri cu un aer dezamăgit. De data asta, furia i se potolise. Cu capul plecat, târându-şi picioarele, porni spre

stradă.

— Nu prea merge treaba între ei, comentă Brian încet.

Anthea făcu un gest de neputinţă.

— De fiecare dată când Liz se întâlneşte cu soţul ei, începe furtuna. Şi asta poate dura mult timp pentru că amândoi sunt la fel de orgolioşi. Nu se ştie care dintre ei se va hotărî într-o zi să facă primul pas…

Tânăra femeie se îndreptă spre scară, urmată de Brian. Nu avusese curajul să-şi ia la revedere de la el în faţa uşii.

— N-am uitat că am pierdut pariul… se auzi ea spunând.

— La naiba cu pariul, murmură Brian mângâindu-i obrazul.

Nespus de tulburată, Anthea îşi ţinu răsuflarea.

— Dar îţi sunt datoare, Brian.

…Cu un sărut, un sărut pe care-l aştepta precum o floare aşteaptă roua dimineţii.

Brian o înlănţui şi, tremurând de nerăbdare şi de dorinţă, ea îşi înnodă braţele pe după gâtul lui. Imediat, buzele li se contopiră într-un sărut fără sfârşit. Cu ochii închişi, Anthea se lăsă purtată într-o lume de poveste. O lume de pasiune şi voluptate pe care doar ea şi cu Brian o cunoşteau.

Soneria interfonului îi readuse la realitate.

— Oh! Este Lisa.

Anthea se desprinse din îmbrăţişare. Brian nu-şi putea lua privirea de pe buzele întredeschise ale fetei, de obrajii ei înflăcăraţi şi de ochii strălucitori.

— Cât de frumoasă eşti, murmură el. Şi atât de atrăgătoare… Se auzi din nou soneria de la parter. Brian îşi înfăşură pe deget o şuviţă aurie a Antheei.

— Ai un păr ca mătasea…

O cuprinse din nou în braţe şi adăugă:

— Vreau să fii a mea. Şi ştiu că şi tu vrei… Anthea, spune-mi în cuvinte ceea ce buzele tale mi-au spus acum o clipă!

Dar ea nu-i răspunse.

— Spune!

Îşi cufundă privirea într-a ei.

— Sau poate că nu vrei să mă mai vezi vreodată?

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Anthea se agăţă aproape cu disperare de el.

De data aceasta, Lisa nu-şi mai ridică degetul de pe butonul soneriei cel puţin treizeci de secunde. Cu un efort evident, Brian se desprinse.

— Am să cobor. Îi deschid eu uşa… Pe mâine!

Capitolul *1*

În dimineaţa aceea, un cer de plumb, de un cenuşiu ameninţător părea să apese asupra oraşului.

Va ninge oare iar? se întreba Anthea punând în priză cafetiera.

Se străduia să nu se gândească la Brian. Dar îi era atât de greu… Mai ales după ceea ce se petrecuse în ajun!

Cafeaua începea să picure în recipient, răspândind în încăpere o aromă plăcută, când se auzi o bătaie în uşă.

— Anthea?

Era Liz şi ea se grăbi să-i deschidă.

— Te-ai trezit atât de devreme?

Liz îşi adună mai strâns în jurul ei halatul de casă.

— Da, atât de devreme! zise ea pe un ton supărat. Şi din cauza ta, draga mea!

— De ce?

— Iar nu-ţi funcţionează interfonul şi tocmai m-a trezit un comisionar – în loc să te trezească pe tine! Ştii ce a adus?

— Habar n-am.

Liz se duse să aducă un pachet pe care-l lăsase pe palier. Surprinderea o amuţi pe Anthea, în timp ce

contempla un ceainic vechi chinezesc folosit pe post de vază, în care se afla un buchet mare de margarete.

— Cine îţi trimite asta? întrebă Liz.

Şi fără pic de jenă, adăugă:

— Pentru că nu are nicio carte de vizită, am căutat deja.

— Este un cadou de la Sherlock Holmes al meu, zise Anthea cu un zâmbet emoţionat.

Fără să aştepte vreo invitaţie, Liz se duse şi se aşeză pe un scaun în bucătărie.

— Ia te uită, ai şi făcut cafeaua. Oferă-mi o ceaşcă şi povesteşte-mi totul. *Totul*!

În loc să se conformeze, Anthea zise:

— Mai întâi spune-mi ce mai este cu Harry.

— Imaginează-ţi că e gelos! exclamă Liz pufnind în râs. Nu mi-aş fi închipuit niciodată aşa ceva!

— Nu vă mai înţeleg, mărturisi Anthea. În loc să vă certaţi tot timpul, de ce nu încercaţi să vă rezolvaţi problemele? Ar fi de ajuns o discuţie serioasă şi…

— Ar degenera repede într-o scenă!

— Nu-i sigur. Harry pare să ţină mult la tine.

Liz nu se lăsa convinsă.

— S-a purtat odios cu mine. Mă tem prea tare că m-ar face iar să sufăr.

— Te înţeleg, dar…

Anthea ezită o clipă înainte să continue:

— …dar pe de altă parte, şi tu îl mai iubeşti. Ai nevoie de el!

Liz întoarse capul.

— Am discutat destul acest subiect! Să vorbim mai degrabă despre tine şi despre Sherlock Holmes al tău. Cam ce se întâmplă cu voi? S-ar zice că sunteţi pe calea cea bună…

— De ce spui asta?

— Este de ajuns să mă uit la ceainicul ăsta.

— Cât de frumos e! murmură Anthea.

— Cam caraghios cadou.

— Harry nu ţi-a făcut niciodată cadouri caraghioase?

— Ba da, înainte de căsătorie…

Liz îşi privi prietena cu curiozitate.

— Pari foarte emoţionată. Nu este totuşi prima oară când un bărbat îţi oferă un flecuşteţ.

— Erau într-adevăr flecuşteţe: ciocolate, flori, parfum.

— Zilele trecute, Harry mi-a adus un porumbel din ceramică, murmură Liz, visătoare. Un porumbel, este semn de pace, de dragoste…

— …şi de împăcare, continuă Anthea.

Dar Liz depăşi repede momentul de înduioşare.

— Asta nu vrea să însemne nimic! Lasă… Dar într-adevăr, cadoul tău nu este unul obişnuit! decretă ea arătând spre ceainic. Cum ar fi florile sau…

— Tocmai asta este, vezi, îmi trimite şi flori!

— Margarete. Parcă în bucătăria ta n-ai găsi destule! De altfel, şi ceainice! Detectivul tău trebuie că ţine mult la tine dacă s-a gândit să-ţi trimită un ceainic şi margarete. Asta dovedeşte că nu încearcă doar să-ţi facă plăcere, dar şi să te emoţioneze.

Anthea se crispă.

— Nu… nu vreau să mă îndrăgostesc de el. Şi… şi nu vreau nici ca el să se îndrăgostească de mine.

Cu un aer complice, Liz dădu din cap.

— Vrei să-ţi spun ceva, Anthea? Mă tem că deja este prea târziu.

*

* * *

Brian împinse uşa biroului său. Părea îngrijorat. Cum să nu se mai gândească la Anthea Lindstrom? Cum să încerce să pună o distanţă între ei? Nu reuşea… Totuşi, dacă tânăra femeie se dovedea a fi o Stranton, între ei nu

mai era posibil nimic. În decursul primei lui căsnicii, Brian avusese ocazia să se afle în preajma miliardarilor. Îndeajuns pentru a-şi da seama că n-ar reuşi niciodată să se adapteze unei vieţi frivole, serbede, care părea să placă atât de mult oamenilor din această clasă socială.

De îndată ce-l zări, sora lui îl privi îngrijorată.

— Nu pari prea bine dispusă în dimineaţa asta, remarcă Brian, surprins. Ce ţi s-a întâmplat?

— Ai un musafir, zise Sabrina pe un ton sec.

Tom Malone ieşi din umbră.

— Nu sunt decât eu. Sora ta nu este prea bucuroasă să mă vadă.

Diplomat, Brian evită să facă vreun comentariu.

— Ce vânt te aduce, Tom?

— Va trebui să ne gândim să organizăm ceremonia de înmânare a medaliei Fleming. Ca de obicei, sora ta o va înmâna beneficiarului în cursul obişnuitului banchet.

— Dar eu ce amestec am în toate astea? întrebă Brian.

— Dacă am avea şi puţină muzică, atmosfera ar fi mai caldă. Ce zici?

— Vrei să cânt eu la saxofon?

— Oh, nu! exclamară într-un glas Tom şi Sabrina.

Brian se prefăcu ofensat.

— Nu aveţi deloc ureche muzicală!

— N-ai putea să ne găseşti o mică orchestră? îi sugeră Tom.

— S-ar putea; cunosc câţiva muzicieni…

— Un profesor de pian, de exemplu? spuse Sabrina.

*

* * *

În subsolul imobilului, maşinile de spălat zumzăiau, într-un miros de rufe spălate şi detergent. Fără să-l vadă, Anthea fixa hubloul uscătorului.

Doar în câteva zile, toată viaţa ei liniştită se

tulburase. Mai întâi fusese Brian… Şi apoi, această familie necunoscută care se manifesta după atâţia ani de tăcere.

Brian… În fiecare clipă, îi revenea în minte discuţia pe care o avusese cu Liz. „Nu vreau să mă îndrăgostesc de el. Şi nu vreau ca el să se îndrăgostească de mine”. La care Liz îi răspunsese: „Mă tem că deja este prea târziu”.

În spatele ei, uşa se deschise şi apăru… tocmai Brian!

— Tare greu te mai găsesc.

Anthea se strădui să glumească pentru a-şi ascunde tulburarea:

— Tot mă mai spionezi?

Zâmbetul lui Brian era atât de molipsitor încât ea nu se putu abţine să-i răspundă.

— Ah! Gropiţele astea! exclamă el. Dar ce faci singură aici, în subsol?

— Vezi bine ce fac: spăl rufe.

— Ah!

— N-ai mai văzut niciodată o maşină de spălat? Când erai însurat, soţia ta nu spăla rufe?

— Diane? Nici gând! Nu era un lucru demn de ea.

— Şi atunci, cine făcea asta?

— O servitoare.

— Aveaţi o servitoare în casă? În zilele noastre? În America? făcu Anthea, neîncrezătoare. Dar numai oamenii foarte bogaţi îşi pot permite să…

Tânăra femeie îşi lăsă fraza în suspensie. Un al şaselea simţ o sfătuia să schimbe subiectul.

— Cu ce ocazie mă onorezi cu vizita ta, Brian? Ai venit să mă ajuţi să împăturesc rufele?

— Tocmai am descoperit ceva nou despre care am vrut să-ţi vorbesc imediat. Ştiai unde a lucrat mama ta în Denver? La birourile „Wendell and Stranton”.

În subsolul acesta neaerisit era foarte cald. Dar Anthea avu impresia că a îngheţat dintr-odată.

— Ah! reuşi doar să zică.

— Astă-seară ai elevi programaţi?

— Păi… nu, răspunse ea.

Se aştepta ca Brian s-o invite la cină şi fu surprinsă când acesta îi strecură în mână o hârtie.

— Ce-i asta?

— Adresa mea.

— Dar…

— Cina va fi gata la ora şapte.

*

* * *

Va veni oare? Brian nu era sigur. Dar la ora şapte fix, se auzi soneria de la uşă, alungându-i îndoielile.

Tânăra femeie intră într-o cameră de zi modernă şi confortabilă în acelaşi timp, dar mai ales foarte masculină.

— Piele şi lemn… murmură ea.

— Îţi place decorul?

— Foarte mult.

— Scuză-mă o clipă, zise Brian. Trebuie să-mi supraveghez cratiţele.

Anthea îl urmă în bucătărie. Când el ridică uşor capacul unei cratiţe, o aromă apetisantă invadă încăperea.

— Ce ai pregătit bun? întrebă ea.

— Spaghete cu un sos specialitatea mea.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Dacă vrei. Trebuie scoasă salată din frigider.

Anthea privi masa din bucătărie, acoperită aproape în întregime de un joc de puzzle.

— Tu te distrezi cu asta?

— Te miră?

— Din partea ta, nu mă miră nimic. Ce va reprezenta acest puzzle după ce-l vei termina?

— Nişte aerostate.

— Mă îndoiesc că-i vei da de capăt vreodată!

— Te înşeli, draga mea. Întotdeauna sfârşesc ceea ce am început.

O privea cu nişte ochi jucăuşi şi plini de promisiuni în acelaşi timp, şi Anthea se simţi străbătută de un delicios fior.

— Şi reuşeşti în tot ceea ce faci? se auzi ea întrebându-l.

— Ar fi prea frumos să fie aşa. Am avut şi câteva eşecuri. De exemplu căsnicia mea, care a fost cel mai usturător.

Brian nu mai insistă pe acest subiect.

— Bun, acum să aranjăm tacâmurile, zise el.

Aranjară împreună farfuriile pe măsuţa rotundă din camera de zi.

— Spaghete la lumina lumânărilor! declară Brian aprinzând câteva lumânări.

Anthea bătu din palme.

— Un dineu în stil mare, ce mai!

— Apropo, aş vrea să-ţi cer o favoare. Ţi-am mai vorbit eu despre ceremonia anuală de înmânare a unei medalii în memoria tatălui meu…

— Medalia Fleming?

— Exact. Ceremonia va avea loc în curând şi ne-ar plăcea să avem o mică orchestră pentru ambianţă. Cred că tu cunoşti mulţi muzicieni…

— Cunosc într-adevăr câţiva, răspunse Anthea, reţinută.

— Cum să te conving să ne ajuţi? Ah! Cunosc un mijloc de a o face!

— Nu, Brian…

Anthea nu avu timp să spună mai multe. Deja el o înlănţuise şi pusese stăpânire pe buzele ei. Fata i se ghemui la piept fără să-i treacă prin cap să mai protesteze. Se simţea atât de bine în braţele lui… Şi nevoia de el creştea cu fiecare zi ce trecea. Se completau de minune şi în unele clipe, Anthea îşi zicea că-l cunoaşte de când lumea.

Uitase de spaghetele care fierbeau în clocot. Noroc că Brian îşi păstrase capul limpede şi-şi aminti să le scoată la timp din apă.

— La masă!

Un pic mai târziu, la lumina tremurătoare a lumânărilor, Anthea contempla tabloul din faţa ei. Acesta reprezenta un vas cu pânze, gata să se scufunde pe o mare dezlănţuită, plină de recife.

„Vasul acesta parcă aş fi eu, îşi zise Anthea. Viaţa mea a devenit o furtună, risc să mă zdrobesc de o stâncă…”

— Anthea?

— Da.

— Relaxează-te, te rog! Când te-am invitat la mine acasă, am făcut-o fără niciun gând ascuns. Nu… nu aştept nimic de la tine astă-seară. Vreau doar să fii cu mine…

doresc ca un nebun, mai mult decât am dorit vreodată o femeie. Şi pretind cu ipocrizie că nu aştept nimic de la ea?”

Ce-i rămânea acum de făcut? Să se aşeze lângă ea şi să reziste dorinţei de a o cuprinde în braţe? Nu era în stare…

— Joci ping-pong, Anthea?

Surprinsă, tânăra femeie ridică privirea spre el.

— Vrei să facem o partidă?

— Am la subsol o masă şi palete.

— De ce nu?

Ea îi adresă un zâmbet maliţios.

— Dar atenţie, sunt un adversar redutabil!

— În cazul acesta, partida va dura mai mult.

— Ca să nu pierzi tu?

— Până ce vei pierde *tu*, îi replică el.

*

* * *

Anthea triumfa.

— Am câştigat!

— Evident, pentru că ai trişat.

Fata izbucni în râs. Atât de uşor putea să râdă când era cu Brian! Niciodată nu se mai simţise atât de uşoară, atât de relaxată.

„Nici atât de fericită”, gândi ea cu emoţie.

Oare aceasta era dragoste?

„Dar nu vreau să mă îndrăgostesc” îşi zise iarăşi Anthea.

Din nou avu impresia că aude vocea lui Liz: „Mă tem să nu fie prea târziu”.

„De altfel, dragostea nu aduce decât necazuri! Exemplul mamei mele o dovedeşte”.

— Am să te duc în barul meu favorit, zise Brian. Cu un pic de noroc, ne vom întâlni cu nişte prieteni.

— Dacă aşa vrei, zise Anthea, un pic dezamăgită.

De ce Brian nu avea stare? Ce plăcut ar fi fost să se aşeze unul lângă altul şi să discute în linişte... Şi poate să se şi sărute...

Când Brian scoase maşina din parcare, câţiva fulgi de nea zburară pe parbriz.

— Nu te laşi învinsă uşor! zise el.

Fata pufni în râs.

— Iar ţie, ţie nu-ţi place să pierzi!

Ceva mai târziu, înainte să intre în micul bar plin de fum, Brian o trase pe Anthea spre el şi o sărută.

— Un sărut pentru învingător.

— Dar eu am câştigat!

El o sărută din nou.

— Atunci, încă unul şi pentru învins!

O luă apoi de mână şi o conduse înăuntru. Zgomotul conversaţiilor punctate de râsete şi exclamaţii era dominat de muzică. Se auzea un blues cu accente languroase, interpretat la pian şi acordeon.

Traversând încăperea, Anthea se opri o clipă. Aroma

aceasta de tutun înmiresmat cu miere... Deodată, amintiri uitate de multă vreme îi năvăliră în minte.

— Pe aici, Anthea.

Tânăra femeie îi aruncă o privire fumătorului de pipă înainte să se hotărască să-l urmeze pe Brian.

— Când eram copil, primeam uneori o vizită...

— Cine venea să te vadă?

— Nu ştiu. Era un fumător de pipă, în orice caz! Poate că vreun responsabil de la Asistenţa Publică? Îmi amintesc mai ales de aroma de miere şi te turtă dulce a tutunului său.

Brian se apropie de o masă al cărei singur ocupant se ridică zâmbindu-le.

— Anthea, el este Tom Malone.

După ce-i strânse mâna tinerei, Tom îi spuse prietenului său:

— Este şi sora ta aici. Joacă săgeţi.

Aşteptă până ce Brian şi Anthea se aşezară pe banchetă, apoi luă şi el loc.

— Şi astă-seară, este imposibil să fii servit! Aştept de mai bine de o oră să catadicsească cineva să se ocupe de mine. Am să fac comanda direct la bar.

Se întoarse spre Anthea şi o întrebă:

— Un scotch, este bine?

— Perfect!

— Şi pentru tine la fel, Brian, presupun?

— Da. Mulţumesc.

Brian aşteptă ca Tom să se îndepărteze pentru a-i mărturisi Antheei:

— Este poliţist. Ca şi cei mai mulţi dintre clienţii acestui bar, de altfel!

— Aşadar, aici n-am de ce să mă tem?

— Nu uita că dispui şi de serviciile unui detectiv particular. Dacă ai cea mai mică neplăcere, nu ezita să faci apel la mine!

Anthea ştia că el nu spunea vorbe goale. Şi aşa avea din ce în ce mai mult tendinţa să se bazeze pe el de îndată ce apărea vreun obstacol.

„Mă învăţ cam prost! Tocmai eu care sunt antrenată să stăpânesc orice situaţie singură…”

Tom se întorcea deja cu trei halbe de bere, urmând să aducă mai târziu scotch-ul.

— Aşadar, dumneata eşti profesoara de pian? o întrebă el pe Anthea.

Aceasta îşi ascunse cu greu surprinderea.

— De unde ştii? Oh! Ţi-a spus Brian, fireşte… Şi ce ţi-a mai spus despre mine?

— Că a fost cât pe ce să te facă să ratezi audiţia la Breşkov.

Anthea spuse, cu un zâmbet:

— Breşkov mi-a telefonat astăzi pentru o a doua audiţie! Este un semn bun, pentru că…

Se întrerupse văzând o femeie îndreptându-se spre masa lor.

— Iată-te în sfârşit! zise Brian. Credeam că nu te mai plictiseşti de jucat săgeţi.

Noua-venită se lăsă să cadă pe banchetă alături de Anthea.

— Săgeţile sunt plăcute în primele cinci minute, dar nu toată seara.

După ce-i adresă un zâmbet vecinei sale, spuse:

— Bună! Presupun că eşti Anthea Lindstrom?

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă tânăra, surprinsă din nou.

— Sora mea este un pic clarvăzătoare, glumi Brian.

Îşi făcu totuşi datoria şi făcu prezentările.

— Sabrina Fleming… Anthea Lindstrom.

— Oh! Vreau să te întreb ceva, Brian! exclamă Sabrina. Ce s-a întâmplat cu jaluzelele tale din birou?

— Le-am rupt.

— Strici totul!

Tânăra se întoarse din nou spre Anthea.

— Se pare că fratele meu te-a încurcat rău când a trebuit să ai audiţia la Breşkov?

Din nou, Anthea îşi ascunse cu greu uimirea.

— Aşadar toată lumea este la curent?

— Le-am povestit chestia asta pentru că-mi era ruşine de cum m-am comportat în ziua aceea, zise Brian cu un aer încurcat.

Se ridică şi întinse mâna spre ea.

— Dansăm?

Fără a şovăi, ea îl urmă pe un ring minuscul şi se abandonă în braţele lui în ritmul unui slow. Un slow pe care Anthea ar fi vrut să-l asculte o veşnicie.

Capitolul 8

Brian o conduse până acasă… fără ca Anthea să se gândească să protesteze.

În vestibul, înainte chiar ca ea să aibă timp să aprindă lumina, el îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor, ca o mângâiere abia schiţată care o înfioră.

— Cât de fină este pielea ta şi ce mătăsos îţi este părul, murmură Brian. Iar parfumul…

Respiră adânc şi continuă:

— Îmi voi aminti toată viaţa de parfumul tău!

Pradă unei tulburări profunde, Anthea îşi ţinu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul iar picioarele îi deveniseră parcă deodată de cârpă.

— Anthea, mă înnebuneşti! reluă Brian. Dacă mi-aş asculta inima, te-aş săruta la nesfârşit…

Tânăra femeie reuşi să-i răspundă pe un ton ironic:

— La o primă întâlnire, întotdeauna îţi cam pierzi capul. Nimic mai firesc!

— Dar noi nu suntem la prima întâlnire.

Anthea zâmbi.

— Este adevărat! Într-o seară, m-ai dus să mâncăm o

pizza…

— Te-am însoţit şi la magazin unde eu am ales pentru tine cel mai frumos ciorchine de strugure.

Cu o voce mai gravă, Brian adăugă:

— Am fost împreună şi în călătorie, ai uitat?

— Nu, n-am uitat… bâigui Anthea.

„Mai ales clipa când m-ai luat în braţele tale atunci când plângeam”.

Brian presără o ploaie de sărutări pe chipul Antheei.

— Ţi-am mai spus: nu aştept nimic de la tine astă-seară.

— Şi dacă… dacă te-aş ruga să rămâi? se auzi ea rostind cu o voce abia auzită.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât acest semnal, Brian o înlănţui cu braţele.

— Anthea! Oh, Anthea, draga mea!

Valul puternic al pasiunii îi inundă. Uitându-şi toate inhibiţiile, tânăra femeie venea în întâmpinarea mângâierilor şi sărutărilor lui cu o înflăcărare pe care nu şi-o cunoştea. Trupul ei cu contururi voluptuoase se lipea de cel al lui Brian, mai musculos, mai puternic.

Înnebunită de dorinţă, Anthea se arcui spre el cu un geamăt venit din adâncul fiinţei ei. Tot trupul nu era decât muzică, o simfonie năvalnică, un adagio ritmat de bătăile necontrolate ale inimii ei.

Şi, de asemenea, un cântec de dragoste…

În semiobscuritatea din încăpere, Brian distingea cu greu liniile armonioase ale chipului ei. Cu simţurile în sfârşit mai potolite, Anthea se odihnea în braţele lui, cu capul pus pe pieptu-i puternic.

Anthea îi zâmbi tandru înainte să se lipească şi mai strâns de el. Şi Brian fu nevoit să pună întrebarea de al cărei răspuns se temea…

— Vrei să plec?

— De ce? zise ea atât de încet încât el abia o auzi.

— Din cauza vecinilor tăi.

— Nu-mi pasă de ce pot spune.

— Atunci, pot să rămân?

— Da. Oh! Da…

Buzele li se contopiră, în timp ce dorinţa îi cuprindea din nou pe amândoi. Va exista oare vreo zi când se vor plictisi unul de altul?

*

* * *

Brian se trezi tresărind.

— Ce zgomot!

Soarele pătrundea în valuri în această încăpere necunoscută şi, pe perna de alături, Anthea îi zâmbea. Cu o infinită tandreţe, Brian o cuprinse în braţe.

— Bună dimineaţa…

— Bună dimineaţa, îi răspunse ea sărutându-l pătimaş.

— Auzi ţipetele alea?

— Bineînţeles.

— Ce sunt?

— Nu ştiu nici eu mai mult decât tine. Au început acum vreo…

În clipa aceea, ţipetele încetară şi Anthea exclamă uşurată:

— Uf! În sfârşit puţină linişte!

— Dar ce era? repetă Brian. Parcă era o pisică.

— Imposibil, animalele sunt interzise în imobil.

În clipa următoare, mieunatul reîncepu şi mai tare. Brian sări jos din pat şi se înfăşură în halatul atârnat pe uşa de la baie.

— Par ridicol în halatul acesta galben-citron! exclamă el bombănind. Şi în plus, mai are şi dantelă!

Anthea izbucni în râs.

— Păcat că n-am un aparat de fotografiat!

Mergând în vârful picioarelor, Brian se duse şi

întredeschise uşa de la intrare.

— Ei, Sherlock Holmes? zise Anthea. Ce vezi?

— Ssst!

Anthea se apropie şi ea şi aruncă o privire pe palier. Ţipetele – mai degrabă behăituri decât mieunat – se auziră atunci mult mai limpede.

— De data aceasta, soţul prieteni tale şi-a pierdut şi puţina minte care-i mai rămăsese, şopti Brian.

Pradă unui hohot de râs nestăpânit, Anthea se îndoi ţinându-se de burtă. Brian o împinse înăuntru.

— Sst! repetă el.

Tânăra femeie avusese însă timp să-l zărească pe Harry. Acesta, aşezat turceşte pe covoraşul de la uşa lui Liz, îi cânta cu o voce în falset, acompaniindu-se la un banjo dezacordat.

— „Lasă-mă să-ţi spun, draaagăă…”

Brian închise uşa şi se alătură râsului Antheei.

— Are deseori crize din astea?

— Mărturisesc că este prima oară când îl văd cântându-i o serenadă soţiei lui!

— Şi eu care credeam că miaună o pisică! exclamă Brian. În locul lui Liz, i-aş arunca o găleată cu apă în cap.

— Ce rău eşti! Nu te înduioşează deloc acest concert improvizat?

— Deloc. După părerea mea, Harry ar face mai bine să se trateze. Nu-mi spune că tu, o muziciană, îi apreciezi recitalul matinal!

Anthea pufni iarăşi în râs.

— Întotdeauna reuşeşti să mă faci să râd! exclamă ea.

— Cu atât mai bine. Este cel mai bun remediu.

— Dar eu nu sunt bolnavă…

Tânăra femeie se întrerupse, cu răsuflarea tăiată; când Brian o privea astfel, îşi pierdea capul.

— Apropo, n-am avut încă timp să-ţi mulţumesc

pentru ceainic… începu ea.

Brian o trase spre el.

— Mi-e foame.

— Pot să-ţi ofer o cafea şi…

— Nu.

— Ba da, spui că ţi-e foame…

— De tine.

*

* * *

Mai târziu – mult mai târziu – împărţiră un mic dejun copios. Suc de portocale, cafea, pâine prăjită şi omletă pe care Brian ţinu s-o prepare chiar el.

— Ai fi o bună gospodină, remarcă Anthea care-l privea lucrând.

— Sau un soţ bun. Femeilor le plac bărbaţii care sunt în stare să facă şi ceva gospodărie.

— Poate… De ce faci tu mereu apologia căsătoriei?

— Pentru că nu este bine ca o fiinţă umană să trăiască singură.

Îngândurată, Anthea dădu din cap.

— Aşa crezi?

— Oh, da!

— Nu eşti sincer.

— Ba da!

— Ba nu. Dovada: nu vorbeşti aproape niciodată despre căsnicia ta. Parcă ar fi un subiect tabu.

— Te înşeli. Dacă vrei să-mi pui întrebări, nu ezita.

Tânăra se gândi câteva clipe înainte să întrebe:

— Ai rămas în relaţie cu fosta ta soţie?

— Cunoşti mulţi divorţaţi care rămân în relaţii bune?

— Se mai întâmplă.

— Nu prea des. Diane şi cu mine eram încă studenţi când ne-am cunoscut. S-a întâmplat la un concert…

Brian îi adresă un zâmbet, pe care Anthea nu ştiu cum să-l interpreteze, înainte de a continua:

— Ne plăcea amândurora muzica. Ştii deja că eu cânt la saxofon, nu prea bine, e adevărat. Diane era violoncelistă. Aveam aşadar cel puţin un punct comun şi totul părea să meargă de minune… până în ziua când i-am cunoscut părinţii. Ce şoc! Şi totuşi, ar fi trebuit să fiu pregătit pentru că Diane conducea un Porsche şi locuia într-un apartament luxos, la doi paşi de campus. Asemenea detalii sunt de cele mai multe ori semnificative! Mărturisesc totuşi că am rămas fără glas în faţa grandiosului mausoleu pe care părinţii ei îl numeau „casă”.

— Cum ai fost primit?

— Familia Famson Van Hammon se aştepta să vadă apărând un playboy bogat! zise Brian cu un râs amar. Ce dezamăgire să constate că fiica lor dragă pusese ochii pe fiul unui simplu poliţist, el însuşi detectiv! Dacă mama Dianei a făcut un oarecare efort să fie amabilă, soţul ei în schimb nu şi-a ascuns sentimentele. M-a detestat din prima clipă.

— După cum te cunosc, presupun că această opoziţie nu a făcut decât să te ambiţioneze şi mai mult.

— La fel ca şi pe Diane. Părinţii o implorau să rupă relaţia cu mine dar în loc să cedeze, ea s-a încăpăţânat. Şi trei luni mai târziu, ne căsătoream… ca să divorţăm după un an.

Apoi, cu un oftat, adăugă:

— Singurele noastre scuze? Tinereţea şi lipsa de experienţă.

— Care au fost motivele de divorţ?

— Banii. Diane era obişnuită să aibă mulţi bani şi tatăl său nu contenea să ne ofere. Bineînţeles că eu refuzam, dar ea îi accepta… Era un cerc vicios.

— Fireşte, murmură Anthea.

Într-adevăr, cum ar fi putut un bărbat orgolios ca el să accepte o asemenea situaţie?

— Când ne-am căsătorit, eu eram încă student şi nu

dispuneam decât de un buget foarte limitat. Diane, obişnuită să cheltuiască fără măsură, nu înţelegea. În loc de şampanie şi caviar, iată că eu îi ofeream doar sandvişuri…

— Dar la ce se aştepta?

— Nu ştiu… Trebuie spus că, nici ea nici eu, nu ne-am gândit la dificultăţile de zi cu zi ale unei asemenea căsnicii.

Oftă iar, apoi continuă:

— Când eu am început să muncesc, bugetul ni s-a mai ameliorat. Nu îndeajuns, totuşi, după placul Dianei… Pe de altă parte, tatăl său, în vreme ce pe mine mă ignora total, pe ea o copleşea cu cadouri. Aşa că ruptura n-a întârziat să se producă.

— Ea a fost cea care te-a părăsit?

— Era previzibil.

— Da, bineînţeles… Şi iată-te astăzi amar şi dezamăgit, murmură Anthea cu un zâmbet forţat.

Brian tresări.

— Să nu-ţi închipui aşa ceva, te rog!

— N-o mai iubeşti?

În loc să-i răspundă la întrebare, Brian zise încet, ca pentru el:

— Am iubit-o oare vreodată?

Notele banjoului dezacordat răsunară iarăşi pe palier, în timp ce Harry reîncepea să miorlăie. Această diversiune venea tocmai la momentul potrivit.

— Ai dreptate, declară Anthea. Acest biet om şi-a pierdut minţile!

Brian ridică uşor părul fetei pentru a o săruta pe gât.

— Sau şi-a pierdut minţile, sau într-adevăr pluteşte dragostea în aer…

Dragostea… Deodată, Anthea fu cuprinsă de panică. Nu, ea nu voia să audă vorbindu-se de dragoste acum. Era prea devreme. Era…

— Anthea?

Tânăra femeie se crispă.

— Te… te rog, Brian. Nu grăbi lucrurile!

El o cuprinse în braţe.

— Lasă-te în voia lucrurilor, Anthea.

— Unde ne vor duce toate astea?

— O să aflăm curând. Ai încredere în viitor…

— Uşor de zis! replică ea pe un ton îngrijorat.

Se auzi în depărtare soneria interfonului. Anthea aruncă repede o privire la pendulă.

— Oh, nu!

— Este pentru tine?

Ea se desprinse repede din braţele lui Brian şi-l împinse spre dormitor.

— Trebuie să pleci! Imediat! Grăbeşte-te şi te îmbracă…

Dar Brian nu se clinti din loc şi Anthea avea impresia că împinge un bloc de beton.

— Te rog! zise ea pe un ton implorator. Nu-mi îngreuna situaţia!

— Cine este jos?

— Fiica Estellei Mannington.

— Iar?

— Iar, din păcate.

*

* * *

Ghemotocul de hârtie pe care Brian vru să-l arunce la coş ateriză alături.

— Ratare! strigă Sabrina. În dimineaţa asta nu prea eşti în formă.

— Dimpotrivă.

Prefăcându-se că examinează un dosar, tânăra îşi privea fratele printre gene.

— Te mai vezi cu ea? întrebă Sabrina la un moment dat.

— Despre cine vorbeşti?

— Ştii foarte bine. Apropo, ţi-ai terminat ancheta?

— Nu de tot.

Fără prea mult entuziasm, Brian căută numărul de telefon al familiei Stranton. Dar după ce ridică receptorul, îl puse la loc în furcă.

— Oh! Măcar dacă familia Stranton n-ar fi amestecată în această afacere! exclamă el. Cât de simplu ar fi totul atunci…

— Ce-ar fi să-mi spui ce te preocupă?

— Anthea se teme.

— De tine? în locul ei, şi eu m-aş teme la fel de mult! îi replică Sabrina.

— Ştii, nu duce o viaţă prea uşoară şi…

Brian se întrerupse şi ridică din umeri cu un aer neputincios. Cum să-i explice surorii sale că femeia de care tocmai se îndrăgostise nu era probabil deloc potrivită pentru el?

Cu un oftat, ridică din nou receptorul şi ceru să vorbească cu doamna Stranton, pe care menajera i-o dădu imediat la telefon.

— Tocmai am descoperit ceva nou, doamnă, spuse Brian.

— Da?

— Madeleine Lindstrom a fost angajata firmei pe care o conducea soţul dumneavoastră împreună cu cumnatul care a decedat.

— Ah, da?

Vestea aceasta nu părea s-o intereseze prea mult pe Gertrude Stranton.

— Spune-mi, domnule Fleming, ce impresie ţi-a făcut dumitale Anthea Lindstrom?

— Mie mi se pare fermecătoare. Ştiaţi că predă lecţii de pian? Este o muziciană excelentă, plină de sensibilitate şi chiar de umor. Adoră margaretele, colecţionează

ceainice şi…

Brian se întrerupse brusc.

„Ce naiba mi se întâmplă?” se întrebă el, revenind la realitate.

— Pe scurt, reluă el pe un ton neutru, este o femeie simpatică, deşi în momentul acesta este cam traumatizată…

— Ar dori să afle cine a fost tatăl ei?

— Ea pretinde că nu.

— Dar dumneata n-o crezi?

— De fapt, cine n-ar dori să-şi cunoască tatăl şi, în consecinţă, propria identitate?

— Asta încă nu ştim, şi am impresia că, până în prezent, domnule Fleming, nu ai reuşit să lămureşti misterul…

— Nu încă.

Abia închise Brian telefonul, că Sabrina îl şi bombardă cu întrebări.

— Povesteşte! Ce voia să ştie?

— Mi-a cerut să i-o descriu pe Anthea…

— Am auzit şi eu: adoră margaretele şi colecţionează ceainice! repetă Sabrina într-un hohot de râs. Brian, nu te mai recunosc! Eşti pe cale să devii poet?

Fără să-i răspundă, Brian luă două comprimate de aspirină.

— Mă doare capul. Afacerea asta mă interesează din ce în ce mai puţin…

— Eu aveam totuşi impresia că Anthea Lindstrom îţi place din ce în ce mai mult.

— Dacă ar fi numai după mine, aş opri imediat ancheta.

— Ştii bine că aşa ceva nu este posibil.

— Care va fi reacţia Antheei dacă i se va spune că este o Stranton?

— Este greu de prevăzut…

Brian părea din ce în ce mai îngrijorat.

— Banul strică totul, zise el încet, cu amărăciune nespusă. Diane şi cu mine am fi găsit poate un mod de convieţuire oarecare fără părinţii săi. Mai ales, fără contul lor în bancă!…

*

* * *

Estelle Mannington cobora scara însoţită de fiica ei. Anthea le urmărea, îngândurată, cu privirea.

„Biata Lisa!” gândi ea.

La doisprezece ani, fetiţa moştenise deja vocea stridentă şi aroganţa mamei sale.

Abia închiseseră uşa în urma lor cele două Mannington, că Liz o întredeschise pe a ei.

— Terenul este liber? întrebă ea în şoaptă.

— Da, răspunse Anthea, amuzată. Vino şi povesteşte-mi ultimele isprăvi ale soţului tău. L-am auzit azi dimineaţă făcându-ţi serenade…

— Cred că ai suferit mult; cântă tot la fel de fals!

— Intenţia contează.

— Da, intenţia! repetă Liz care părea destul de dezorientată.

— Ce vrea el de fapt? întrebă Anthea.

— Vrea să-mi facă curte. Ieri, mi-a trimis atâtea flori că aş putea deschide o florărie dacă aş vrea!

— Şi nu te bucuri?

— Nu… nu ştiu ce să cred. Mai degrabă vorbeşte-mi despre Sherlock Holmes al tău cel frumos.

Cu ochii scânteind de curiozitate, Liz întrebă:

— Şi-a petrecut noaptea aici, nu?

Şi fără cea mai mică stânjeneală, adăugă:

— Ştiu! Nu se pun asemenea întrebări indiscrete. Dar noi două ne cunoaştem destul de bine ca să trecem peste asemenea convenţii! Eşti îndrăgostită, Anthea?

Cum prietena ei tăcea, Liz insistă:

— Da, eşti îndrăgostită! De ce să nu recunoşti?

Anthea continua să tacă.

— Necazul este meseria lui, continuă Liz care nu se lăsa descurajată prea uşor. Este o meserie periculoasă, nu?

De data aceasta, Anthea se hotărî în fine să răspundă:

— Nu cred.

— Îl iubeşti? Presupun că aseară a rămas cu tine şi…

Neştiind dacă ar trebui să se supere sau să râdă, Anthea exclamă:

— Eşti adorabilă, dar fie vorba între noi, Liz, îţi cam lipseşte tactul!

— Ceva mai mult respect, te rog. Nu uita că am câţiva ani în plus faţă de tine!

Cele două prietene izbucniră în râs.

— Sper ca între tine şi Harry lucrurile să se aranjeze, zise Anthea cu căldură, când în sfârşit redeveni serioasă.

— Nu ştiu. Domnul îşi permite o mică criză fără să se gândească măcar o clipă şi la ceilalţi. Şi, o dată criza terminată, se aşteaptă ca totul să reintre în normal… Dar eu sunt oare destul de generoasă şi tolerantă ca să uit şi să iert totul?

Se aşternu liniştea, şi Liz îşi cuprinse de umeri prietena, cu afecţiune.

— Mă bucur că tu eşti fericită!

De data aceasta, Anthea nu negă.

— Este adevărat…

Atunci Liz începu să bată din palme.

— Minunat! în sfârşit, Anthea este îndrăgostită!

*

* * *

Cu un pas grăbit, Brian traversă holul elegant al firmei „Wendell and Stranton”. Se îndreptă fără să ezite spre celălalt capăt al imobilului şi pătrunse într-o mică încăpere unde un bătrân angajat se ocupa de expedierea

corespondenţei.

Brian îi arătă insigna.

— Sunt detectivul Fleming.

— Ca să vezi, un detectiv adevărat! Ca şi Columbo, cel de la televizor?

— Nu chiar aşa. Columbo este locotenent de poliţie.

— Ah…

— Aş dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu o anchetă în curs.

— Întrebări? Mie?

— De cât timp lucraţi la această firmă?

— De patruzeci şi nouă de ani! răspunse bătrânul cu mândrie. Aveam şaisprezece ani când m-am angajat aici. Şi peste două săptămâni, ies la pensie.

— Probabil că-i cunoaşteţi pe toţi de aici!

— Şi încă cum! Eu duceam corespondenţa prin birouri. De trei ani încoace, mă mulţumesc însă doar s-o triez şi Micky o distribuie.

— Vă amintiţi cumva de o oarecare Madeline Lindstrom? A fost angajată aici prin…

— Nu-i nevoie să-mi dai alte amănunte, tinere! îl întrerupse bătrânul. De parcă aş fi putut-o uita pe Madeline!

*

* * *

După ce cântă o notă falsă, degetele mici ale lui Billy Newman se imobilizară pe clape.

— Ascultă metronomul, Billy! zise Anthea. Ţine măsura: unu, doi, trei, patru… Şi reluăm: de mi, sol, de… Ar trebui să exersezi ceva mai mult între lecţii, pentru că…

Soneria telefonului o întrerupse.

— Alo?

— Anthea Lindstrom? întrebă o voce feminină.

— Eu sunt. Cine este la aparat?

Urmă o lungă tăcere înainte ca interlocutoarea

Antheei să se hotărască în sfârşit să vorbească. Şi atunci, Anthea avu impresia că totul în jurul ei începe să se învârtească.

Capitolul 9

De îndată ce o văzu pe Anthea, Brian ghici după faţa ei descompusă că se petrecea ceva grav.

— Am primit un telefon de la Gertrude Stranton, îi spuse tânăra femeie fără vreo altă introducere. Vrea să mă vadă.

Brian o îmbrăţişă protector.

— Mi-e teamă, murmură Anthea.

„Şi mie", gândi Brian.

— Până acum, nu s-a interesat deloc de mine, zise ea. De ce acum?

— Înainte de a primi scrisoarea de la Dorothy Arneson, presupun că Gertrude Stranton habar n-avea de existenţa ta.

— Oh! Dacă doamna Arneson nu i-ar fi scris!

— Din păcate, problemele nu se rezolvă cu „dacă", Anthea.

După o clipă de ezitare, Brian continuă:

— Am fost astăzi la firma „Wendell and Stranton".

— Şi?

— După informaţiile pe care le-am cules, mama ta ieşea cu… unul dintre funcţionari.

— Fii mai precis.

— Ei bine, cu unul dintre directori.

— Cu Stranton?

— Da.

— Douglas Stranton?

— Nu ştiu dacă era vorba despre soţul Gertrudei Stranton.

Tânăra femeie îşi încovoie umerii şi privirea ei reflecta toată disperarea din lume.

— Care a fost reacţia Gertrudei Stranton atunci când

i-ai spus asta? întrebă ea.

— Încă nu i-am spus nimic.

— În cazul acesta, de ce vrea să mă vadă? Poate pentru a-mi spune că ea nu crede niciun cuvânt din toată povestea asta?

Apoi, cu o voce tremurată, adăugă:

— Brian, n-am curajul să înfrunt situaţia asta!

— Draga mea, ascultă-mă…

— N-am curajul, repetă ea cu un suspin.

— Am să te însoţesc.

Anthea îşi ridică privirea spre el.

— La urma urmei, nimic nu mă obligă să merg la familia Stranton! Am trăit atâţia ani fără ei, de ce n-aş continua la fel?

Niciodată ea nu păruse atât de vulnerabilă ca în acest moment… Cu infinită blândeţe, Brian o legănă aşa cum ar fi legănat un copil. Fata se ghemui în braţele lui, în timp ce lacrimi amare îi umezeau genele.

— Plângi, Anthea… murmură Brian. Plângi!

— Nu! strigă ea.

Apoi, încetişor, continuă:

— Am plâns destul, copil fiind. A trecut timpul lacrimilor.

*

* * *

Ninsese toată noaptea şi în dimineaţa asta, un soare palid făcea să scânteieze covorul alb şi gros.

Anthea îşi sprijini fruntea de fereastră.

— Ce frumos este afară!

— Şi ce frumos este înăuntru!

Brian o îmbrăţişă şi, în goană, îi muşcă urechea. Lăsându-se pe pieptul lui, Anthea murmură:

— Este drăguţ, nu-i aşa? Ce iarnă frumoasă!

— Dacă vrei tu… Dar eu o apreciez mai puţin când mă gândesc că va trebui să fac o potecă în faţa casei, dând

cu lopata zăpada.

— Tu nu vezi decât latura rea a lucrurilor?

— Aşa este caracterul meu. Am prea mult sânge irlandez.

— Irlandezii sunt de felul lor pesimişti?

— Mai degrabă da.

Cu un suspin, Brian îşi lăsă braţele să cadă.

— N-am timp să mai stau. Păcat!

Făcu o pauză înainte să întrebe pe un ton ezitant:

— Ai luat o hotărâre?

Anthea nu mai trebui să întrebe în legătură cu ce… Chipul i se întunecă.

— Nu.

— Dacă te duci, telefonează-mi înainte. Ne vom întâlni acolo. Ne-am înţeles?

— De acord, am să-ţi telefonez. Dacă mă duc…

*

* * *

De obicei, Anthea uita de griji, atunci când făcea curăţenie. De data asta însă reţeta se dovedi ineficace.

Lăsă la o parte aspiratorul şi făcu o baie interminabilă, apoi ascultă muzică… fără niciun rezultat.

„Oh! Cum să-mi alung gândurile astea negre?”

În disperare de cauză, se aşeză la pian dar nici aşa nu reuşi să uite îngrijorarea care-i cuprinsese sufletul. Cum nici televizorul nu reuşi s-o distragă, îşi puse mantoul şi ieşi.

— Mă duc să fac nişte cumpărături, mormăi ea pe culoar.

— Începi să vorbeşti singură? zise Liz care se afla pe scară. Semn rău!

— Urci sau cobori?

— Cobor.

— Atunci vin cu tine.

Împreună, cele două femei ajunseră la parter.

— Pari obosită, remarcă Anthea.

— Am prea multe încurcături…

— Harry?

— Da. Ah! Cât de mult ne iubeam odinioară! Şi poate că eu încă îl mai iubesc… Dar el mi-a făcut mult rău.

— Dacă ai încerca să-ţi aminteşti numai de părţile bune ale vieţii voastre în doi?

— Uşor de zis! N-am făcut decât să tergiversez prea mult lucrurile şi acum trebuie să iau o hotărâre. Dar care?

— Pe cea bună, sper!

„Şi eu trebuie să iau o hotărâre”, gândi Anthea după ce se despărţi de prietena ei. „Mă voi duce sau nu s-o văd pe Gertrude Stranton?”

Dacă va refuza această întrevedere, nu va mai cunoaşte niciodată adevărul…

*

*[3]

— Ai găsit ceva muzicieni? îl întrebă Tom pe Brian.

— Nu încă, dar mă ocup de asta.

— Nu prea a mai rămas mult timp şi…

— Mă ocup eu, ţi-am zis! îi tăie vorba Brian pe un ton exasperat.

În faţa expresiei stupefiate a prietenului său, adăugă ceva mai potolit:

— Nu-ţi face griji, îi voi aduce la timp.

Avea atâtea griji pe cap în acest moment… În comparaţie cu ele, organizarea banchetului anual i se părea un fleac.

Marcat puternic de căsnicia lui cu Diane, Brian nu-şi făcea nicio iluzie. Dacă familia Stranton îi deschidea uşa Antheei, între ei doi se va săpa o prăpastie. O prăpastie care va deveni curând foarte adâncă.

Anthea îşi încheie paltonul înainte să formeze

3

numărul lui Brian.

— Agenţia Fleming, răspunse o voce feminină.

Anthea ezită. Sperase că va răspunde Brian…

La celălalt capăt al firului, vocea deveni nerăbdătoare.

— Alo? Alo?

— Anthea Lindstrom la telefon. Aş putea vorbi cu Brian, vă rog?

— A fost nevoit să plece urgent. Vreţi să-mi lăsaţi un mesaj?

— Spuneţi-i doar că mă duc la…

După o clipă de şovăire, Anthea încheie:

— La familia Stranton.

*

* * *

— Mă duc s-o anunţ pe doamna, zise o menajeră.

— Mulţumesc.

Cu mâinile crispate pe cureaua poşetei, Anthea privea în jurul ei, fără să vadă cu adevărat ceva, poate doar caleidoscopul de oglinzi înrămate în auriu, lustrele scânteietoare şi mobilele vechi…

Menajera se întorcea deja.

— O rog pe domnişoara să mă urmeze.

— Mulţumesc, repetă Anthea cu o voce răguşită.

Femeia o introduse într-un mic salon decorat în nuanţe de gri şi bleu. Când o doamnă cu părul argintiu pe care ea n-o zărise se ridică dintr-un fotoliu ca s-o întâmpine, Anthea se opri din mers. Deodată, i se părea că o lasă puterile.

„Nu! N-am să leşin acum!” îşi zise ea, pradă unei panici de necontrolat.

— Domnişoara Lindstrom? întrebă Gertrude Stranton. Anthea reuşi să se stăpânească, şi cu o voce care nu mai tremura răspunse:

— Da, doamnă. Sunt Anthea Lindstrom.

*

* * *

— Ceva deosebit, Sabrina? întrebă Brian.

— A sunat Anthea ca să spună că se duce la familia Stranton.

— De mult?

— Cam de vreo jumătate de oră.

Brian înjură printre dinţi.

— Şi tocmai atunci eu nu eram aici! Trebuie să mă duc şi eu. Poţi să te ocupi tu de toate aici?

— Bineînţeles. Brian?

— Da.

— Noroc!

*

* * *

— …Mărturisesc că nu prea ştiu cum să încep, declară Gertrude Stranton oferindu-i musafirei o ceaşcă de ceai.

— Mulţumesc, zise Anthea.

Gertrude Stranton nu-şi lua ochii de la ea.

— Eşti încântătoare!

— …Mulţumesc.

— Ieri i-am povestit totul soţului meu. El m-a sfătuit să te invit aici…

Anthea observă atunci că gazda ei era tulburată.

„Poate că mai mult decât mine”, îşi zise ea surprinsă.

— Îţi mărturisesc că scrisoarea doamnei Arneson mi-a provocat un şoc teribil, murmură Gertrude Stranton.

Privirea ei limpede o întâlni pe cea a Antheei.

— Douglas şi cu mine am vrea atât de mult ca dumneata să înţelegi… şi să nu fii prea supărată pe noi.

— Dar ce este de înţeles?

— Împrejurările care au provocat această situaţie.

Anthea nu mai avea răbdare. Ani lungi aşteptase în zadar ca misterul naşterii sale să fie dezlegat… Răspunsul

era în sfârşit aici, la îndemâna ei.

— Cine este tatăl meu, doamnă Stranton? Vă rog, spuneţi-mi!

*

*[4]

Brian îşi parcă maşina în faţa impunătorului imobil al familiei Stranton şi avu impresia că se întoarce cu mulţi ani înapoi. Familia Famson Van Hammon poseda un imobil de acest fel. De câte ori n-o aşteptase el pe Diane în faţa porţilor înalte de fier forjat? Era vară pe vremea aceea, şi-şi amintea încă şi acum parfumul puternic al trandafirilor…

— Am dori atât de mult să înţelegi, repetă doamna Stranton. Douglas se afla prins într-o situaţie fără ieşire. Nu exista nicio portiţă de scăpare…

— Sunt… fiica soţului dumneavoastră? întrebă Anthea.

— Eşti fiica lui Edward, fratele lui Douglas.

— Se… senatorul care a murit de curând?

— Da.

Gertrude Stranton oftă.

— Oh! Cât de greu este…

„Şi pentru mine este greu!” îi venea Antheei să strige.

— Edward nu avea mai mult de douăzeci de ani când, împins de părinţii săi, s-a căsătorit cu Celeste Wendell, care îl adora. Dar sentimentele lui Edward faţă de ea erau, după părerea mea, destul de moderate! Ei formau totuşi un cuplu obişnuit, până la acel teribil accident.

— Ce accident?

— Maşina Celestei a intrat sub un camion. Biata de ea a rămas paralizată… Nu avea decât douăzeci şi cinci de ani! Câţiva ani mai târziu, Edward a cunoscut-o pe mama dumitale. Era foarte îndrăgostit de ea, dar date fiind

împrejurările, nici nu putea fi vorba de divorţ. Cum să abandoneze o invalidă?

— Dacă… dacă o iubea pe mama, de ce n-a fost lângă ea când m-am născut eu?

— Când familia Celestei a aflat de această legătură, l-a forţat pe Edward s-o rupă.

— Ca să-şi protejeze soţia? Sau cariera politică?

În loc să răspundă la această întrebare, Gertrude Stranton continuă:

— Eu sunt sigură că, mai târziu, Edward ar fi încercat s-o revadă pe mama dumitale. Dar aceasta dispăruse şi când cumnatul meu i-a dat de urmă, a aflat că murise. Cu aceeaşi ocazie a aflat şi de existenţa dumitale.

— Pe care a reuşit s-o ascundă bine! făcu Anthea cu o infinită amărăciune.

— Bietul Edward se afla într-o situaţie teribilă. Încearcă să-ţi imaginezi! O soţie paralizată, nişte socri intransigenţi… fără să mai vorbim despre reporterii care stăteau la pândă! Edward se simţea obligat să-şi protejeze soţia de bârfele răuvoitoare.

Mâna îngheţată a Gertrudei Stranton o atinse uşor pe cea a Antheei.

— De când a murit Edward, Celeste trăieşte într-un sanatoriu specializat. Vorbeşte adeseori despre zilele fericite de dinaintea accidentului…

Anthea se ridică.

„Eu n-am nimic de-a face cu aceşti oameni. Am greşit că am venit aici…”

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus toate astea, doamnă Stranton.

— N-o să pleci acum! Ne-ar plăcea să…

Cu un efort vizibil, Gertrude Stranton continuă:

— Ştiu că niciodată noi nu vom putea repara răul care ţi s-a făcut, Anthea, dar…

— Doamnă, eu…

— Spune-mi pe nume, te rog.

Şi cu un zâmbet slab, Gertrude Stranton continuă:

— Cred că înţelegi că este imposibil să te prezentăm prietenilor noştri ca fiind fiica lui Edward…

Glasul i se frânse.

— Totuşi am dori mult să te primim în familia noastră!

O familie? O familie adevărată… Anthea simţi că este gata să cedeze.

— Accepţi? o întrebă Gertrude Stranton aproape cu timiditate.

Cu lacrimi în ochi, Anthea dădu din cap.

*

* * *

După vreo douăzeci de minute, când fata părăsi casa familiei Stranton, îl găsi pe Brian care o aştepta în faţa grilajului de fier forjat.

— Oh! Ce frig! exclamă Anthea. Mulţumesc că m-ai aşteptat, Brian.

— Ei?

— Nimic nu s-a petrecut aşa cum mă aşteptam…

Chipul îi rămase calm şi ochii uscaţi în timp ce, în câteva fraze, recapitulă pentru el ceea ce aflase.

— Acum înţeleg situaţia. O accept… Singurul lucru pe care-l regret este că tatăl meu n-a venit niciodată să mă vadă.

Brian îi luă mâinile.

— Este greu de acceptat, nu-i aşa?

— Da… Şi, dacă doamna Arneson nu le-ar fi scris, mă întreb dacă familia Stranton s-ar fi manifestat într-o zi. La drept vorbind, nu prea cred! adăugă ea cu amărăciune.

Închise ochii şi se ghemui la pieptul lui Brian. Cât de obosită se simţea, dintr-odată!

— Du-mă la tine, te rog, Brian. Am atâta nevoie de tine astă-seară…

Capitolul 10

— Draga mea, eşti într-o stare! Pari…

Anthea îi puse un deget pe buze.

— Ssst! Te rog, nu-mi vorbi despre asta astă-seară. Nu vreau nici să mă gândesc.

După ce-şi scoase paltonul, tânăra femeie îl aruncă pe canapea. Apoi se ghemui în braţele lui Brian şi-şi cuibări capul la pieptul lui.

— Ajută-mă mai degrabă să uit.

Cu nespusă emoţie, Brian o strânse la piept. Rămaseră astfel multă vreme înlănţuiţi, şi inimile lor băteau la unison, în timp ce, dincolo de geamuri, noaptea devenea mai întunecată.

*

* * *

— Auzi muzica revărsându-se atunci când suntem împreună?

Anthea mângâie umărul gol al lui Brian.

— Parcă… Este ca un răpăit de tobe?

— Da.

— De timpane?

— Şi de timpane…

Strângându-se mai mult lângă el, Anthea întrebă:

— Nu ţi se pare ca o adevărată orchestră cântând un formidabil crescendo?

— Şi cu un cor, mai adăugă Brian cuprinzându-i buzele. Este ca o simfonie, simfonia noastră, şopti el lângă buzele ei.

— Iar tu eşti dirijorul, murmură Anthea lăsându-se să aluneceîntrun ocean de voluptate.

Şi de muzică…

*

* * *

— Brian! Nu găsesc nimic în bucătăria ta! exclamă Anthea. Se ridică în vârful picioarelor ca să arunce o

privire pe ultimul raft. Cu părul ciufulit, îmbrăcată într-un halat de baie prea mare pentru ea şi căruia îi suflecase mânecile, ea tocmai coborâse din pat.

— Ce cauţi? întrebă Brian.

— Pahare.

El o cuprinse de talie.

— Ştii că sunt nebun după tine?

Anthea se desprinse uşor.

— Brian, unde sunt paharele?

— În spatele cratiţelor.

— Cum te descurci într-o asemenea dezordine?

— Trebuie doar să ştiu unde se află fiecare obiect.

— Ah! Iată un pahar! Şi încă unul…

Tânăra femeie turnă sucul de portocale, apoi privi în jurul ei cu un aer descurajat.

— Acum ca să prepar micul dejun…

— Mă ocup eu!

— Ar fi mult mai bine!

Lăsându-l pe Brian să-şi facă de lucru în bucătăria vastă în care ordinea asculta de o logică destul de ciudată, Anthea luă un carneţel pe care el îl lăsase pe masă.

— Ce notezi în el, Brian? Micile tale secrete?

— Dar văd că eşti mai curioasă decât un detectiv!

— Nicidecum! exclamă ea, indignată. Te-am văzut adeseori mâzgălind în acest carnet şi mi-am pus întrebări. Este firesc, nu?

— Poţi să citeşti dacă îmi descifrezi scrisul. Dar sunt numai prostii, te previn!

Anthea deschise la întâmplare.

„Aruncă cu bulgări de zăpadă pe stradă…”

După ce mai răsfoi nişte pagini, citi cu voce tare un alt fragment de frază:

„Ca să atragi atenţia unei femei atât de excepţionale…”

— Este un carnet nou, n-o să găseşti în el mare lucru,

zise Brian.

„Ea îi adresă un zâmbet frumos care-i făcu gropiţe în obraji. Un zâmbet şi gropiţe… iată fata visurilor lui!”

Anthea izbucni în râs.

— Ţi-am zis că sunt nişte prostii! strigă Brian, ofensat.

— Când ai scris astea?

— În ziua când te-ai dus la audiţia lui Breşkov. Apropo, s-a fixat data următoarei auziţii?

— Da. Peste zece zile.

— Sper ca totul să meargă bine.

— Şi eu sper.

În timp ce Brian spărgea ouăle pentru omletă, Anthea se duse să arunce o privire numeroaselor cărţi care se aliniau pe rafturile bibliotecii din camera de zi. Erau lucrări de drept, tratate de economie, de politică, de criminalistică, romane SF, clasici ai literaturii, biografii… Hotărât lucru, Brian Fleming era la fel de eclectic în alegerea lecturilor sale ca şi în cea a casetelor!

— Îţi place omleta cu pâine prăjită, Anthea?

— Foarte mult!

Zece minute mai târziu, tânăra femeie savura cea mai bună omletă mâncată vreodată în viaţa ei.

— Eu, care de obicei mă mulţumesc cu o ceaşcă de cafea dimineaţa! Datorită ţie, poate că o să mă obişnuiesc să-mi încep ziua cu un mic dejun complet.

— Anthea?

— Da?

— De ce refuzi să discutăm mai pe îndelete ceea ce s-a petrecut ieri?

Expresia fetei se schimbă.

— Uneori eşti foarte agasant, ştiai?

— De ce crezi asta?

— Eşti agasant şi încăpăţânat.

— Ştiu, mi se spune destul de des.

— Cine-ţi spune?

— Sora mea.

— Mă întreb care dintre voi are caracterul cel mai dificil… Tu sau ea?

— Sabrina, bineînţeles.

— Crezi?

Râzând, Brian ridică braţele într-un gest de cedare.

— Bun, recunosc, eu sunt!

Anthea râse cu el. Se simţea dintr-odată fericită, relaxată şi atât de uşoară…

— Cu tine, am uneori impresia că aş avea din nou cincisprezece ani! exclamă ea.

— Şi eu.

— Domnule Fleming, nu semeni deloc cu imaginea pe care şi-o face omul despre un detectiv particular.

— Cu fulgarin, pălărie pe ochi şi ţigări americane pe care le aprinzi la adăpostul unei porţi ascunse? Imaginea ta despre un detectiv este demodată, draga mea.

Anthea începu să râdă.

— Îţi plac filmele vechi, Brian?

— Ţie nu?

— Eu le ador.

Brian umplu ceştile de cafea. Deodată se făcu linişte. Anthea fu prima care o rupse.

— Te rog, nu mă mai privi astfel.

— De ce?

— Mă simt stânjenită. Parcă m-ai acuza de ceva.

— Te înşeli. Mai degrabă sunt neliniştit! Nu este bine să ţii totul în tine. Ştiu că tu aşa obişnuieşti. Dar acum, eu sunt aici ca să împart cu tine şi clipele bune şi cele rele…

— Eşti… eşti foarte drăguţ.

— Aşadar?

— Încearcă să te pui în locul meu, Brian. Nu prea mai ştiu cum stau. Micul meu univers tocmai a fost dat peste cap şi…

— Ai aflat în sfârşit cine a fost tatăl tău. Nu crezi că este un fapt pozitiv?

— Poate.

— Ţi-ai regăsit familia. Şi acesta este un fapt pozitiv.

Anthea era inundată de emoţii contradictorii. Cu o clipă înainte râsese din tot sufletul, şi acum lupta din răsputeri cu lacrimile…

— Tatăl meu este mort. N-am să-l mai văd niciodată… Niciodată! în toţi aceşti ani, n-a încercat să-mi dea un semn de viaţă. Asta mă doare, Brian…

El o strânse la piept.

— Ştiu, draga mea, ştiu…

— Gertrude Stranton nu ştia nimic şi de aceea nu pot fi supărată pe ea. Mă întreb totuşi ce motivaţie poate să aibă demersul ei. Curiozitatea? Remuşcările?

— Nu-ţi pune prea multe întrebări, Anthea.

— Aveam o viaţă fără probleme, o meserie, prieteni… Totul mergea bine. Şi dintr-odată toate aceste structuri pe care le credeam solide se prăbuşesc ca un castel din cărţi de joc!

— Nu l-ai văzut ieri pe Douglas Stranton?

— Nu, era plecat într-o călătorie de afaceri. Dar după spusele soţiei lui, el a fost cel care m-a trimis la Piedmont.

Şi fără vreo altă completare, Anthea continuă:

— Gertrude Stranton m-a invitat la cină diseară. Vrea de asemenea să asist la recepţia pe care o organizează poimâine. Apropo, banchetul pentru înmânarea medaliei Fleming are loc sâmbătă, pe opt?

— Da, şi contăm pe tine.

— Am reţinut. Brian… aş vrea să…

— Da, draga mea?

— Aş vrea să vii cu mine la recepţia familiei Stranton.

El păli.

— Cere-mi orice altceva, dar nu asta!

— Te rog, Brian, spune-mi că ai să vii!

— Nici măcar n-am smoching!

— Poţi să închiriezi unul…

Brian începu să se plimbe ca un leu în cuşcă.

— Nu! Nu, nu şi nu!

Stupefiată, Anthea îl urmărea cu privirea.

— Eşti supărat pe mine, Brian?

— Nu sunt supărat pe tine, ci pe trecut şi pe fantomele lui.

— Vorbeşti în enigme! Nu te înţeleg.

Se măsurară cu privirea. Preocupată numai de problemele ei, Anthea abia acum începea să bănuiască ce anume îl tracasa pe Brian.

— Te supără faptul că familia Stranton este atât de bogată?

— Nu-mi pasă de asta.

— Dar se vede că eşecul căsniciei tale – din acest motiv, probabil – te-a marcat. Dacă părinţii Dianei n-ar fi avut atâţia bani…

— Nu averea lor mă deranja, ci felul în care se foloseau de ea. Nu puteam să le suport stilul de viaţă snob şi frivol.

Anthea oftă înainte să continue:

— Aşadar, ca să revenim la rugămintea mea, da sau nu? Nu vrei să vii cu mine la familia Stranton?

— Nu conta pe mine.

— Păcat! exclamă tânăra femeie, exasperată. Dacă-i aşa, va trebui să găsesc pe altcineva să mă însoţească acolo.

Brian sări ca ars.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. O să-l rog pe…

— Nici să nu te gândeşti, draga mea!

— Ascultă, eu sunt încă liberă să pot fi condusă de cine vreau eu!

— Nu sunt eu singurul bărbat din viaţa ta? întrebă

Brian, cu ochii scânteind de furie.

Anthea regreta deja că se enervase. Dacă vor continua să discute pe acest ton, totul va degenera curând într-o scenă neplăcută. O primă ceartă, când se cunoşteau doar de atât de puţin timp!

— Ba da, Brian, ştii bine că eşti singurul bărbat din viaţa mea, declară ea într-un elan plin de tandreţe.

Înfrânt, Brian se lăsă să cadă pe un scaun.

— Bine, ai câştigat. Voi merge cu tine la recepţia familiei Stranton.

Îi zâmbi şi o mângâie pe obraz. Furtuna se îndepărta…

— Eşti gelos ca un tigru, domnule Fleming! remarcă tânăra femeie. Este o faţetă nouă a caracterului tău, pe care n-o cunoşteam…

— Nici eu nu mi-o cunoşteam, mărturisi Brian.

Anthea consideră preferabil să schimbe subiectul.

— Vrei să cinezi cu mine diseară?

— Astă-seară? Dar nu eşti liberă, ai uitat cumva?

— Aşa este, i-am promis Gertrudei Stranton că mă duc la ea. Să amânăm atunci pe mâine seară.

— De acord. Dar fără prea multă verdeaţă!

Tânăra femeie izbucni în râs.

— Îţi promit!

— Ai remarcat, Anthea? Ceasul tău rămâne în urmă.

— Adevărat?

Îşi compară ceasul cu pendula din perete.

— Merge bine! Ce tot spui? Eşti nebun!

— Aşa este, sunt nebun.

Brian o cuprinse în braţe şi-i risipi pe obraji o ploaie de sărutări.

— Sunt nebun după tine…

*

* * *

Toată noaptea continuase să ningă. Brian şi Anthea

se jucau ca nişte copii, în grădina acoperită de zăpadă.

— Facem un om de zăpadă? propuse ea.

— Da, dar îl face fiecare pe al său.

Ceva mai târziu, Anthea contemplă opera lui Brian. Şi izbucni în râs.

— Oh! Ce cap i-ai făcut! Ai zice că este sculptat de Picasso în perioada cubistă!

Brian nu se lăsă intimidat.

— Dar al tău, ce este, bărbat sau femeie?

— Bărbat, răspunse ea. De ce întrebi?

— Ei bine, omul tău de zăpadă parcă ar aştepta un copil!

Tânăra femeie pufni în râs.

— Mă dau bătută! De altfel, trebuie să mă duc acasă. La ora zece, Lisa Mannington vine la lecţie.

Brian făcu o grimasă.

— Iarăşi! Toată ziua, Estelle Mannington şi fiica sa vin la tine!

— Ce ai împotriva Estellei?

— A fost prietena cea mai bună a Dianei şi n-am putut s-o suport niciodată.

— Eu o găsesc totuşi destul de inofensivă. N-are nicio personalitate şi…

— Este genul de persoană care se amestecă în tot ce n-o priveşte.

— Poate, dar eu n-am avut niciodată de ce să mă plâng.

Cu un zâmbet amuzat, Anthea adăugă:

— Pentru Estelle Mannington, eu nici nu contez! Şi dacă vorbeşte vreodată despre mine, o face cu multă condescendenţă… „Tânăra care îi dă lecţii de pian fiicei mele”.

Brian o învălui într-o privire îngândurată.

— Ia te uită, aşadar Estelle Mannington te priveşte de sus? Dacă o să afle că eşti rudă cu familia Stranton, ai

să vezi cum atitudinea ei se va schimba de la o zi la alta! Punem pariu?

Chipul fetei se întunecă.

— Te rog, să nu mai vorbim de familia Stranton!

Şi, străduindu-se să zâmbească, înfipse un morcov în mijlocul feţei omului de zăpadă şi spuse:

— Tuşa finală… Iată, l-am terminat!

Capitolul 11

În jurul mesei lungi de acaju ar fi putut lua loc cu uşurinţă vreo douăzeci de persoane. Dar fuseseră aşezate numai două tacâmuri. Porţelan transparent, argintărie sclipitoare şi cristaluri… Chiar şi pentru o simplă cină intimă, la familia Stranton părea că este obligatoriu ceremonialul.

Anthea răspunse cu bunăvoinţă întrebărilor puse de gazda sa despre copilăria ei. îşi rezumă destul de amănunţit viaţa, până în ziua în care Brian Fleming o înştiinţase că familia ei din partea tatălui o caută.

Spre sfârşitul serii, fata se putu retrage în sfârşit în camera pe care Gertrude Stranton o pregătise pentru ea.

Anthea se simţise rareori atât de încordată. Conversaţia aceasta o epuizase atât moral cât şi fizic. Oboseala o doborâse într-atât încât nici nu putu să admire în voie încăperea mobilată cu un gust perfect. Era ca visul unui decorator sau al unui anticar.

Fata se aruncă pe pat şi închise ochii.

„Brian…”

Un zâmbet îi înflori pe buze, în timp ce se ridică şi luă telefonul pus pe noptieră.

*

* * *

Întins pe canapea, Brian arunca din când în când o privire la televizor unde rula un western de prin anii cincizeci pe care-l ştia pe dinafară.

Când auzi soneria telefonului, întinse braţul şi ridică

receptorul.

— Alo?

— Brian? zise Anthea.

— Ai necazuri? întrebă el imediat, în alertă.

— Nu, nici vorbă…

— Unde eşti? La familia Stranton?

— Da.

— Singură?

— Singură într-o cameră de două ori mai mare decât apartamentul meu.

Şi după ce oftă, adăugă:

— Simt deja că îmi lipseşti. Aş vrea să fiu cu tine…

Brian închise ochii ca să savureze mai bine această voce îndepărtată şi totuşi atât de apropiată.

— Şi eu aş vrea să fiu cu tine, draga mea. Când ai de gând să te întorci acasă?

— Mâine spre prânz.

— Nu mai devreme?

— Am de făcut câteva cumpărături dimineaţa. Trebuie să-mi cumpăr o rochie.

— Pentru debutul tău în lume, domnişoară Stranton? întrebă el cu o notă de cinism.

— Ştii bine că nu poate fi vorba să-mi dezvălui legăturile cu această familie, zise fata pe un ton obosit.

— Şi eşti de acord să joci acest joc?

— Bineînţeles. Pentru nimic în lume n-aş vrea s-o fac pe Celeste Stranton să sufere. În toată povestea asta, şi ea este o victimă. Biata de ea crede că soţul ei i-a rămas fidel, şi cu siguranţă n-am să fiu eu aceea care o va convinge de contrariu.

— Şi cum te va prezenta familia Stranton bogaţilor ei prieteni?

— Vor spune că sunt o verişoară.

— Foarte original! zise ironic Brian.

— Eşti foarte ciudat astă-seară! Ce se întâmplă?

— Nimic. Povesteşte-mi mai bine cum ţi-ai petrecut tu seara.

— Gertrude Stranton şi cu mine am cinat într-o sufragerie vastă cât o sală de bal. Un majordom flegmatic ne servea şi, uneori, aveam impresia că sunt într-un film!

— Îmi imaginez, zise Brian care asistase adeseori la asemenea dineuri solemne în decursul scurtei lui căsnicii cu Diane. Oh! Era să uit! Mi-ai spus zilele trecute că ştii o orchestră care ar dori să participe la ceremonia decernării medaliei…

— Da, orchestra lui Burly Mead. Este excelentă!

— Ce instrumente are?

— Violoncel, pian, baterie, şi uneori chitară.

— Ai numărul de telefon al dirijorului?

— O clipă, să mă uit în agenda cu adrese.

După ce-i dădu lui Brian informaţia cerută, Anthea întrebă:

— Ce ai să faci acum?

— O să dorm… dacă pot. Şi tu?

— Şi eu.

— Îţi mulţumesc pentru numărul de telefon al dirijorului. Măcar de-ar fi liber sâmbăta viitoare! Am să-l sun mâine dimineaţă.

— Noapte bună, Brian.

— Noapte bună, Anthea.

El aşteptă ca ea să închidă pentru a murmura:

— Te iubesc.

*

* * *

Anthea ezita între o rochie neagră cu paiete şi o alta din mătase roşie.

— Ce zici, Liz? o întrebă pe prietena ei care o însoţise.

— Ai văzut cât costă?

— Da…

— Nici prin gând nu-mi trecea că te vei îmbrăca vreodată cu haine din astfel de magazine.

— Este pentru prima oară când intru într-un magazin atât de luxos, recunoscu Anthea.

— Dar nu-ţi dai seama, o să te ruinezi! Cine te-a sfătuit să vii aici?

— Păi… o prietenă.

O vânzătoare teribil de sigură pe ea se apropie de cele două femei.

— Pot să vă ajut? le propuse ea cu un zâmbet de gheaţă.

*

* * *

Brian privi în jurul lui cu un aer oarecum bănuitor. În acest studio strâmt, Burly Mead reuşise să înghesuie un pian, o baterie, un violoncel şi… un pat pliant.

— Anthea Lindstrom mi-a vorbit despre dumneata, zise el adresându-se muzicianului.

Chipul lui Burly se lumină cu un zâmbet.

— Anthea? Ce fată simpatică, nu-i aşa?

— Sunt absolut de părerea dumitale, zise Brian cu căldură. Iată ce mă aduce aici: caut o mică orchestră pentru a însufleţi o reuniune şi…

— Când?

— Sâmbătă, pe opt.

— Ia să vedem…

Burly Mead luă un aer important pentru a consulta paginile albe ale unei agende.

— Săptămâna viitoare, zici? Ei bine, ai noroc: suntem liberi în seara aceea!

*

* * *

— Oh! Rochia asta!

Anthea schiţă un pas de dans, legănând cu mâna sacoşa de carton cu iniţiale prestigioase. Era pentru prima

oară când se entuziasma astfel pentru o rochie.

— Este exact ceea ce visam!

Liz căută să-i tempereze entuziasmul.

— Şi preţul a fost foarte frumos! Acum, poţi să te mulţumeşti doar cu pâine uscată până la sfârşitul lunii.

Când tânăra femeie îşi deschisese carnetul de cecuri ca să plătească, vânzătoarea o oprise.

— Nu, nu! Doamna Stranton mi-a cerut să trec toate cheltuielile dumneavoastră în contul ei.

Anthea protestase.

— Dar nici nu se pune problema! Vreau să mi le plătesc.

— Anthea! strigă Liz. Ai asurzit?

Fata tresări.

— Iartă-mă! Visam…

— Ai timp să iei prânzul cu mine?

Anthea îşi privi ceasul de aur pe care i-l oferise Gertrude Stranton.

— Da, dacă nu întârziem prea mult. Ce-ai zice să luăm câte un hamburger?

— Ah! Preferi ceva ieftin? zise Liz râzând. Te înţeleg, după toate aceste cumpărături nebuneşti!

*

* * *

— Ai uitat că trebuia să vin la cină astă-seară, remarcă Brian aruncând o privire prin bucătărie.

Nicio cratiţă nu fierbea pe foc. Masa nu era aşezată şi Anthea nu părea dispusă să pregătească ceva.

Fatalist, Brian ridică din umeri.

— Nu-i nimic! Mergem la restaurant?

— Ai puţină răbdare! Până una-alta, ce ar fi să facem o partidă de cărţi?

Brian o privi surprins.

— Până una-alta… când?

— Până la surpriză…

— Cum vrei tu, zise el neîncrezător. De acord pentru o partidă de cărţi! Ca un bărbat galant ce sunt, am să te las să câştigi o dată, dar nu spera la mai mult!

Fără nicio dificultate însă, Anthea câştigă primele trei partide.

— Ce-i de mirare? zise Brian bombănind. N-am decât cărţi proaste!

— Nu poţi învinovăţi pe nimeni. Doar tu le-ai împărţit.

— Trişezi, sunt sigur, decretă Brian, necăjit.

— Oh!

— Îmi este de ajuns să te privesc ca să-mi pierd capul, şi tu profiţi de asta!

Anthea începu să râdă.

— Nu-ţi place să pierzi, aşa este?

În timp ce făcea cărţile, Brian întrebă:

— Aşadar, cum a decurs mica ta vacanţă la familia Stranton?

— Mi-ai lipsit, mărturisi fata.

— Şi tu mie. Totul a fost bine?

— Aproape. Azi-dimineaţă am vrut să cobor la bucătărie ca să-mi beau cafeaua, dar…

— …dar Gertrude Stranton nu te-a lăsat?

— De unde ştii?

— Bănuiesc.

— Mi se pare exagerat să suni menajera ca să-ţi aducă o ceaşcă de cafea! Gertrude mi-a explicat că dacă nu fac apel la ei, servitorii vor avea impresia că ei nu folosesc la nimic.

— Destul de complicat, nu crezi?

— Cam aşa! Când trebuia să stai la părinţii Dianei, te simţeai în largul tău?

— Deloc.

Brian întinse cărţile pe masă.

— Careu de aşi, draga mea! De data asta te-am bătut.

Ce-ar fi să ne gândim să pregătim cina? Mor de foame!

Anthea aruncă o privire la ceasul ei cel nou.

— Mai aşteptăm puţin…

— Ai un ceas foarte frumos!

— Este un cadou de la Gertrude.

Când se auzi soneria interfonului, Brian păru surprins.

— Aştepţi pe cineva?

— Aştept cina! îl anunţă tânăra femeie.

Câteva clipe mai târziu, un chelner în haină albă aduse un platou acoperit cu un şervet imaculat pe care se găseau caviar, pateu de ficat de gâscă, langustă, şampanie şi fursecuri…

— Ai făcut adevărate nebunii! exclamă Brian. Ce idee grozavă!

Anthea aşteptă să plece chelnerul pentru a mărturisi:

— La drept vorbind, nu eu le-am făcut ci Gertrude.

Chipul lui Brian se întunecă dar ea nu remarcă nimic…

— Gertrude voia să mă duc şi astă-seară la ea, continuă Anthea. I-am spus însă că este imposibil, că am un invitat! Şi atunci ea mi-a sugerat să apelez la un restaurant care trimite cina acasă.

Văzându-l pe Brian că mănâncă fără prea multă poftă, îl întrebă:

— Nu ţi se par toate astea delicioase?

— Eu sunt un om cu gusturi simple. Îmi ajunge o farfurie cu spaghete sau un grătar cu salată. Bineînţeles, apreciez din când în când un dineu de lux, şi dacă ideea aducerii cinei de către un chelner ar fi fost a ta, aş fi apreciat-o.

Anthea simţi un nod în gât.

— Brian…

Dar el nu-şi terminase ideea.

— Luxul, banii cheltuiţi fără măsură… Cunosc foarte

bine toate astea, declară el cu dezamăgire. Le cunosc îndeajuns încât să-mi dau seama că nu sunt de mine.

*

* * *

Supărarea Antheei persistă şi a doua zi, şi nu-i trecuse nici când Brian veni s-o conducă la familia Stranton.

O cameristă îi conduse spre nişte saloane înşirate unul după altul, scăldate toate de o baie de lumini venite de la candelabrele de cristal. Vedeai în jur numai rochii de seară, semochinguri, bijuterii sclipitoare…

„Ce caut eu aici?” se întrebă Anthea, pradă unei panici de necontrolat.

Aşezat în faţa marelui pian Steinway, un pianist cânta Gershwin. În mintea ei însă, Anthea auzea o cu totul altă muzică: concertul în si bemol de Ceaikovski.

— Anthea? murmură cu îngrijorare Brian.

O cuprinse uşor de talie.

— Tremuri…

— Nu. Cântam în gând concertul de Ceaikovski.

În rochia de mătase albă, tânăra femeie era încântătoare şi Brian îndrăzni să-i facă un compliment:

— Parcă ai fi coborât direct dintr-un tablou italian din epoca Renaşterii.

— Ce poet eşti!

În clipa aceea, Estelle Mannington se îndreptă direct spre ei, cu braţele întinse.

— Anthea! Ce surpriză să te vedem aici! Credeam că Gertrude te-a angajat ca să ne cânţi puţină muzică bună. Şi când colo, aflu că sunteţi rude! Dumneata? Rudă cu familia Stranton? adăugă ea, neîncrezătoare. Dar de ce nu mi-ai spus niciodată?

Simţind-o pe Anthea cum se crispează, Brian o strânse lângă el, protector.

— Ia te uită, Brian! exclamă Estelle cu o voce mai

mult decât stridentă. Ca să vezi! Dar se pare că te întâlnesc cam peste tot de la o vreme încoace! De vreo două ori, la Anthea, astă-seară la familia Stranton…

— Sora mea ia lecţii de pian cu domnişoara Lindstrom, replică Brian minţind.

— Ah! Acum înţeleg cum de o cunoşti pe Anthea!

Estelle continuă să trăncănească cu însufleţire, dar Brian n-o mai asculta şi privea în jurul lui, zărind câteva persoane pe care le cunoscuse odinioară, „în lumea bună”, dar cu care nu mai dorea să reia relaţiile…

Deodată, îşi ţinu respiraţia.

„Nu, nu se poate!”

Anthea se aplecă discret spre urechea lui.

— N-ai fost prea politicos cu Estelle Mannington, Brian.

— N-are importanţă!

— De ce i-ai spus că Sabrina ia lecţii de pian cu mine?

— Pentru că bârfitoarea asta ar fi fost în stare să spună oricui că noi ne-am cunoscut în cine ştie ce bar răufamat! Tu n-o cunoşti!

— Dar…

— Şi e mai bine să nu se afle împrejurările în care ne-am cunoscut.

— Este adevărat.

Un bărbat cu un început de chelie veni şi-i întinse mâna lui Brian.

— Fleming, felicitări pentru afacerea Donner! Ai fost minunat!

— Sunteţi la curent cu asta?

— Citesc şi eu ziarele, dragul meu. Am aflat astfel că dumneata ai ajutat poliţia să găsească tablourile furate. Minunat!

— Şase tablouri din şapte, într-adevăr, nu este prea rău, recunoscu Brian.

— Minunat!

„Nimic nou sub soare, îşi zise Brian cu un pic de cinism. Acest biet Burton continuă să-şi condimenteze conversaţia cu aceleaşi adjective. Continuă să spună *minunat* despre orice!”

— La ce te gândeşti? şopti Anthea.

— Observ lumea şi oamenii, răspunse el pe un ton solemn.

Tânăra femeie pufni în râs.

— Aşa, Brian, fă-mă să râd! Am nevoie…

El o învălui într-o privire plină de tandreţe.

— Pari mult mai relaxată ca la sosire.

— Aşa este.

Gertrude Stranton se apropie de ei, urmată de un bărbat cu părul argintiu.

— Anthea, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu soţul meu.

Tânăra femeie ridică privirea spre Douglas Stranton şi avu impresia că se întoarce cu mulţi ani în urmă. Îl mai văzuse pe acest bărbat! Da, îi recunoştea ochii albaştri pe chipul cu trăsături fin conturate, această bărbie voluntară, acest nas acvilin…

— Domnul Fleming? Dar noi ne-am mai întâlnit deja, zise Douglas Stranton.

— Da, da, îi tăie vorba Gertrude. La familia Famson Van Hammon.

Douglas Stranton îi oferi braţul Antheei.

— Poţi să-mi consacri câteva clipe?

— Cu plăcere.

O duse în biroul lui şi, după ce se aşeză în spatele mesei de lucru, îşi scoase dintr-un sertar o pipă.

— Ia loc, Anthea. Nu te deranjează că fumez?

— Nicidecum.

Înainte chiar ca el să-şi aprindă pipa, Anthea era sigură că Douglas Stranton fuma un tutun ce mirosea a miere şi turtă dulce…

Capitolul 12

Ascuns pe jumătate în umbra unei uşi, Brian nu-şi putea desprinde privirea de o femeie cu părul blond platinat. îmbrăcată într-o rochie gen furou din lame argintiu, prea parfumată – şi prea machiată – îi spunea ceva frumosului care o însoţea, şi-l mângâia uşor pe obraz.

Incapabil dintr-odată să mai suporte, Brian se duse şi se refugie în hol. Îl urmăriră hohotele de râs, conversaţiile frivole, şi-i ajungeau la urechi frânturi de fraze fără cap şi fără coadă.

— Un parc atât de frinos…

— Şi şi-au cumpărat un apartament…

— Este singurul coafor în stare să-mi îngrijească într-adevăr părul…

— Casa nici nu era încă amenajată şi ei au şi divorţat…

„După atâţia ani, nimic nu s-a schimbat în această mică lume închisă. Până şi conversaţiile au rămas la fel de insipide!” îşi zise Brian.

Dar îl surprindeau oare toate astea? Nici măcar.

*

* * *

— Eu v-am mai văzut, îi zise Anthea lui Douglas Stranton. La Piedmont. îmi amintesc de aroma pipei dumneavoastră…

— Aşa este. Am venit adeseori să te văd acolo.

— Apoi n-aţi mai venit…

— Creşteai şi s-ar fi putut să începi să-mi pui întrebări. Or, trebuia cu orice preţ să evit ca presa de scandal să afle povestea. Ziariştii îi hărţuiesc fără milă pe oamenii cu anumite poziţii sociale, şi vai de cei care au ceva să-şi reproşeze.

— Înţeleg! spuse fata cu ciudă şi amărăciune în acelaşi timp.

— Edward devenise un politician strălucit. Nu, nu

încerc să-i scuz comportamentul, dar aş dori să te fac să înţelegi că cel mai mic pas greşit l-ar fi costat postul de senator! Dar eu rămăsesem în contact cu doamna Arneson…

Preţ de o clipă, chipul lui Douglas Stranton se crispă.

— Gertrude şi cu mine nu aveam copii şi te consideram într-un fel fiica noastră. Mi-a trecut prin cap chiar ideea de a-i mărturisi adevărul soţiei mele şi să-i sugerez să te adoptăm.

Îşi coborî privirea, şi continuă:

— Dar, din nou m-am temut de presă. Dacă se descoperea adevărul…

— …se sfârşea cariera politică a senatorului Edward Stranton! încheie Anthea în locul lui.

— Voiam s-o menajez în special pe Celeste.

De data asta, Anthea rămase tăcută. Ea nu dorea nimănui răul, şi mai ales acestei nefericite infirme.

— Eu te adoram, copila mea, zise Douglas Stranton cu o voce alterată de emoţie.

Privirile li se întâlniră. În ochii acestui bărbat dur care probabil nu se lăsa prea uşor năpădit de emoţii, ea citi o disperare şi un regret nesfârşit… Atunci, uitându-şi resentimentele, fata îşi lăsă doar inima să vorbească şi se aruncă în braţele lui Douglas Stranton.

*

* * *

Când simţi o mână pe umărul său, Brian trebui să se controleze ca să nu se întoarcă brusc şi să lovească. Era un pachet de nervi, gata să explodeze…

În faţa lui se afla un bărbat cu un zâmbet mieros.

— Brian Fleming! exclamă el cu o voce nazală. Ca să vezi! Asta da, surpriză… Mi s-a spus că vei fi la familia Stranton astă-seară, dar nu mi-a venit să cred.

— Ei bine, iată-mă! Poţi constata cu ochii tăi că sunt aici, răspunse Brian fără niciun pic de amabilitate.

Bărbatul nu se lăsă intimidat.

— Pari a fi în plină formă, dragul meu.

— Dar tu, Mitch? Cum o mai duci? Tot mai joci la bursă?

— Este pasiunea mea. Dar mai am şi alte afaceri…

Brian ar fi dat oricât numai să nu se mai afle în astfel de saloane unde se îmbinau snobismul cu afacerismul. După divorţ, îşi jurase că se va feri de această lume pe care o detesta. Ce căuta aici?

Nu-i mai puse celui din faţa lui nicio întrebare când o văzu apărând pe Anthea. Aceasta zâmbea, sprijinită de braţul lui Douglas Stranton.

— În loc să stai ascuns în colţul tău, mai circulă şi tu un pic! îl sfătui Mitch. Cu puţin noroc, ai face nişte cunoştinţe interesante…

Şi, cu un zâmbet ironic, adăugă:

— S-ar putea chiar să întâlneşti vechi cunoştinţe…

*

* * *

Anthea, care se apropiase de Brian, îşi strecură braţul pe sub braţul lui.

— Cu cine vorbeai, Brian?

În loc să-i răspundă, el îi puse o întrebare:

— Cum a decurs întrevederea ta cu Douglas Stranton?

— Foarte bine. Am reuşit în sfârşit să scap de fantomele trecutului…

— Mi-ar plăcea şi mie să pot spune acelaşi lucru, murmură Brian cu un aer întunecat. Bun, ce-ar fi să mergem la bufet să aruncăm o privire?

— Nu acum! Este prea multă lume acolo.

Văzând-o pe Estelle Mannington venind spre ei, Brian făcu un gest de iritare.

— Voi încerca să-ţi aduc ceva de mâncare, zise el, plecând. Pe curând.

Şi dispăru tocmai în clipa când Estelle ajungea.

— Anthea! exclamă aceasta cu vocea ei ascuţită. Tocmai vorbeam cu Gertrude despre tine. Se pare că vrea să te convingă să deschizi o şcoală de pian? Conservatorul „Anthea Lindstrom”… Oh! Ar fi de sute de ori mai bine decât să dai lecţii acasă! Dat fiind mediul tău…

— Mediul meu?

— O rudă de-a familiei Stranton nu poate locui oricum, oriunde, ce naiba!

Estelle coborî tonul.

— Mă bucur că Brian s-a îndepărtat un pic. Aş vrea să te invit la o mică recepţie pe care o dau la mine în onoarea lui Trey Dossin şi a noii sale soţii. În niciun caz să nu-i spui lui Brian. Şi spune-mi că ai să vii; toată lumea bună a Denverului va fi acolo.

Vocea Estellei devenise aproape o şoaptă.

— Îl vezi pe Trey Dossin acolo? Cel în smoching albastru. Noua lui soţie, Denise, îl ţine de mână…

Urmărind privirea Estellei Mannington, Anthea văzu un playboy prea bronzat şi o tânără femeie cu părul blond platinat îmbrăcată într-o rochie-furou din lame argintiu care i se mula ca o a doua piele pe silueta sculpturală.

— Sunt adorabili! exclamă Estelle. O să te împrieteneşti foarte repede cu ei…

„Mă îndoiesc”, îşi zise Anthea.

— Denise nu trăieşte decât pentru muzică!

— Adevărat?

Estelle o prinse cu autoritate de braţ.

— Brian o fi el foarte drăguţ, Anthea, îi zise ea pe un ton confidenţial. Dar nu este la nivelul tău. Am să-ţi prezint un bărbat absolut…

— …absolut adorabil! lansă Brian care tocmai se apropiase şi o auzise.

Cu un zâmbet jalnic, Estelle îi întoarse spatele.

— Pe curând, draga mea Anthea! zise ea înainte să

dispară în mulţime.

Brian îi oferi Antheei o farfurie cu sandvişuri.

— Ai auzit-o pe Estelle? întrebă Anthea, stânjenită.

— Da.

El ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji. Sunt obişnuit cu astfel de „zgârieturi”. Am învăţat pe pielea mea că oamenii aceştia îşi imaginează că sunt deasupra tuturor muritorilor de rând. Dar gata cu discursurile! Nu-ţi este foame?

— Ba da…

— Ei! am uitat să-ţi aduc ceva de băut. Vin acum.

Brian se întoarse la bufet. Când reveni, după vreo cinci minute, Anthea nu mai era unde o lăsase. O căută cu privirea şi o zări în sfârşit într-un colţ al marelui salon, aşezată între Estelle Mannington şi femeia sofisticată cu părul platinat.

*

* * *

„Ce conversaţie insipidă!” îşi zise Anthea.

Brian se întorsese de la bufet cu două cupe de şampanie. Şi o văzuse! Atunci, de ce nu venea s-o scape de aceste două femei care se repeziseră la ea de îndată ce el întorsese spatele?

Când îl văzu îndreptându-se spre ieşire, o cuprinse panica.

— Scuzaţi-mă, murmură ea adresându-se celor două femei, înainte de a porni în urmărirea lui Brian.

Îl ajunse tocmai când îşi cerea pardesiul femeii de la garderobă.

— Brian! Unde pleci?

— Plec. Nu vreau să mai rămân aici nicio clipă.

— În cazul acesta, te însoţesc. Am venit împreună, plecăm împreună.

— Nu se poate. Date fiind legăturile tale cu familia Stranton, nu poţi s-o ştergi englezeşte.

— Vin cu tine, repetă Anthea pe un ton ce nu admitea replică.

Dându-se bătut, Brian ridică din umeri.

— Foarte bine… Te aştept cinci minute, cât să-ţi iei la revedere.

Reacţia lui o surprinse pe tânăra femeie. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că un bărbat atât de echilibrat ca Brian putea să aibă asemenea schimbări bruşte de dispoziţie.

„Este o copilărie", gândi Anthea, agasată.

Şi cu voce tare, spuse:

— Fie, nu te simţi în largul tău aici, dar ar trebui totuşi să ai puţină răbdare. Nu-i chiar atât de îngrozitor, şi…

— Ah! Încă mai eşti aici, Fleming? se auzi o voce nazală.

Bărbatul, pe care Anthea îl văzuse mai devreme vorbind cu

Brian, îşi aprinse o ţigară cu o brichetă de aur şi le suflă tot fumul în faţă.

Brian, căruia îi era foarte greu să se controleze, făcu totuşi prezentările:

— Anthea, el este Mitch Famson Van Hammon… fostul meu cumnat.

Ochii lui Brian scânteiau de furie. Mitch tuşi jenat. Se părea că faimoasa lui siguranţă de sine îl părăsise.

— Ia te uită, tocmai a sosit Arden! Trebuie să vorbesc cu el… Lucrează cu firma Mercedes şi eu am nevoie de o maşină nouă.

— De ce? îl întrebă Brian pe un ton aspru şi plin de ironie. Ultima ta Porsche a făcut deja şase luni? Într-adevăr, ar fi timpul s-o schimbi!

O clipă, Anthea crezu că cei doi bărbaţi se vor lua la bătaie.

— Uitasem ce simţ al umorului ai, Fleming! Drept la ţintă de fiecare dată! lansă Mitch înainte să le întoarcă

spatele.

Anthea ridică privirea spre Brian.

— Ce înseamnă toate astea?

— Dansăm? întrebă el fără să-i răspundă.

— Spune-mi ce…

— Am să-ţi explic. Dar mai întâi să mergem să dansăm…

Şi pe un ton rugător, adăugă:

— O să-mi facă bine să te ţin în braţe.

Uluită, Anthea îl urmă pe micul ring de dans, amenajat într-unul dintre saloane.

— Se pare că, în decurs de o seară, Estelle ţi-a devenit cea mai bună prietenă, remarcă Brian înlănţuind-o.

Anthea, care era departe de a se lăsa ameţită de interesul brusc pe care i-l arăta Estelle Mannington, ridică din umeri cu indiferenţă.

— A descoperit dintr-odată că fac parte dintr-un cerc închis unde nu sunt admişi decât câţiva aleşi.

— Şi a ţinut s-o cunoşti neapărat pe noua doamnă Dossin.

— Ah! Denise…

— Nu acesta este numele ei.

— Ba da! Ştiai că o interesează foarte mult muzica? Tu care cauţi muzicieni pentru recepţia cu ocazia înmânării medaliei Fleming, ar trebui să i te adresezi şi ei. Este o femeie care are numeroase relaţii şi…

— Eu, să mă adresez aşa-zisei Denise? Glumeşti!

Pe un ton mai potolit, adăugă:

— L-am angajat deja pe Burly Mead şi orchestra lui.

Anthea lăsă să-i scape un oftat.

— Ce prost dispus eşti! Înţeleg că nu-ţi face plăcere să te întâlneşti cu fostul tău cumnat. Dar acesta nu este un motiv să…

— M-a indispus reîntâlnirea cu fosta mea soţie.

— Fosta… ta soţie?

— Diane. Cea căreia tu îi spui Denise.

*

*[5]

Soneria telefonului sună de mai multe ori înainte ca Brian să deschidă ochii şi să răspundă.

— Alo? făcu el cu o voce somnoroasă.

Alături de el, Anthea se întinse languros înainte să arunce un ochi la cadranul luminos al ceasului deşteptător. Era ora cinci şi jumătate! Cine putea să sune la o oră atât de matinală?

— Brian? Sunt Tom.

— Tu ai văzut cât este ceasul?

— Te-am trezit?

— Poţi s-o mai spui o dată…

— Îmi pare rău… Te-am sunat ca să-ţi spun că muzicienii tăi sunt formidabili.

— Muzicienii mei? repetă Brian, uimit.

— Da, Burly Mead şi orchestra lui. Au venit ieri ca să repete. Comitetul de organizare i-a aplaudat cel puţin cinci minute! Totul este de acum gata pentru recepţie, în afara unui amănunt de care aş vrea să te ocupi.

— Dumnezeule! Ce mai vrei?

— Brian, eşti chiar nesuferit în dimineaţa asta!

— Spune-mi mai bine ce vrei, în loc să mă insulţi.

— Am comandat nişte ghirlande ca să decorăm sala de bal, la un magazin aproape de casa ta. Nu ai putea să treci să iei tu cutiile?

— De acord.

— O să punem totul la punct vineri seara. Dacă sora ta ar fi liberă atunci ca să ne ajute…

— Am s-o întreb.

— Adu-o şi pe Anthea. Va fi binevenită, n-avem niciodată destui voluntari să ne ajute.

5

După ce închise telefonul, Brian o luă pe Anthea în braţe. Respiraţiile li se contopeau, mâinile se căutau cu febrilitate şi inimile lor băteau la unison în timp ce buzele se întâlneau în sărutări când tandre când pătimaşe.

— Anthea, murmură Brian între două sărutări. Te doresc atât de mult.

— Şi eu, Brian, zise ea dintr-o răsuflare. Fă dragoste cu mine…

În ziua aceea trebuia să aibă loc cea de a doua audiţie la Breşkov. Când plecă de la Brian, Anthea se simţea relaxată şi sigură pe ea.

„Totul o să fie bine”, îşi zise ea, încrezătoare.

Şi, într-adevăr, totul ar fi decurs bine dacă n-ar fi făcut greşeala să treacă pe acasă înainte de a se duce la teatru. Au fost de ajuns două telefoane, unul de la Gertrude Stranton, celălalt de la Estelle Mannington, ca să-i distrugă echilibrul. Avu dintr-odată impresia că viaţa ei nu-i mai aparţine.

„Oh! Toţi oamenii aceştia care se amestecă să-mi organizeze viaţa…”

Se temu că va ajunge în întârziere la teatru, dar reuşi să fie acolo la timp. Se simţea însă un pachet de nervi şi nervozitatea nu-i trecu nici când se aşeză la pianul cel mare de concert.

Allegro, andante… Ultimele note ale crescendo-ului final se risipiră în sala vastă a treatrului gol la ora aceea şi Anthea rămase aşezată în faţa pianului, istovită, cu un uruit infernal în cap.

— Mulţumesc, domnişoară, zise Breşkov cu răceală.

Cu capul plecat, Anthea ieşi din teatru.

„S-a sfârşit, am ratat totul, îşi zise ea cu disperare. Din prostie, din lipsă de profesionalism. N-ar fi trebuit sub nicio formă să mă duc la recepţia de aseară. Şi în loc să mă duc la Brian acasă, aş fi fost mai deşteaptă să mă fi dus acasă la mine şi să repet”.

Dar, din păcate, era prea târziu pentru regrete.

— Cum a decurs audiţia? întrebă Brian îndată ce ea deschise uşa.

— Prost.

— Ce ţi-a zis Breşkov?

— Nimic. Dar unele tăceri sunt mult mai elocvente decât un discurs lung!

Anthea oftă.

— N-am cântat bine, ştiu.

Pe un ton trufaş, însă, adăugă:

— Oh! Dar oricum n-are importanţă.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu mai ştiu bine cine sunt şi cum stau, mărturisi ea. Douglas şi Gertrude Stranton vor să mă ia în vacanţă la Palm Springs…

— Şi dacă Breşkov îţi propune un post la academia lui de muzică, ce-i răspunzi?

Anthea părea deodată foarte obosită.

— Am să văd atunci…

— Dar tu visai să lucrezi pentru el!

— Era înainte de a cunoaşte familia Stranton.

— Ei ştiau de audiţia de astăzi?

— Da.

— Ar trebui să le facă plăcere să afle că un pianist celebru ca Breşkov se interesează de tine.

— N-aş zice. Ceea ce doresc ei este să-mi deschid propriul meu conservator.

Brian îşi cufundă privirea în ochii ei.

— Şi *tu*? Tu ce-ţi doreşti?

Anthea simţi dintr-odată că este gata să plângă. Viaţa ei era atât de simplă înainte! Şi acum…

— Ce vreau eu? se auzi ea murmurând. Ah! Dacă aş şti!

Capitolul 13

Împărţită între elevii săi, Brian şi familia Stranton,

Anthea nu avea o clipă de răgaz… În ziua aceasta, tocmai termina lecţia cu Lisa Mannington, când se auzi soneria telefonului.

Copila termină de cântat sonata, cu o notă falsă.

— Este mama care vine să mă ia!

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu apăru Estelle, mai zâmbitoare şi mai veselă ca niciodată. Fără să piardă nicio secundă, începu să vorbească despre recepţia ei în onoarea lui Trey şi a Denisei.

— Ce pereche adorabilă, nu-i aşa? Şi ce femeie fermecătoare este Denise! Trey este cel de al doilea soţ al ei, ştiai?

„Ah! Iată-ne ajunşi la subiect!” îşi zise Anthea.

— Da, ştiam, răspunse ea pe un ton neutru.

— Toată lumea avea dreptate când spunea că mariajul acela n-o să dureze mult! Cea mai mare greşeală pe care o poate face o femeie este să se mărite cu un bărbat dintr-un mediu social diferit.

Şi, cu o totală lipsă de tact, Estelle continuă:

— Apropo, Gertrude vrea să-ţi facă cunoştinţă cu Boris Smithson…

— L-am cunoscut zilele trecute.

Estelle dădu din cap cu un aer aprobator.

— Foarte bine! Şi ce părere ai despre el?

— Nu ştiu ce să zic. Conversaţia lui se limitează la performanţele Rolls-ului. Şi apoi, are urechile prea mari…

Uluită, Estelle Mannington se trezi de data asta fără replică.

— …şi nişte mâini cam îndrăzneţe, adăugă Anthea cu un soi de satisfacţie sadică.

Se ridică de lângă pian.

— Îmi pare rău că te grăbesc, Estelle, dar am o altă lecţie. Şi spunând acestea, le conduse pe mamă şi pe fiică până pe palier. Estelle îşi regăsise deja aplombul.

— Ar trebui să-ţi faci o programare la Verdelli.

— La cine?

— Nu-l cunoşti pe Verdelli? Este coaforul la modă. Şi ţie, care ai un păr atât de frumos, ţi-ar fi de ajuns o tunsoare bună ca să te transforme.

— La revedere, Estelle! La revedere, Lisa.

Anthea închise uşa în urma musafirelor sale, rezistând din toate puterile dorinţei de a o trânti.

*

* * *

— Alo, Sabrina? întrebă Brian, Anthea este cumva la agenţie?

— Nu, fireşte. De ce?

— A promis că ne ajută astă-seară să decorăm sala.

— N-am văzut-o încă. Dar tu, unde eşti? Când vii?

— Trec să iau cutiile cu ghirlande şi vin.

— Atunci, pe curând!

Îngândurat, Brian închise telefonul. De ce nu se dusese Anthea la agenţie, aşa cum promisese? Pe măsură ce zilele treceau, în loc s-o vadă apropiindu-se de el, avea impresia că ea se îndepărta.

„Sunt pe cale s-o pierd…”

Un zid invizibil se înălţa între ei. Şi acest zid familia Stranton începuse să-l construiască.

*

* * *

— Bună seara, Sabrina! Am întârziat! exclamă Anthea, cu sufletul la gură.

— Tocmai a telefonat Brian.

— Vai! De mult?

— Acum o clipă.

— Ce păcat! Era furios când i-ai spus că eu încă n-am ajuns?

— Furios? Nu. Mai degrabă dezamăgit.

— Îmi pare rău…

— Fratele meu n-are un caracter prea comod, zise

Sabrina. Dar în fond, are o inimă de aur.

— Aşa este.

— A trăit o experienţă neplăcută şi mă întrebam dacă va reuşi vreodată s-o uite.

— Vorbeşti despre căsnicia lui cu De… Diane?

— Da. Cum de a putut Brian să fie atât de orb? Nu-i vedea deloc defectele.

— Poate că nu-i vedea decât frumuseţea?

— O cunoşti pe Diane?

— Am văzut-o o dată.

— Nu prea erau făcuţi unul pentru altul, declară Sabrina pe un ton plin de convingere.

Şi cu ochii scânteind, adăugă:

— Mă bucur mult că te-a cunoscut pe tine! Eu am visat întotdeauna să am o soră…

Stânjenită dintr-odată, Anthea nu găsi nimic de spus. Cuvintele Sabrinei implicau o posibilitate la care ea încă nu se gândise…

*

* * *

— Ah! Iată-te în sfârşit! exclamă Sabrina când îl văzu pe fratele ei deschizând uşa.

— Cutiile sunt în maşină… Sunteţi gata?

Sabrina ridică ochii spre cer.

— Auzi, Anthea? De îndată ce „domnul” soseşte, trebuie să fim la dispoziţia lui!

— Eu am promis că voi decora sala, şi amândouă m-aţi asigurat de ajutorul vostru.

— Şi ce recompensă vom primi? întrebă Sabrina.

Brian puse un genunchi în pământ în faţa Antheei şi-i oferi un pachet mare pe care-l ascunsese la spate.

— Floricele de porumb!

Tânăra femeie nu-şi putu reţine un hohot de râs. Sabrina se prefăcea tot supărată.

— N-ai să înţelegi niciodată femeile, bietul meu

Brian! Dacă îţi închipui că le vei cuceri cu o pungă de floricele…

*

* * *

Brian se opri brusc în pragul sălii celei mari unde urma să aibă loc, a doua zi, ceremonia înmânării medaliei Fleming.

— Cum? Tom este aici? Ar fi trebuit să-mi spui că va veni şi el astă-seară, Brian!

— Nu-ţi place de Tom? întrebă Anthea, surprinsă. Mie mi se pare foarte simpatic…

În loc de răspuns, Sabrina se mulţumi să ridice din umeri.

Brian scoase din cutii ghirlandele din flori de hârtie şi Sabrina i le întinse Antheei care se urcase pe o scară ca să le agaţe de pereţi.

— Mâine ne vor fi aduse buchete din flori naturale, îi explică Sabrina. Ai să vezi, ceremonia va fi foarte reuşită. Ca în fiecare an, de altfel.

— Sunteţi foarte mândri de tatăl vostru, amândoi.

— Foarte mândri, într-adevăr! exclamă Sabrina cu căldură în glas.

Vocea i se încărcă de emoţie când adăugă:

— Era un om formidabil.

Cu o oarecare tristeţe amestecată cu părere de rău, Anthea îşi zise că nu va resimţi niciodată pentru familia Stranton nici a zecea parte din tandreţea şi admiraţia pe care Brian şi Sabrina le purtau tatălui lor dispărut. Pentru ea, era prea târziu…

*

* * *

Brian şi Tom verificau luminile în timp ce vorbeau verzi şi uscate.

— Pari destul de supărat, îi zise Brian prietenului său. Ai necazuri?

— Nimic serios. Dacă sora ta ar putea să se poarte mai amabil cu mine! Este de ajuns să-i spun o vorbă că, gata, ia foc…

— Ştii de ce are ea nevoie? zise Brian pe un ton confidenţial. Are nevoie să se îndrăgostească.

Tom îşi întoarse privirea, stânjenit.

— Este adevărat, i-ar prinde bine, recunoscu el.

După o scurtă pauză, adăugă cu o veselie prefăcută:

— Dar pentru tine, Brian, lucrurile merg bine în acest moment?

— Oh, fiecare cu grijile lui!

— Mă întreb ce n-ar putea merge, între tine şi Anthea.

— Familia Stranton vrea ca ea să-şi deschidă propria şcoală de pian.

— Cu ce bani?

— Cu ai lor, bineînţeles. Pentru cei din familia Stranton, un adevărat profesor de pian trebuie să aibă un conservator cu numele lui.

— În vreme ce o modestă placă pe care scrie: „Domnişoara Lindstrom, lecţii de pian, etajul al doilea, pe stânga…”

— Al treilea, pe dreapta.

— …al treilea, pe dreapta, reluă Tom. Acest gen de carte de vizită nu li se pare prea distins?

— Exact.

— Înţeleg care-i problema!

— Dacă ar fi numai asta!

— Vouă vă face plăcere să vă complicaţi viaţa! exclamă Tom. Mă întreb cine ar trebui acuzat… Tu sau ea?

Văzând-o pe sora lui că se apropie, Brian consideră că este mai înţelept să schimbe subiectul.

— Tu, Tom! exclamă el în glumă.

În clipa aceea, Tom o zări pe Sabrina care ajunsese aproape de ei şi spuse:

— Recunosc că este greşeala mea. Dar recunoaşte şi tu că este greu să înţelegi femeile…

— Ar trebui să te duci s-o ajuţi pe Anthea, îi spuse Sabrina fratelui său.

— Dar credeam că o ajuţi tu.

O licărire amuzată trecu prin ochii fetei.

— Dragul meu frate, eu îţi ofer un cadou şi tu îl refuzi?

— Nu, nu, accept. Mă duc să mă pun la dispoziţia Antheei…

Brian îi făcu amical cu ochiul surorii sale înainte să adauge:

— Şi te las în compania lui Tom!

Când Brian sosi, Anthea era tot pe scară. Ca să-i atragă atenţia, el o bătu uşor pe coapsă.

— Eu o înlocuiesc pe Sabrina.

— Perfect. Poţi să-mi dai o ghirlandă roşie, te rog?

Executându-i ordinul, Brian spuse pe un ton acuzator:

— Nici măcar nu te-ai întors ca să vezi cine îndrăzneşte să te atingă?

— Şi cine ar risca s-o facă în afară de tine? îi replică ea într-un hohot de râs.

*

* * *

Anthea era gata cu mult înaintea orei la care Brian trebuia să vină s-o ia. Când sună telefonul, tânăra femeie presimţind o complicaţie de ultimă clipă, ezită să răspundă.

„Şi dacă este Brian?” se întrebă ea.

Atunci, fără să mai stea pe gânduri, ridică receptorul.

— Alo?

— Anthea? Sunt Gertrude Stranton…

Imediat, Anthea se crispă.

— Da?

— Ştii că astă-seară are loc o recepţie în onoarea lui Trey şi a Denisei Dossin?

— Mi-a spus ceva Estelle despre asta.

— Ne-am bucura foarte mult să te vedem acolo!

— Nu… nu pot.

— De ce? Eşti deja ocupată astă-seară? încearcă să te eliberezi, copila mea.

— I-am promis lui Brian că…

— Anthea, îi tăie vorba Gertrude Stranton pe un ton sec, trebuie să-ţi reamintesc că de acum încolo ai anumite responsabilităţi?

— Care?

— Eşti o Stranton, draga mea.

— Am… am să văd ce pot face, bâigui ea.

*

* * *

— Cât de frumoasă eşti! murmură Brian, vizibil uluit de înfăţişarea ei.

Într-adevăr, în această rochie de mătase albastră a cărei nuanţă reamintea de cea a ochilor ei, Anthea era încântătoare. Dar expresia ei rămânea încordată şi, imediat, Brian o întrebă:

— Ai necazuri? Pari destul de ciudată.

— Mi-a telefonat Gertrude.

— Şi?

— Vrea să merg la recepţia Estellei Mannington, astă-seară.

— Înainte sau după banchetul nostru?

— În locul banchetului.

Tăcerea dintre ei dură o veşnicie. Brian o rupse punând această întrebare.

— Şi tu, *tu* ce vrei să faci? Pentru că hotărârea depinde de tine.

Tânăra femeie respiră adânc înainte să spună dintr-o suflare:

— Vreau să le fac plăcerea.

— Şi cu mine, cum rămâne? zise Brian pe un ton aspru. Eu te iubesc, asta nu contează?

Anthea îl privi făcând ochii mari.

— De ce astă-seară?

— Cum adică?

— De ce îmi spui asta astă-seară?

Cu cât simţea că prăpastia dintre ei se adânceşte, cu atât creştea furia lui Brian.

— Că îţi spun astăzi, mâine sau săptămâna viitoare, ce contează? Important este acum răspunsul tău. Anthea?

Cum ea rămânea tăcută, el insistă:

— Anthea?

— Nu… nu ştiu, se auzi ea spunând cu o voce tremurată.

— Nu ştii dacă mă iubeşti sau nu?

— Nici măcar nu ştiu ce se întâmplă cu mine! strigă ea într-un suspin.

Brian o prinse de umeri şi o scutură fără blândeţe.

— Eu te iubesc, vreau să te căsătoreşti cu mine şi să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine. Dar tu?

— Nu… nu ştiu, repetă ea, dezorientată.

Tensiunea dintre ei crescu şi mai mult.

— Atitudinea ta este de neînţeles! îi aruncă Brian.

— Dar ce naiba mi se întâmplă? Până acum, am fost întotdeauna singură. Când aş fi avut nevoie de un sprijin, nu era niciodată nimeni să mi-l dea. Şi, deodată, toată lumea îşi dispută prezenţa mea…

— Alege, Anthea. Familia Stranton sau eu.

— Brian, ei reprezintă singura mea familie! Nu pot să nu-i iau în seamă, încearcă să înţelegi…

— Înţeleg perfect. Este foarte limpede! Aşadar, mă respingi şi accepţi familia Stranton? Foarte bine! Nu sunt un bărbat care să se impună cu forţa.

— Brian!

Dar deja el dispăruse.

Capitolul 14

Anthea ar fi vrut să plângă dar ochii îi rămâneau uscaţi. „Oh! De ce a plecat Brian? se întreba ea cu disperare. Iar am stricat totul!”

Viaţa avea ciudăţeniile ei... O voce interioară continua s-o tulbure. „Brian, familia Stranton... Poţi să te lamentezi mult şi bine, Anthea! Ţi se oferă acum mai mult decât ai îndrăznit vreodată să speri. Şi în loc să-ţi deschizi braţele ca să primeşti tot ce ţi se oferă, te ascunzi într-un colţ ca un animal hăituit. Ţi-e teamă de ceva?”

Da, Antheei îi era teamă. Teamă să iubească.

*

* * *

De îndată ce-l zări, Sabrina alergă în întâmpinarea fratelui său. Volanele rochiei sale de culoarea piersicii păreau să danseze la fiecare pas.

— Toată lumea este deja aici! exclamă ea. Dar unde este Anthea?

— Acasă.

— Acasă la ea?! Dar...

— Totul s-a sfârşit între noi...

*

* * *

Anthea îşi sprijini fruntea de geam.

„De ce nu i-am spus lui Brian că-l iubesc?”

Tânăra femeie se simţise toată viaţa exclusă, ignorată. Ca reacţie la acest sentiment, se îndârjise pentru a evita orice suferinţă. Şi brusc, atâţia oameni îi doreau prezenţa... Ce să facă? Să-şi deschidă inima faţă de ei fără rezerve? Nu îndrăznea, de teamă să nu fie din nou respinsă de către cei care pretindeau dintr-odată că ţin la ea.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Anthea? Sunt Liz.

— Intră, este deschis.

— Nu stau decât o clipă! Cât să-ţi spun bună ziua şi… la revedere.

Anthea se străduí să nu se mai gândească la necazurile ei, pentru a se interesa de ceea ce-i spunea Liz.

— La revedere? Pleci?

— Harry mă duce într-o a doua lună de miere.

— Aşadar, totul s-a aranjat? Pe bune?

— Şi pentru totdeauna, sper! zise Liz, radioasă. Pentru că…

După o pauză – ca şi cum această mărturisire îi afecta orgoliul – încheie foarte încet:

— …pentru că-l iubesc, ştii.

Liz observă abia atunci că prietena ei era îmbrăcată în frumoasa ei rochie albastră.

— Pleci undeva, Anthea?

— *Trebuia* să plec la un banchet.

Fără să remarce nuanţa, Liz o întrebă:

— Cu Brian?

— Da.

— În cazul acesta, nu te mai reţin. Voiam doar să-ţi împărtăşesc şi ţie vestea cea bună.

Anthea îşi îmbrăţişă prietena.

— Mă bucur mult pentru tine!

Ochii lui Liz străluceau ca nişte stele.

— În Hawaii, ca doi îndrăgostiţi, îţi imaginezi? Dar eu te fac să-ţi pierzi timpul! Trebuie să vină Brian să te ia, sau te duci tu la întâlnire?

— S-a produs o schimbare: nu mai ies cu Brian, mă întâlnesc cu familia Stranton la nişte prieteni comuni.

*

* * *

Banchetul se apropia de sfârşit. Brian, care de obicei avea poftă de mâncare, acum abia se atinsese de farfuria lui. Până în ultima clipă, crezuse că Anthea se va răzgândi şi va veni la banchet…

„Dar acum, nu mai este nicio speranţă”, îşi zise el aruncând o privire la ceas.

Începură discursurile. După aceea, Sabrina va înmâna medalia, apoi orchestra lui Burly Mead va începe să cânte şi vor muta mesele ca să facă loc de dans.

„Încă două-trei ore trebuie să mai am răbdare…”

Răsunară câteva aplauze pentru a saluta sfârşitul unui discurs şi conversaţiile reîncepură, punctate de râsete. În ciuda eforturilor lui, Brian nu reuşea să se bine dispună. Totuşi, această ceremonie era organizată în onoarea tatălui său şi el ar fi trebuit să fie primul care să participe cu tot sufletul.

Tatăl său… Deodată, îl copleşi emoţia. Familia ocupase atât de mult loc în viaţa lui! Iar el se dovedea destul de egoist refuzându-i Antheei bucuria de a şi-o regăsi pe a ei, ea care atâta vreme nu ştiuse ce înseamnă o familie…

„Am obligat-o să aleagă. Ai ei sau eu… Cum de am putut să fac aşa ceva? Nu aveam dreptul!”

Sabrina veni să se aşeze lângă el.

— Ia spune, frăţioare… de ce eşti necăjit?

Brian reuşi să zâmbească şi fata dădu din cap.

— Ah! Aşa-i mai bine… De ce nu ai înmâna tu medalia?

— Nici vorbă! Tu o faci foarte bine…

Tocmai atunci li se alătură şi Tom. Sabrina se încruntă. Dar de data asta, Tom nu-i dădu nicio atenţie. Privirea lui părea aţintită spre un punct în depărtare.

— Brian!

— Da?

— Priveşte în spatele tău.

Anthea se afla la intrarea în sală. Cu paltonul pe braţ, nu îndrăznea nici să intre nici să se retragă.

Ca într-un vis, Brian merse spre ea. Ar fi vrut s-o cuprindă în braţe, dar o ciudată timiditate îl reţinu.

„Orgoliul meu stupid ne-a făcut să suferim amândoi. Cum să-i explic?”

— Tot mai eşti supărat? întrebă ea cu o voce şovăitoare.

— Nu.

— Te rog, Brian, nu te mai înfuria pe mine, pentru că… pentru că şi eu te iubesc.

— Anthea!

Ea se lăsă să cadă la pieptul lui.

— Brian, am nevoie de tine. Vreau să fiu cu tine. Întotdeauna! N-am să te mai părăsesc niciodată.

Fără să-i pese de oamenii care-i înconjurau, el o cuprinse în braţe.

— Dragostea mea! Eu…

Anthea îl întrerupse.

— Nu! Dă-mi voie mai întâi să-ţi spun cât de mult mă învinovăţesc pentru că te-am făcut nefericit. N-am nicio scuză! Poate doar aceea că, într-un timp foarte scurt, toată viaţa mea a fost răscolită şi… şi nu mai ştiam prea bine ce-i cu mine.

— Te înţeleg, draga mea, te înţeleg…

— Te iubesc. De când? Nu ştiu… Dar de un lucru sunt sigură: că te voi iubi toată viaţa.

— Şi eu.

— Dragostea este un risc asumat…

— Un risc enorm, încuviinţă Brian zâmbind.

— Şi eu întotdeauna m-am temut să-mi asum riscuri. Preferam să mă refugiez în singurătate; în felul acesta, nimeni nu mă putea face să sufăr. Când mi-ai spus că mă iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu mine, în loc să mă gândesc doar la fericirea mea, m-am speriat.

— De ce?

— De faptul că s-ar fi putut ca într-o zi să te văd plecând… Şi nici nu m-am înşelat! Pentru că, doar la cinci minute după ce-mi vorbiseşi de dragoste, ai dispărut şi eu

m-am trezit din nou singură.

— Anthea, ai să mă găseşti de acum încolo mereu alături de tine. Mă crezi?

Brian respiră adânc şi continuă:

— Este rândul meu acum să mă explic… am greşit cerându-ţi să alegi între familia Stranton şi mine. Dar vechile fantome ale trecutului veniseră să mă bântuie din nou şi am crezut că mă aflu în aceeaşi situaţie ca şi cu Diane şi părinţii săi.

Cu un efort evident, Brian îşi continuă explicaţia:

— Diane şi cu mine nu ne-am iubit niciodată cu adevărat. Mi-a trebuit un timp ca să recunosc asta. Am atribuit eşecul căsniciei noastre părinţilor ei şi averii lor. În realitate, vinovaţi de această greşeală eram noi, prin tinereţea noastră, prin lipsa de experienţă, prin încăpăţânare… şi prin orgoliu mai ales!

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, Anthea îl sărută uşor pe buze.

— Era cât pe ce să te pierd…

— Nu. M-aş fi întors la tine, te îndoieşti de asta? Pentru că nu pot trăi fără tine, dragostea mea.

Epilog

— Hai, trezirea!

— Oh, nu! Nu atât de devreme! se tângui Brian cu o voce somnoroasă.

Îşi ascunse faţa în pernă şi Anthea se aplecă să-l sărute pe ceafă.

— Sus, Brian!

— Visez? murmură el. Mirosul acesta de şuncă…

— Micul dejun este gata.

De data aceasta, el se ridică.

— Ai pregătit micul dejun? Tu? Dar credeam că nu poţi să suferi să faci bucătărie.

— Când era vorba doar despre mine.

Un zâmbet tandru înflori pe buzele tinerei femei.

— Când este vorba şi despre tine, e altceva!

Brian îşi puse o mână pe inimă într-un gest teatral.

— Ah, Anthea, te ador!

— Ce pot face două ouă cu şuncă dintr-un bărbat!

Puţin mai târziu, după ce mâncară un mic dejun copios, Brian îi luă mâinile Antheei.

— Aseară n-am avut timp să discutăm…

— Să discutăm? repetă ea deja un pic neliniştită.

El o strânse în braţe.

— În legătură cu familia ta. În mod firesc, ei vor trebui să ocupe un loc în viaţa ta.

Chipul tinerei femei se lumină.

— Oh! Brian! Câte de simple par toate dintr-odată!

Apoi, tonul ei deveni mai grav.

— Aseară, înainte de banchet, m-am dus să-i văd pe Douglas şi Gertrude pentru că voiam să pun lucrurile la punct. Le-am spus: „Am fost fericită să aflu că am o familie şi vreau să rămân în relaţie cu voi. Dar trebuie să înţelegeţi că am şi eu o viaţă a mea…”

— Şi au acceptat în sfârşit asta?

— Sper. Au fost însă foarte dezamăgiţi că nu vreau să deschid un conservator pe banii lor…

— Nu vrei să înfiinţezi conservatorul „Anthea Lindstrom”?

Fata îşi sprijini capul pe umărul lui Brian.

— Nu.

— Şi cu Breşkov ce se aude?

Ea îşi ridică privirea.

— Nici nu mă mai gândesc! Ştii, sunt foarte mulţumită să dau lecţii de pian la domiciliu.

— Dar îţi doreai să lucrezi pentru Boris Breşkov!

— Este adevărat. Din păcate însă, în viaţă nu poţi avea totul.

Deodată, Brian se nelinişti.

— Unde îmi este haina? Ieri, când am venit, am găsit

în cutia ta de scrisori o scrisoare pe care am pus-o în buzunarul hainei. Am uitat să ţi-o dau… Ah! Iat-o!

— Mulţumesc.

— Ai văzut numele scris pe verso?

Boi Breşkov…

Cu degetele tremurătoare, Anthea desfăcu plicul.

— Ai făcut bine că nu mi-ai dat-o ieri. O veste proastă ne-ar fi stricat seara.

După ce despături foaia velină, tânăra femeie citi cele câteva rânduri dactilografiate şi pe buze îi apăru un zâmbet…

— Nu este o veste proastă! Breşkov îmi propune o altă audiţie! Şi el are reputaţia de a nu acorda niciodată o a treia şansă…

Apoi, cu un aer îngândurat, murmură:

— Şi totuşi, am cântat atât de prost a doua oară!

— Dar nu şi prima dată.

— De unde ştii?

— Am ascultat. Ai fost extraordinară…

— Erai… erai acolo?

— Ascuns după o uşă. În ziua aceea m-am îndrăgostit de tine. Brian o cuprinse în braţe şi o sărută pe frunte, pe pleoape, pe buze…

— M-am îndrăgostit pentru totdeauna…

— Pentru totdeauna, zise Anthea ca un ecou.

Sfârşit

*

* * *

— Abia te-ai atins de mâncare, remarcă Brian când ajunseră la sfârşitul mesei.

— Iar tu, dimpotrivă, ai mâncat cât patru, îi replică ea.

*

* * *

„Cât de mincinoşi sunt bărbaţii! îşi zise Brian un pic

mai târziu, în timp ce strângea masa cu ajutorul Antheei. O

*